

בית משפט השלום בקריית שמונה

ת"פ 46643-10-15 מדינת ישראל נ' ישראל לזר

בפני כבוד השופטת רות שפילברג כהן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

יוסף ישראל לזר

הנאשם

חקיקה שאוזכרה:

[חוק העונשין, תשל"ז-1977](#): סע' 245(א), 345(א)(2), 347(א), 347(ב), 348(א), 348(ד1), 414, 415, 418, 420

[חוק למניעת הטרדה מינית, תשנ"ח-1998](#): סע' 3(6)(ב)

[פקודת הראיות \[נוסח חדש\], תשל"א-1971](#): סע' 11

הכרעת דין

כתב אישום ורקע

1. הנאשם, יוסף לזר, יליד שנת 1970, מואשם בשורת עבירות, בראשן שתי עבירות מעשה מגונה ועבירת הטרדה מינית, וכן בעבירות נוספות, בהן קבלת דבר במרמה וזיוף. הנאשם הנו פסיכולוג רשום, ששימש עובר לאירועי כתב האישום כמרצה וכחוקר מוח במכללת תל חי (להלן: "המכללה"). הנאשם, נשוי ובעל משפחה, המתגורר עם משפחתו בחיפה, החזיק דירה בתחום המכללה והתגורר בדירה זו בימות השבוע בהם עבד במכללה.

2. המתלונן בפרשה, ע"א, יליד 1987, היה בתקופה האמורה סטודנט לפסיכולוגיה במכללה.
3. בהתאם למפורט בכתב האישום, הכיר המתלונן את הנאשם ביום 2.1.14, עת פנה אליו במכללה, כדי שהנאשם יערוך לו אבחון להפרעות קשב וריכוז. הנאשם ערך למתלונן אבחון ממוחשב, כמו גם פגישה אישית. בהמשך שלח הנאשם למתלונן את תוצאות האבחון בדוא"ל, והשניים נפגשו שוב למפגש עם אופי טיפולי. בשלב זה, נפתחה בין הנאשם והמתלונן תקשורת בהתכתבויות דוא"ל בעלות אופי אישי.
4. לאחר האבחון, שלח הנאשם למתלונן במייל את תוצאות האבחון. המתלונן והנאשם התכתבו בנוגע לתוצאות האבחון, והמתלונן אף ביקש להעמיק את תהליך האבחון. בהמשך לכך נפגשו השניים פעם נוספת לשיחה בעלת אופי טיפולי. במסגרת ההתכתבות, הביע המתלונן את רצונו ללכת לטיפול פסיכולוגי כחלק מתהליך הלמידה האקדמי שלו. הנאשם הציע כי הוא ילווה את המתלונן הן מבחינה אקדמית והן מבחינה אישית טיפולית, ויעניק לו סיוע בבעיותיו.
5. משלב זה, כך על פי כתב האישום, התפתח קשר הדוק בין הנאשם למתלונן אשר נמשך עד לחודש 9/15 (להלן: "הקשר"), אשר כלל שיחות בעלות אופי אישי וטיפולי בטלפון, בהתכתבויות מייל ומסרונים, ומפגשים פנים אל פנים.
6. על פי טענת האישום, העניק הנאשם למתלונן, במסגרת הקשר שהתפתח ביניהם, "טיפול נפשי", שבו הקשיב לבעיותיו הרגשיות ומצוקותיו של המתלונן, וייעץ לו עצות שנחזו כטיפוליות, כל זאת ללא דרישת תמורה כספית או תשלום מהמתלונן. לצד זאת, טיפח הנאשם קשר אישי עם המתלונן ועשה כל שביכולתו כדי לקרב אליו, מבחינה רגשית ופיזית, את המתלונן, אשר היה צעיר ממנו בשנים, ובמצוקה רגשית, ולפתח תלות של המתלונן כלפיו.
7. נטען בכתב האישום כי הנאשם נקט בדרכי ערמה ומניפולציה רגשית כלפי המתלונן, במטרה לקרבו אליו, ליצור תלות של המתלונן בו, ולנתקו מהסובבים אותו. כתב האישום פירט כי הנאשם העניק למתלונן עזרה כלכלית ומתנות בעלות ערך כספי, ייעץ לו עצות במטרה לגרום לו לנתק קשרים אישיים שלו, ואף נקט כלפי המתלונן בשורת מצגי שווא ומניפולציות, במטרה לחזק את תלותו של המתלונן בנאשם כפי שפורט בכתב האישום כדלקמן:
8. הנאשם הציע למתלונן כי יפגשו מחוץ לכותלי המכללה, בשעות הערב ואף נתן למתלונן מפתח לדירתו. כשעלה חשד במכללה, בדבר קשריו האישיים של הנאשם שהינו מרצה, עם

סטודנטים, הצהיר הנאשם כי הוא והמתלונן קרובי משפחה, ואף ביקש מהמתלונן שזה יאמר שהם קרובי משפחה אם יישאל על כך.

בין היתר, נהגו הנאשם והמתלונן לעשן יחד סמים מסוכנים במהלך הפגישות.

כאשר המתלונן התלונן על מצוקות וכאבים שונים, הנאשם אבחן כי אלה נגרמו כתוצאה מלחצים נפשיים, ואף נתן למתלונן כדורים אשר לדבריו הנם משככי כאבים מסוג "אופיאטים", והורה לו לבלוע אותם על מנת לטפל בכאבים. למותר לציין (כך בכתב האישום) כי הנאשם לא הוסמך כרופא או כרוקח ולא היה מוסמך להעניק למתלונן כל טיפול תרופתי כזה או אחר.

הנאשם שכנע את המתלונן כי עליו להיפרד מחברתו כי זו מזיקה לו ורוצה ברעתו והמתלונן פעל על פי עצתו. כן הנאשם עודד את המתלונן להתרחק מבני משפחתו ולשם כך החל לתמוך במתלונן כלכלית, הכל כדי שלא יפנה להוריו לעזרה.

הנאשם סיפר למתלונן בכזב, כי היה בעברו סוכן מוסד, וכי עדיין עליו לצאת מדי פעם למשימות חשאיות בעורף האויב בהן הוא מסכן את חייו, וביקש מהמתלונן לדאוג לסידורי הלווייתו ולמשפחתו הקרובה במקרה הצורך. כחלק ממצג שווא זה, אף נהג הנאשם לטעון בפני המתלונן במקרים מסויימים כי אנשי המוסד משגיחים עליו ויודעים על פעולותיו.

הנאשם טען בפני המתלונן, בכזב, כי הוא חולה סרטן סופני, על אף שאינו חולה כלל, וכי לא נותר לו זמן רב לחיות, וביקש מהמתלונן לחפש עבורו דירה קרובה לביתו של המתלונן, כדי שהמתלונן יוכל לסייע לו. המתלונן, שהאמין כי אכן הנאשם חולה, נעתר ומצא לנאשם דירה סמוכה לדירתו, בקיבוץ דפנה, והנאשם עבר להתגורר בה, הכל כדי להיות קרוב אל המתלונן.

כחלק ממצג השווא בדבר המחלה, טען הנאשם בפני המתלונן כי מינה אותו ל"אפוטרופוס" שלו, וכי בעת שעליו להיכנס לטיפול או לניתוח, ייצרו קשר עם המתלונן "סוכני מוסד" ויקבלו ממנו הוראות כיצד לנהוג בנאשם כשהוא מחוסר הכרה. על מנת לשוות לסיפור נופך אמיתי, טען הנאשם בפני המתלונן, במספר מקרים, כי הוא נכנס לניתוח, מורדם ומונשם, ושלה למתלונן מסרוני ווטסאפ ממכשיר הטלפון הנייד שלו, אשר נחזו להישלח על ידי אותם "סוכני מוסד" אלמונים, בהם עודכן המתלונן במצבו הרפואי של הנאשם שכביכול היה מורדם, ובמצב קריטי, התבקש לתת הוראות טיפול בו, ואף נשאל אם ירצה לראות את גופתו בחדר הקירור למקרה שמצבו יידרדר והוא ילך לעולמו. המתלונן האמין לדברים האלה. כל זאת נעשה כדי לחזק את התלות שיצר הנאשם במתלונן כלפיו.

כחלק מסיפורים שקריים אלה, זייף הנאשם צוואה שנחזתה כחתומה על ידי עורכת דין, ובה הציג מצג שווא, כאילו המתלונן הינו יורש חוקי של רכוש הנאשם יחד עם אשתו וילדיו בחלוקה שווה. הנאשם הציג צוואה מזויפת זו למתלונן, הכל כדי לפתח את התלות והאמון של המתלונן בו, ולהדק את הקשרים ביניהם.

9. **על רקע מערכת היחסים בין הנאשם למתלונן, שפורטה בהרחבה בכתב האישום, נטען כי הנאשם ביצע במתלונן בשתי הזדמנויות עבירת מעשה מגונה כדלקמן:**

בחדש ינואר 2015, הציע הנאשם למתלונן לקיים מפגש טיפולי לילי אשר כונה בפיו "סשן" ואשר לדברי הנאשם הינו חלק מן הטיפול הנפשי שהוא מעניק לו, ואשר יסייע למתלונן בפתרון קונפליקטים מהם סובל המתלונן עם דימוי גופו ועם משפחתו (להלן: "הסשן הראשון").

במהלך חודש מרץ 2015, נפגשו הנאשם והמתלונן בדירת הנאשם במעונות המכללה כדי לקיים את הסשן.

במסגרת הסשן, הנאשם נתן למתלונן לעשן מריחואנה. לאחר מכן, הנאשם אמר למתלונן לפשוט את בגדיו ולשכב ערום על בטנו. הנאשם אף הוא פשט את בגדיו, והם שוחחו ערומים.

לאחר מכן, הנאשם ביקש את הסכמתו של המתלונן לטיפול. בכל פעם שהמתלונן התלבט אם להמשיך בטיפול, הנאשם הפציר בו שיעשה כן ואמר לו כי רק כך יוכל לפתור את הבעיות שלו עם עצמו והמתלונן נעתר.

במהלך הסשן, הנאשם אמר למתלונן לעצום את עיניו, לנשום נשימות עמוקות ונגע במתלונן בכל חלקי גופו כשהם ערומים.

לאחר מכן, קיימו הנאשם והמתלונן שיחה אודות החוויה. בשיחה זו אמר המתלונן לנאשם שהרגיש שמשוהו אינו כשורה וכי מדובר בהטרדה מינית. הנאשם שלל זאת ואמר למתלונן כי הוא מתנגד לתהליך החיובי שקורה לו.

10. במהלך חודש יוני, כשמצוקתו הנפשית של המתלונן גברה, הציע הנאשם לקיים "סשן" נוסף. כשהמתלונן התלבט אמר לו הנאשם כי הוא בורח ושכל העבודה שנעשתה איתו תרד

לטמיון. המתלונן נעתר להצעתו והם נפגשו בשעות הלילה בדירת המתלונן בקיבוץ דפנה, לקיום סשן נוסף (להלן: "הסשן השני").

במהלך הסשן השני, הנאשם נתן למתלונן לעשן מריחואנה והורה לו לפשוט את בגדיו והתפשט בעצמו. הנאשם ביקש את הסכמת המתלונן לטיפול. הנאשם הורה למתלונן ללפטו בגופו והוא עשה כן. לאחר מכן, בהוראת הנאשם, נשכב המתלונן והנאשם ליטף אותו בכל חלקי גופו ובשלב מסויים אחז באיבר מינו.

לאחר מכן, שוחחו השניים על החוויה. הנאשם אמר למתלונן כי על פי אבחנתו, המתלונן בעל נטיות מיניות הומוסקסואליות, וכי לדעתו התעללו בו מינית בילדותו.

11. לסיום, צויין בכתב האישום, כי בחודש ספטמבר 2015, התקיים לנאשם שימוע לקראת פיטורין במכללה לאחר שהוברר כי קיים קשרים חריגים עם מספר סטודנטים, ביניהם המתלונן. לאחר השימוע הוצגה לנאשם האופציה להתפטר או להיות מפוטר, והוא התפטר מן המכללה.

בסמוך לכך, וללא קשר, החליט המתלונן ללכת לפגישה עם מטפלת אחרת, יידע בכך את הנאשם שאף שילם עבור הטיפול. לאחר מפגש עם אותה מטפלת, הבין המתלונן כי הנאשם הונה אותו, וכי הקשר ביניהם אינו תקין והחליט לנתק את קשריו עם הנאשם והודיע לו על כך.

12. במהלך הליכי השימוע, ונוכח העובדה כי המתלונן ניתק עמו קשר ושוחח על הקשר עם אנשים שונים, פנה הנאשם לסטודנט אחר עמו עמד בקשרים, בשם אמיל צילחין, וביקש ממנו לשוחח עם אמו של המתלונן, אשר הנאשם העריך כי היא דמות בעלת השפעה על המתלונן, ולבקש ממנה שתמסור לו שלא ידבר על הנאשם עם אחרים, שכן הדבר עלול להזיק לנאשם. הנאשם אף הבהיר לאמיל, כי הצהיר במכללה שהוא והמתלונן קרובי משפחה, וכי הוא חושש שאם המתלונן יספר את האמת, הדבר יזיק לו ויגביר את הסיכון לפיטוריו.

13. לאחר הפסקת עבודתו במכללה, חשש הנאשם כי המתלונן יספר את שארע לגורמים נוספים, או אף יתלונן נגדו במשטרה, וכי תיפתח נגדו חקירה. לפיכך, שלח למתלונן הודעה ובה ביקש ממנו לא לדבר עם אף אחד אודות הקשר ביניהם.

14. על בסיס המפורט בכתב האישום, יוחסו לנאשם העבירות הבאות:

- מעשה מגונה בין מטפל נפשי למטופל (שני מקרים) – עבירה לפי [סעיף 348\(ד1\)](#) + [347א\(ב\)](#) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.
- מעשה מגונה (שני מקרים) – לפי [סעיף 348\(א\)](#) + [345\(א2\)](#) לחוק העונשין.
- הטרדה מינית – לפי [סעיף 3\(6\)\(ב\)](#) לחוק למניעת הטרדה מינית, תשנ"ח-1998.
- קבלת דבר במרמה – לפי [סעיף 415](#) לחוק העונשין.
- זיוף כדי לקבל דבר – לפי [סעיף 418](#) מציעא לחוק העונשין.
- שימוש במסך מזויף – לפי [סעיף 420](#) לחוק העונשין.
- הדחה בחקירה – לפי [סעיף 245\(א\)](#) לחוק העונשין.

יריעת המחלוקת

15. כתב האישום שהובא לעיל, ייחס לנאשם, בתמצית, מסכת של ניצול ומרמה של המתלונן על פני תקופה ממושכת. הנאשם הואשם בכך שניצל את מעמדו כפסיכולוג וכמרצה, כדי לקנות את אמונו של המתלונן, סטודנט צעיר ממנו בהרבה, ובעל קשיים אישיים, וכדי ליצור תלות של המתלונן בו. על פי כתב האישום, הנאשם העניק למתלונן הטבות, ואף רימה את המתלונן בשורת מצגי שווא כפי שפורט, והכל על מנת להעמיק את תלותו של המתלונן בו. את כל זאת עשה הנאשם, על פי טענת האישום, במטרה לקבל מהנאשם את קרבתו, חברתו, זמנו ואמונו בניצול ובמרמה, שהגיעו לשיאם בביצוען של שתי עבירות מעשה מגונה במתלונן, שהוסו במרמה על ידי הנאשם כמעשה טיפולי.
16. גרסת הנאשם שוללת את המיוחס לו. במרכז גרסתו של הנאשם עומדת הטענה כי בניגוד למתואר בכתב האישום, בינו לבין המתלונן התקיימה מערכת יחסית זוגית מינית הומוסקסואלית רצונית, שנמשכה במהלך התקופה המצויינת בכתב האישום, ושהחלה זמן קצר לאחר המפגש בין השניים, שנפגשו באותו אבחון לקשיי למידה, אשר הנאשם ערך למתלונן במכללה. הנאשם טען כי הוא והמתלונן התנהלו במהלך תקופה העולה על שנה וחצי כבני זוג לכל דבר, וכי לפיכך אין בסיס לטענות של ניצול במסווה של טיפול, או לטענות לגבי השפעה דרך אמצעים פסולים או מרמה.
- לגבי המעשים המגונים, שבוצעו על פי כתב האישום בשני מקרים, לכאורה במסווה של "סשן" טיפולי, טען הנאשם (בגרסה שנפרשה החל מהמענה לכתב האישום, דרך עדותו וכן בסיכומי ההגנה) כי אכן היו שתי הזדמנויות של חוויה משותפת שלו עם המתלונן בעירום כמתואר לגבי אותם שני "סשנים" שבכתב האישום, אך טען כי מדובר היה במדיטציה הדדית, בהסכמה, שעשו הנאשם והמתלונן זה לזה, על רקע מערכת יחסים זוגית ממושכת, שבמהלכה ממילא קויימו בשגרה מפגשים מיניים רבים בעירום בין השניים.
17. בישיבה שהתקיימה ביום 28/2/16, בה השיב הנאשם לכתב האישום (עמ' 8), התייחס ב"כ הנאשם גם לטענות כתב האישום לגבי מצגי שווא ומעשי המרמה שיוחסו לנאשם. הנאשם

הכחיש את הטענה שהציג עצמו כאיש מוסד, וציין כי בעברו ניהל תחנת אל על במינכן, ועבד בעבודה "עם זיקה לשב"כ".

הנאשם אישר את טענת כתב האישום, כי הציג עצמו ככזב בפני המתלונן כחולה סרטן סופני, אך טען כי עשה זאת לקראת סיום הקשר הזוגי, במטרה לסיים את הקשר עם המתלונן.

באותה ישיבה ב"כ הנאשם הופנה, בשאלת בית המשפט, לאותו סעיף בכתב האישום שייחס לנאשם מעשה של זיוף צוואה, בה לכאורה מינה הנאשם את המתלונן כאחד מיורשי רכשו לאחר מותו. באותו סעיף נטען, כאמור, כי הנאשם הציג את הצוואה המזוייפת למתלונן במטרה לעורר את אמונו. הסנגור אישר שהנאשם אכן רשם את המתלונן כמוטב פיקטיבי בצוואה, אך טען שעשה זאת כי המתלונן סחט אותו.

ב"כ הנאשם ציין כי המתלונן פעל בתלונה נגד הנאשם לאחר תקופה בה סחט את הנאשם כלכלית, ככל הנראה מתוך הכרה בכך ש"ברז המזומנים הולך ונגמר", וכי הנאשם אינו עומד למות, וכי הוא, המתלונן, לא עתיד לרשת מהנאשם רכוש.

18. גרסת הנאשם לכתב האישום פרשה לפיכך, יריעת מחלוקת עובדתית עמוקה באשר לטיב יחסיהם של הנאשם והמתלונן. מעבר למחלוקת המרכזית, לפיה נדרשה הכרעה אם מדובר היה ביחסים אפלטוניים לא מיניים של מרמה והשפעה נצלנית (גרסת האישום), או מערכת זוגית מינית (גרסת הנאשם), נגעה המחלוקת לנקודות רבות נוספות שנכללו בכתב האישום המפורט. המחלוקות נגעו לשאלות רבות, בהן שאלת טיבו של האבחון שעשה הנאשם למתלונן, טענת כתב האישום לפיה הנאשם שימש למתלונן כפסיכולוג ומטפל (ללא תשלום), מחלוקת בדבר הטענות לגבי ניסיונותיו של הנאשם להרחיק את הנאשם מבת זוגו ומסביבתו, שאלת ההטבות והמתנות שהעניק הנאשם למתלונן ומשמעותן של הטבות אלה, הטענות לגבי מצגי המרמה המיוחסים לנאשם ועוד. בנוסף, ובהמשך למחלוקות שפורטו, נדרשה הכרעה באשר לטיב המעשים הפיזיים שביצע הנאשם במתלונן באותם שני אירועים שכונו "סשן", ושביססו את אישומו של הנאשם בעבירת מעשה מגונה.

19. בנוסף למחלוקת העובדתית, ובהקשר ישיר אליה, הקימו סעיפי העבירות המיוחסות לנאשם בסיס למחלוקת משפטית, לגבי האישום בעבירת מין שבוצעו על ידי מטפל נפשי, ותוך הסכמה שהושגה במרמה, ומאישומו של הנאשם בעבירות הנוספות שיוחסו לו, בהן קבלת דבר במרמה וזיוף. בין יתר השאלות טעונות ההכרעה, הייתה השאלה האם התהוו במקרה זה יחסי מטפל נפשי – מטופל.

עדים וראיות

20. מטעם המאשימה העיד, בראש וראשונה המתלונן ע"א. הוגש על ידי המאשימה בהסכמה קלסר (ת/1) בו הובאו פלטי תכתובות דוא"ל בין הנאשם למתלונן, וכן פלטים של התכתבויות שהשניים קיימו בתקופה הרלוונטית באמצעות תוכנת הווטסאפ. יצויין כי התכתבויות הווטסאפ שהוגשו השתרעו רק מחודש מרץ 2015 ועד חודש ספטמבר 2015, וכי לא הוגשו פלטי התכתבויות מוקדמות יותר. ההגנה הגישה, גם כן בהסכמה, קלסר נוסף של התכתבויות ומסרונים בין הנאשם למתלונן (נ/1), שאותו ערכה עלפי שיקול דעתה, כשחלק מהמסרים נכללו בשני הקלסרים.

מלבד המתלונן, העידו מטעם התביעה שלושה תלמידים נוספים במכללת תל חי, וכן הובאה עדות קצרה מפיו של עד נוסף, חברו של המתלונן. בהסכמה דיונית בין הצדדים הוגשו מסמכים שונים ופעולות חקירה, בהם עותק מהצוואה המזוייפת, אשר הנאשם ערך על פי כתב האישום. הוגשו חקירותיו של הנאשם במשטרה, דו"ח עימות מתועד בין הנאשם למתלונן, הקלטה של שיחת טלפון שהמתלונן ביצע עם הנאשם, ומוציגים נוספים. בסופו של שלב שמיעת הראיות, הובאה מטעם התביעה, ברשות ביהמ"ש, עדות הזמה מטעם עובדת שב"כ.

21. מטעם ההגנה העיד הנאשם להגנתו. עדת ההגנה הנוספת היחידה הייתה בתו של הנאשם. הוגשו, כאמור, פלטי תכתובות ומסרונים בין הנאשם למתלונן, וכן הוגשו מטעם ההגנה ההודעות שנגבו מהמתלונן במשטרה, מספר צילומים, כמו גם תיעוד רפואי לגבי הנאשם, וכן מספר מסמכים הנוגעים לעברו התעסוקתי של הנאשם.

תמצית הכרעת הדין (טרם הנמקה מפורטת)

22. לאחר ששמעתי את עדי הצדדים, עיינתי במוציגים שהוגשו, בחילופי המכתבים האלקטרוניים ובתוכנם של מסרונים הטלפון הכתובים, ושקלתי את טענות הצדדים בסיכומיהם, הגעתי לכלל מסקנה כי המסכת העובדתית המתוארת בכתב האישום הוכחה במלואה.

שוכנעתי ללא ספק כי בין הנאשם למתלונן **לא שררה מערכת יחסים זוגית הומוסקסואלית מינית**, וכי טענתו המרכזית של הנאשם, לפיה המתלונן היה כל עת האירועים בן זוגו הנה טענה כוזבת.

אציין כבר כעת, כפי שעוד יפורט בהמשך בהרחבה יתרה, כי הנאשם בחר בטענת הגנה המעוררת לכאורה, מטבעה, ובשל נסיבות השמעתה, אמון מסויים, ואף על פי כן, אין לי כל ספק כעת, על אף שבתחילת ההליך סברתי שיתכן ויש בטענה ממש, כי מדובר בטענה שאין בה כל אמת, ושנועדה למטרה אחת, שהנה מילוטו של הנאשם מהרשעה בפלילים. הנאשם, פסיכולוג בשנות הארבעים המאוחרות לחייו, נורמטיבי עד כה, גבר נשוי, בעל משפחה, רעייה ושלושה ילדים, וכן הורים מבוגרים, בחר לגולל מטעמו גרסה שבה התוודה לכאורה,

בהליך פלילי זה, על כך שניהל מערכת מינית זוגית ממושכת עם גבר צעיר. לכאורה, מדובר בגרסה שעצם השמעתה עלול לפגוע בנאשם, ביקריו, בשמו ובשגרת חייו, ולכן עצם השמעתה עורר מידה לא מבוטלת של אמון, או לכל הפחות מידה של ספק באשמה, שכן, על פי השכל הישר, אין אדם מסבך עצמו וקושר עצמו לעניינים שעלולים לפגוע בו, ובוודאי שלא יעשה זאת אם אין בדברים המזיקים כל אמת. מי השומע את גרסת הנאשם, עשוי לשאול עצמו מי הוא האיש שיבחר במודע להשמיע דבר שקר, שבו יסבך עצמו לשווא בהתוודות כוזבת על בגידה באשתו ובמשפחתו עם סטודנט צעיר. ובכן, בניגוד להגיונם של דברים, אשר בתחילת ההליך השפיע על התרשמותי הראשונה, מצאתי בסופו של ההליך, לאחר שהתמונה כולה הובררה כפי שאבהיר, כי הנאשם הוא אותו איש, המסוגל לדבר שקר שכזה, ואף בחר בו.

כפי שיפורט – גרסתו הכוזבת של הנאשם, לפיה היה בן זוגו של המתלונן, הנה רק אחד ממצגי הכזב הרבים שבהם נקט.

23. גרסת המאשימה התבססה על ראיות רבות, שנארגו זו בזו ותמכו בגרסתו של המתלונן, שאת עדותו מצאתי מהימנה ביותר. לעומת זאת, הנאשם הותיר רושם בלתי אמין בעדותו, וזאת, כפי שיפורט בהרחבה בהמשך, בלשון המעטה. כפי שיפורט, שוכנעתי כי בין הנאשם למתלונן שררה מערכת יחסים חריגה ומורכבת, שעירבה יחסים טיפוליים או כאלה הנחזים כטיפוליים, יחד עם עניינים לימודיים ועם עניינים אישיים. מערכת היחסים הושתתה בראש ובראשונה על הפערים המרכזיים בין השניים – האחד - הנאשם, איש בשנות הארבעים לחייו, פסיכולוג, איש סגל הוראה במכללה, מבוסס כלכלית, מלומד, וורבלי, ורב השפעה, והשני, המתלונן, בשנות העשרים לחייו, סטודנט המצוי בשלב בלתי יציב בחייו, לוקה בהפרעות למידה, בלתי מבוסס כלכלית, מצוי בפרשת דרכים ונוח להשפעה בשל קווי אופיו. הנאשם הפך למלווה ומדריך רב השפעה למתלונן, מעין "מנטור" ללא שכר, שתפקידו בחיי המתלונן היה משמעותי ואף מרכזי.

24. הוכח ללא ספק, כי החל משלב מסויים, השמיע הנאשם כזבים והציג מצגי שווא, שהופעלו כמניפולציה על המתלונן, השפיעו על המתלונן לקיים עם הנאשם קשר רציף, גם כשביקש למתן את הקשר ההדוק עמו ולהתרחק. אותם מצגי מרמה השפיעו על המתלונן להעניק לנאשם קרבה, תשומת לב, רעות ואף חמלה ודאגה.

25. מעשיו של הנאשם הגיעו לשיאם, במישור הפלילי, בכך **שביצע במתלונן את עבירות המעשה המגונה המיוחסות לו**, תוך שניצל את הסכמתו של המתלונן למעשים, שניתנה כתוצאה ממרמה משמעותית וממושכת שהנאשם נקט כלפיו, ומשסבר שמדובר במפגש בעל אופי טיפולי.

26. מסקנתי, לפיה היה זה הנאשם שניצל את המתלונן, שקנה אחיזת כזב בחייו, במחשבותיו ובשגרתו של המתלונן, התקבלה למרות שמדובר במתלונן בגיר (אם כי צעיר), ומבלי שהתעלמתי מכך שהנאשם תמך במתלונן כלכלית והעניק למתלונן כספים ומתנות. התמיכה הכלכלית במתלונן היוותה חלק מאותו קשר בלתי מיני, אשר המתלונן חווה כקשר מלווה על ידי דמות אב, חבר ומנחה. באשר לקשר זוגי מיני, הנחתי היא כי זו ככל הנראה הייתה משאת נפשו של הנאשם לגבי המתלונן, ואולם המתלונן, עד לשלבי הקשר האחרונים, לא הבין זאת.

אבהיר להן את נימוקי מסקנותי, ואביא את הממצאים, עיקרי הראיות, את נקודות הדין וההכרעה, ואת ההתייחסות לעבירות הפליליות שיוחסו לנאשם, ושבוצעו על ידו.

עדותו של המתלונן ע"א

27. המתלונן ע"א העיד במשך שעות רבות שנפרשו על פני שלוש ישיבות. ע"א, בן 29 בעת עדותו, העיד כי הוא מסיים לימודי תואר ראשון בפסיכולוגיה במכללה. המתלונן העיד כי פגש בנאשם לראשונה, לאחר שהופנה אליו על ידי מרצה אחרת במכללה לשם עריכת אבחון להפרעות קשב וריכוז. השיחה עם הנאשם, במסגרת האבחון, הייתה על פי העדות שיחה בעלת אופי אישי, שיחה נעימה וטיפולית (עמ' 16-17). המתלונן ציין כי שמע על הנאשם עוד טרם האבחון, כי הוא מסייע לסטודנטים, וכי בתום שיחת האבחון, הנאשם הציע לו סיוע בהליך מול המוסד לביטוח לאומי, המציע תמיכה כספית במקרים המתאימים, לסטודנטים הסובלים מהפרעות קשב. המתלונן העיד כי הנאשם נקב אמנם בסכום שהוא גובה עבור האבחון (200 או 400 ₪) ואולם ציין כי בפועל הוא נמנע מלבקש תשלום, וכי הוא לא שילם לו.

אציין בנקודה זו, כי הנאשם חלק על הטענה שהמתלונן לא שילם על האבחון, ואף הגיש מסמך ממנהל חשבונות כי הוצאה חשבונית ע"ס 200 ₪ למתלונן (מוצג נ/13), ואולם איני רואה צורך בהכרעה בנקודה זו, המצוייה לדידי בשולי המחלוקת, ומשלא מצאתי בה משקל לשאלת מהיימנותו של המתלונן.

28. הנאשם סיכם את האבחון שערך למתלונן בכתב. בהתאם לסיכום בדיקת MOXO שהוגש בהסכמה (ת/13 בקלסר מוצגי המאשימה), צויין במסמך שהנאשם ערך, כי בבדיקה שנערכה ביום 2/1/14, מצא הנאשם כי **נראית תמונה המתאימה להפרעת קשב**. עוד צויינו בחוות הדעת הדברים הבאים: **"עולה תמונה של דימוי עצמי נמוך ותכנים רגשיים אשר**

דורשים עיבוד וחיזוק. אלה בתורם מעצימים את השפעת הפרעת הקשב וזו מעצימה את הראשונים, בתנועה מעגלית של מעגל המזין את עצמו.

29. המתלונן העיד כי לאחר האבחון, המשיך להיפגש עם הנאשם, ולשתף אותו בענייניו האישיים. בתקופה האמורה חווה המתלונן, לדבריו, קשיים שונים, בין היתר בעולם האקדמי. המתלונן השמיע באוזניו של הנאשם את כוונתו לקבל טיפול פסיכולוגי, כחלק מכוונתו להמשיך ללימודי תואר שני בפסיכולוגיה קלינית. למשמע דברים אלה, הציע הנאשם למתלונן שהוא ילווה אותו, יעזור לו בלימודים האקדמיים, ואף אמר לו שאין צורך בטיפול פסיכולוגי נוסף, שכן הוא, הנאשם, יעניק לו טיפול פסיכולוגי בעת הצורך.

30. על פי עדותו של המתלונן, הקשר עם הנאשם התהדק, והם נפגשו פעמים רבות במכללה, בין היתר בדירה שהנאשם החזיק במעונות. הנאשם אף הזמין את המתלונן לארוחת ערב בדירתו. בשלב מסויים, ביקש הנאשם מהמתלונן שיגיד, אם העניין יעלה, כי הוא קרוב משפחתו של הנאשם, וזאת כדי למנוע שאלות שעלולות לעלות במכללה על קשר קרוב של השניים, כשהאחד מרצה והשני סטודנט (עמ' 18). המתלונן העיד כי קיבל את הוראת הנאשם באופן חלקי, ואכן אמר, כפי שהתבקש, כי הנאשם הנו קרוב משפחתו, ואולם זאת רק לאנשים ממעגל הקרבה הרחוק, בעוד שלחבריו הקרובים גילה שמדובר בסיפור שאיננו אמיתי.

31. הפגישות עם הנאשם רבו, ולאחר שהמתלונן לא הרגיש נוח בדירתו של הנאשם, נפגשו השניים פגישות רבות בטבע, על שפת נחלים וברמת הגולן. המתלונן העיד כי היה באותה תקופה במצוקה והתקשה בלימודיו, וכי באותם מפגשים רבים עם הנאשם, שנמשכו שעות ארוכות, הנאשם, **שהציג עצמו כפסיכולוג קליני** (יצויין כי השאלה אם הנאשם אכן הנו בהכרתו פסיכולוג קליני לא נדונה כלל, ולא ברורה עובדתית) הקשיב לו, נתן לו תובנות, והציע לסייע לו ולוותו בלימודי הפסיכולוגיה.

32. המתלונן העיד כי במפגשיו עם הנאשם היה מתלווה אליהם חבר של המתלונן, סטודנט נוסף בשם **אמיל**, שהיה בדיכאון, ושהיה נפגש עם הנאשם גם ביחידות. המתלונן העיד כי הנאשם אמר לו כי אותו אמיל "מושך אותו למטה" ו"זורק עליו רעל" (עמ' 18 ש' 21 ו- 23), ועל כן, בהמשך, המתלונן ניתק את החברות עם אמיל והמשיך להיפגש עם הנאשם ביחידות.

33. המתלונן העיד לגבי סטודנט נוסף בשם **רועי**, שהמתלונן לא הכיר, אבל הנאשם הזכירו, כמי שהיה בעבר סטודנט שלו ופגע בו קשות. הנאשם הזהיר את המתלונן מפני אותו רועי, אמר שרועי משוגע ונרקומן, והזהירו להתרחק מרועי בכל מחיר (עמ' 18 ש' 22).

- אותו רועי אכן יצר קשר עם המתלונן בשלב מסויים, אמר כי שמע שהמתלונן "מסתובב עם הנאשם" וביקש לקבוע עמו פגישה בעניין זה, ואולם הפגישה לא יצאה לפועל.
34. המתלונן העיד כי בסמוך לאחר שרועי פנה אליו וביקש לשוחח עמו, החל הנאשם לשתף אותו בכך שהוא **חולה מאוד**, וכי מחלת **סרטן** ממנה החלים בעבר חזרה ותקפה אותו. הנאשם שיתף את המתלונן בכך שחייו בסכנה, וביקש את סיועו. בנוסף, ועוד בטרם סיפר כי לקה בסרטן קשה, סיפר הנאשם למתלונן כי היה בעבר **סוכן מוסד**, וכי **נפצע בקרבות**. השמועה על עברו הביטחוני של הנאשם הגיעה אל המתלונן גם ממקורות אחרים, ועניין זה היה ידוע למתלונן עוד בטרם סיפר לו הנאשם פרטים על קרבות בהם השתתף, ושבהם נפצע קשות. הנאשם הראה למתלונן צלקות על גופו, שנגרמו לדבריו, במבצעים בהם השתתף (עמ' 19 ש' 1).
35. חלק מאמירותיו של הנאשם למתלונן לגבי מעורבותו הביטחונית וכן לגבי מחלתו תועדו בתכתובות, אליהן אתייחס בהמשך. אציין כבר כעת, לשם הבנת לוח הזמנים כי הודעת הדוא"ל הראשונה שבה הנאשם מתייחס למשימותיו בשירותי הביטחון הנה מחודש אוגוסט 2014, ואילו הודעת הדוא"ל הראשונה שבה נדון מצבו הבריאותי הכוזב של הנאשם הנה מחודש נובמבר 2014.
36. בהמשך, שיתף הנאשם את המתלונן בכך שהוא מובא לטיפולים ולניתוחים בארץ ובחו"ל בשל מחלת הסרטן. באחד המקרים הודיע הנאשם למתלונן כי הוא מצוי בחו"ל לקבלת טיפול או ניתוח, והמתלונן קיבל הודעות ווטסאפ מ"סוכן מוסד", שליווה את הנאשם לטיפול, על פי המצג שהנאשם יצר. אותו "סוכן" עדכן את המתלונן כי הנאשם מורדם ומונשם, ומסר פרטים לקוניים נוספים לגבי מצבו.
37. הנאשם הטיל על המתלונן משימות הנוגעות למחלתו הממאירה, ביקש את סיועו, וכן ביקש ממנו להגן על משפחתו במקרה של מוות, למנוע מאותו רועי, שלגביו סיפר לו בעבר כי פגע בו, להגיע למשפחתו ולהזיק לבני ביתו. בנוסף ביקש הנאשם מהמתלונן לדאוג שגופו ייתרם למדע לאחר מותו, ואף ביקש, על פי עדותו של המתלונן, למנות את המתלונן כאפוטרופוס של הנאשם בשל מצבו המתדרדר, לדאוג לסידורי הלוויה, ולדאוג לאשתו ולילדיו לאחר מותו (בין היתר בעמ' 20 ש' 24).
38. המתלונן העיד כי בחלק מתקופת הקשר עם הנאשם, הוא (המתלונן) קיים קשר רומנטי עם בחורה בשם דפנה. הנאשם, על פי המתלונן, ניסה באופן עקבי להשפיע על המתלונן לנתק את הקשר עם דפנה, בכך ששכנע אותו שכוונותיה של דפנה אינן טובות, וכי היא מסוכנת לו (עמ' 22 ש' 1).

39. בהמשך עדותו, העיד המתלונן על אותם שני מפגשים ליליים עם הנאשם, אשר כונו בכתב האישים "סשן". המתלונן העיד שהנאשם הזמין אותו למפגש לילי, המכונה "סשן לילה", במהלך חודש ינואר 2015, בתקופה בה המתלונן היה במצוקה, וגילה לנאשם כי הוא חש בצורך בטיפול. המתלונן הסתמך בעדותו על תכתובות דוא"ל שהוצגו בפניו, והעיד כי ה"סשן" הראשון נקבע בחודש מרץ 2015 בדירתו של הנאשם במעונות.
- במעמד המפגש בדירה, השניים עישנו "גיוינט", והנאשם הורה למתלונן להתפשט, אף התפשט בעצמו. המתלונן העיד כי הנאשם שאל אותו אם הוא מסכים "למה שהולך לקרות", והבהיר לו שמדובר בעבירה פלילית, וכי הוא, הנאשם עלול לאבד את פרנסתו וחיי (עמ' 24 ש' 2). הנאשם שאל את המתלונן אם הוא סומך עליו ומסכים, ואז הנחה אותו לשכב על המיטה. בעודו שוכב על המיטה עירום, הניח הנאשם, שאף הוא היה עירום, את ידיו על גופו של המתלונן ו"סרק את גופו בידיו", כשהוא מנחה אותו לשכב ולעצום עיניו. המתלונן חש "מאד לא נעים" ומדי פעם פתח את עיניו, ואולם הנאשם אמר לו ש"זה לא בסדר" וכי הדבר פוגע בתהליך, ובהמשך, לאחר שהמתלונן פתח את עיניו מספר פעמים, דיבר אליו הנאשם בתקיפות.
- המתלונן העיד שהזיע ורעד, והבהיר כי הנאשם לא נגע באיבר מינו באותה התנסות ראשונית (בניגוד ל"סשן" השני, שאז עשה זאת) לאחר תום המגע, התלבשו הנאשם והמתלונן, והנאשם הזמין את המתלונן לשיחת סיכום. המתלונן העיד ששיתף את הנאשם בכך שחש לא נעים, ואמר לו שהרגיש "חווית הטרדה מינית". הנאשם השיב לו שזה איננו המצב, וכי הוא "בהתנגדות" (עמ' 24 ש' 14).
40. המתלונן העיד כי לאחר ה"סשן" הראשון הוא שיתף את הנאשם במצוקה, ובתחושותיו כי הוא מתדרדר. המתלונן גם אמר לנאשם כי הבילוי התדיר בחברתו מבודד אותו ממשפחתו ומחברים בני גילו, ואף פוגע בסיכוייו לבסס זוגיות (עמ' 24 ש' 22). לדברי המתלונן, לאחר ששמע מפיו של המתלונן דברים אלה, הודיע לו הנאשם כי חלה החמרה במצבו הרפואי וכי הוא עומד למות. הנאשם אף האשים את המתלונן כי איננו מתעניין בו, למרות מחלתו הקשה והבדיקות המורכבות שהוא עובר, ואף תלה ביחסו של המתלונן את ההחמרה הנוספת במצבו.
41. באותה תקופה הודיע הנאשם למתלונן כי עליו לפנות את הדירה במעונות עקב אילוצי המכללה, וביקשו לסייע לו למצוא דירה באחד הקיבוצים בסביבה. המתלונן הודיע לנאשם כי דירה סמוכה לדירתו השכורה מתפנה, והציע לו לשכור אותה.
- המתלונן הבהיר כי באותה תקופה, חודש אפריל 2015, ביסס הנאשם תמונה לפיה הוא חולה קשה מאד בסרטן, עובר טיפולים סבוכים ביותר, וזקוק לעזרה, וכי בשל מצבו של הנאשם, וכן בשל פנייתו המפורשת למתלונן שיעזור לו, הציע לו המתלונן להתגורר באותה דירה

- המתפנה ליד דירתו בקיבוץ דפנה, כדי להיות בקרבתו לשם סיוע רפואי (יצויין, לשם התמצאות בלוח הזמנים, כי אין מחלוקת על כך שהנאשם עקר מדירתו במכללה לדירה בקיבוץ דפנה אחרי אמצע חודש מרץ 2015).
42. המתלונן העיד בהרחבה כי בשלב שבו גילה לו הנאשם שמחלתו החריפה וכי הוא עומד למות, הוא הראה לו צוואה, שממנה אף נתן לו עותק, ושבה כולל הנאשם את המתלונן כיוורשו, יחד עם בני משפחתו הגרעינית – אשתו מירי ושלושת ילדיו הקטינים (עמ' 31 ש' 21).
43. המתלונן העיד כי מצבו הלך והתדרדר, וכי הוא חש מצוקה נפשית שהתבטאה בתסמינים פיזיים, בהם "נעילת לסתות". המתלונן שיתף את הנאשם במצבו, וזה המשיך בשיחות ובהצעות לתת לו אבחנות טיפוליות פסיכולוגיות, ובאחד המקרים, לאחר שהמתלונן דיווח לו שהלסתות שלו ננעלו, הפנה אותו הנאשם להגיע לחדרו והורה לו לקחת משם כדור מסוג "טרמדקס" (עמ' 26 ש' 7).
44. בהמשך, הציע הנאשם, במסגרת הצעותיו לטפל במתלונן, לערוך לו "סשן לילה נוסף". המתלונן העיד שהנאשם אמר לו שהטיפול הנוסף "איננו סובל דיחוי" וכי מטרתו של הטיפול הוא לאפשר למתלונן להיות מאושר עם בת זוגו (עמ' 26 ש' 25). ה"סשן" השני התרחש בחודש יולי 2015, בדירתו של המתלונן. המתלונן העיד שהפעם אמר לו הנאשם שסדר הטיפול יהיה כזה שבו תחילה יבצע המתלונן את התהליך בנאשם, ואחר כך יעשה הנאשם "את התהליך" למתלונן. המתלונן העיד שהנאשם "השביע אותו" שבעתיד, כשבנו של הנאשם יגיע לבגרות, יטפל המתלונן בן באותו "טיפול". המתלונן תיאר כי התפשט, וכמוהו התפשט גם הנאשם. על פי הוראת הנאשם, נגע המתלונן בגופו של הנאשם, השמיע מילים ואיחל לו בריאות, ללא נגיעה באיברים מוצנעים. בהמשך, שכב המתלונן בעיניים עצומות, והנאשם נגע בו, מבלי שהמתלונן התנגד, ולדבריו אף מבלי שחש דריכות מיוחדת, בשל האמון שנתן באותו שלב בנאשם ובתהליך. בשלב מסוים, לאחר שהמתלונן נשכב על גבו, אחז הנאשם באיבר מינו לכמה שניות, והרפה.
45. גם לאחר ה"סשן" השני, נערכה, כמו במקרה הראשון, שיחה. המתלונן העיד כי גילה לנאשם שהמגע לא היה לו נעים, והנאשם שוב ייחס את התחושה ל"התנגדויות" של המתלונן. בהמשך השיחה, הנאשם, לאחר שהיסס לכאורה אם לומר את הדברים, גילה למתלונן כי לדעתו המתלונן הוא הומוסקסואל מודחק, וכי יתכן שעבר בעברו הרחוק תקיפה מינית כלשהי. המתלונן העיד כי הנאשם המשיך, אחרי ה"סשן" השני, לציין בפניו את הערכתו כי המתלונן הוא הומוסקסואל, וכי בשלב מסוים המתלונן ביקש ממנו לחדול מלדבר על העניין (עמ' 27 ש' 16).

46. המתלונן העיד כי לאחר שני ה"ששנים" התדרדר מצבו במישור הנפשי והפיזי. לדבריו, ירד במשקל משמיעט לאכול, תופעת "נעילת הלסתות" החמירה, פצעים הופיעו על עורו והוא היה עצבני, ואף לקה בתסמונות הדומות להתקפי חרדה (עמ' 28 ש' 4).
47. המתלונן המשיך לשתף את הנאשם במצבו המתדרדר. בהמשך, העלה המתלונן בפני הנאשם את רצונו לנסוע לים המלח, לשם טיפול בפצעים שהופיעו על עורו, ולשם התרחקות ומנוחה. הנאשם הביע דעתו כי בשל מצבו של המתלונן, מסוכן שייסע לבד, והציע כי הוא ייסע עמו. המתלונן העיד כי הוא הסכים להצעת הנאשם, ואולם הבהיר לו שהשניים יישנו במיטות נפרדות. כשהגיעו למלון, התברר למתלונן שההזמנה בוצעה מבלי שצויינה הדרישה למיטות נפרדות, וכי אחרי שהמתלונן התעקש, ואף הודיע, במעמד העמידה של השניים בקבלה, שהוא יעזוב וייסע חזרה צפונה אם בחדר לא יהיו מיטות נפרדות, הזמין הנאשם, ששילם על ההזמנה, חדר יקר יותר שבו שני חדרים (עמ' 28 ש' 13).
48. השהות במלון עברה על השניים, על פי עדותו של המתלונן, בעישון רציף של סמים ושתיית אלכוהול. לדברי המתלונן, הנאשם התלונן בחופשה בים המלח על כאבים שונים, ולכן ביקש לעשן ללא הרף, להפיג כאביו. בנוסף, המתלונן העיד שהנאשם "לא עזב אותי" לכל אורך שהייתם במלון בים המלח, והתנהג אליו באובססיביות ובמניפולטיביות.
49. המתלונן העיד כי לאחר שובם של השניים מים המלח, הגיעה לשיאה השלילי תקופה קשה שבה חש בשפל. המתלונן העיד כי יחסו של הנאשם, שמצד אחד נתן לו כסף והטבות שונות כגון שימוש ברכבו, ומצד שני העסיק את חייו בנוכחותו המתמדת ובציפייה שיתמוך בו במחלתו הסופנית, העיבו על חייו נטל קשה מנשוא, עד שבסתר לבו ייחל, באופן אמביוולנטי יש לומר, למותו של הנאשם מהמחלה, אשר המתלונן האמין כי הנאשם לוקה בה. אביא את הדברים כלשונם:

"מעבר לכך, הבנתי שמהו לא בסדר, התחילו ליפול לי אסימונים שהנאשם משקר. התחלתי לבדוק מתי זה היה שנשארה לו שנה לחיות כי מצאתי את עצמי מחכה למוות שלו, ומאוד כעסתי על עצמי על זה שאני מחכה למוות של בן אדם אבל ככה זה היה כי הבנתי שאני לא יכול לשאת יותר את הנטל שלו על החיים שלי.

בכלל, אחרי התקופה הזאת, זה היה ראש השנה פחות או יותר, חזרתי לגור בבית של ההורים שלי לתקופה של חודש, כל מה שעשיתי בתקופה הזאת זה לישון ולנוח, הייתי מותש, לא אכלתי ולא ישנתי טוב, הייתה תקופה מאוד קשה. אחרי התקופה הזאת ניסיתי לחזור לדירה שלי

**בקיבוץ דפנה, לא הצלחתי לנהל אורח חיים ולא היו לי כוחות ללכת
לקניות או לבשל." (עמ' 30 ש' 3)**

50. המתלונן העיד כי זמן לא רב לאחר החופשה בים המלח, הוא פנה לייעוץ אצל אשת טיפול מקיבוץ שניר, שאת שמה ציין, ושבפיקוחה הגיע למסקנות ותובנות לגבי העוול והמרמה שסבל מצד הנאשם.
51. המתלונן העיד ממושכות ונחקר בחקירה נגדית צולבת. לא פעם הפניתי למתלונן שאלות הבהרה, והוא ענה על כל שנשאל.
- אני נותנת אמון מלא ובלתי מסוייג בעדותו של המתלונן ע"א ובגרסתו**, שבה תיאר שלב אחר שלב את כל עובדותיו של כתב האישום. אמון זה נבנה בהדרגה, והוא התעצם והתחזק עד להסרת כל ספק, עם הצטברות הראיות נדבך על נדבך. הקושי הראשוני שליווני לתת אמון בגרסת המתלונן, והספקות שאפפו את הפרשה, אשר כאמור הוסרו לחלוטין, לא נבעו מבקעים באמינותו של המתלונן, או מרושם שלילי שהותיר, שכן ההיפך הוא הנכון - מדובר בעד שעוד אתיחס לרושם הטוב שעדותו הותירה החל משלביה הראשונים. מקור הספקות כאן מגיע מנסיבותיה החריגות של הפרשה, אשר פרטיה, והנטען בה לגבי התנהגותם של שני מעורבים – גם הנאשם וגם המתלונן, עוררו סימני שאלה.
52. נראה כי בלא התרשמות מעמיקה מהמעורבים ובלא היכרות עם קווי אישיותם, קשה לקורא הסביר של כתב האישום להבין כיצד נופל צעיר בן 26, סטודנט, נורמטיבי, ולאחר שרות צבאי מלא, קורבן למניפולציה ומרמה כנטען, שבשיאה השלילי, הוא נופל קורבן בהסכמתו למעשה מיני מבזה, שאותו הוא תופס כאקט טיפולי. מערכת היחסים הממושכת בין הנאשם למתלונן, שבמסגרתה ניהלו השניים קשר רציף ביותר, ולגביה טען הנאשם כי היא הייתה מערכת זוגית מינית, דורשת הבנה ובחינה באשר לטיבה, שכן מדובר בקשר, אשר השכל הישר וניסיון החיים מתקשה להבינו.
53. לא בכדי, התמקדה חקירתו הנגדית הממושכת של המתלונן בהטחה חוזרת שהטיח הסנגור בפניו, של מוסכמות וסטיגמות, שנועדו להטיל ספק בגרסת המתלונן, ולשכנע שדבריו בלתי אפשריים, וכי הוא היה בן זוגו של הנאשם. המתלונן עמד בשאלות החקירה הנגדית, על אף שלא פעם נשאלו באופן בוטה ביותר ע"י הסנגור, ותשובותיו סייעו לשכנע בכנותה של גרסתו.
- כך לדוגמה התבקשה תגובתו של המתלונן לכך שבאחד המקרים רכש לו הנאשם תחתונים על חשבונו, ובעניין זה טען הסנגור שאין לקבל הסבר לכך שגבר אחד יקנה לגבר אחר תחתונים, אלא הסבר יחידי אפשרי שהנו כי בין הגברים קיימת מערכת זוגית (עמ' 44 ש' תחתונים).

16). המתלונן השיב כי הנאשם עזר לו כלכלית, ורכישת התחנתונים דווקא לא היוותה עובדה חריגה.

שאלה אחר שאלה, הציג הסנגור בפני המתלונן נתונים לגבי מפגשיו ובילוייו עם הנאשם, וטען כי מדובר בסממנים מובהקים של מערכת זוגית. לא פעם שלל המתלונן את אופן הצגת העובדות, אף אני מצאתי כי השאלות נוסחו, לא פעם, באופן קיצוני ובלתי נאמן למציאות.

כך לדוגמא, מצאתי את התייחסותו של הסנגור לעובדה המוסכמת לפיה הנאשם נהג לבלות עם המתלונן ליד הנחל ולשוחח שם. כדי להעצים את משמעותה של עובדה זו, השתמש הסנגור שוב ושוב בביטוי "נחל מבודד". המתלונן לא הכחיש כי נהג לשוחח עם הנאשם על גדותיו של נחל, ואולם ציין כי לא מדובר כלל וכלל במקום מבודד או מרוחק, וכי אנשים רבים מגיעים למקום.

קו החקירה המשיך להתרכז בחוסר הסבירות שבטענת המתלונן לפיה הקדיש זמן כה רב לנאשם, בילה עמו והתקרב אליו בקשר אפלטוני חריג. אכן, הקשר של הנאשם והמתלונן בלט בחריגותו, ואולם תשובותיו של המתלונן חזקו את טענת כתב האישום כי אותו קשר נבנה וקיבל את תבניתו בשל מעשי הנאשם, יוזמותיו הטיפוליות, ובהמשך לכך שניצל את קווי אישיותו של המתלונן וסחט אותו נפשית.

המתלונן נשאל בחקירתו הנגדית אם ידע שהנאשם הוא הומוסקסואל והכחיש ידיעה בנושא (עמ' 46 ש' 24). אני סבורה כי התשובה הנה תשובת אמת. יש לזכור שהנאשם, בהזדמנויות רבות מאד, שאחת הנה בכתב בצוואה הכוזבת, התבטא בהרחבה לגבי אהבתו לאשתו מירי, ולגבי הזוגיות הנהדרת עם הרעיה, שכמוה אף איחל למתלונן, כשימצא את בחירת לבו.

54. רשימת סימני האמת והראיות התומכות בגרסתו של המתלונן הנה רשימה ארוכה וממשית, ומדובר ב**סימני אמת פנימיים**, המצויים בגרסתו שלו, בעדותו, בפעולות חקירה הקשורות אליו ישירות כגון עימות עם הנאשם, וכן **בראיות תומכות חיצוניות**, בגרסאותיהם של עדי התביעה הנוספים, בתכתובות שלו עם הנאשם, ובסוף, גם בגרסתו ועדותו של הנאשם, אשר חוסר הכנות שבה סתמה סופית, ומעבר לנדרש, את הגולל על כל ספק קלוש באשמתו.

55. כפי שצינתי, המתלונן הותיר רושם חיובי מראשית עדותו. יש לזכור, כי על פי גרסת ההגנה, מדובר במי שהיה מאהבו של הנאשם, שניצל את הנאשם כלכלית, והחליט, כך לטענת הנאשם, להפליל את הנאשם בעבירות, כשהבין שהנאשם מבקש להיפרד ממנו, ולהפסיק את התמיכה הכלכלית בו. מאומה בחזותו של המתלונן, בדיבורו, ובאופיו, כפי שאלה נלמדים מעדותו מההתכתבויות הרבות שהתנהלו, ועל כך אין מחלוקת, בין הנאשם למתלונן, לא מבססים לכאורה קווים שליליים כאלה, אשר הנאשם מבקש לייחס לו.

הרושם שנותר לגבי המתלונן, בן קיבוץ מרמת הגולן, הנו של צעיר חיובי, למעט שימוש תדיר בסמים, לרוב סמים "קלים", וורבלי וקומוניקטיבי, אשר מתמודד עם סימני שאלה, קשיים בריכוז ובלמידה, וכן עם קונפליקטים אישיים שונים שעניינם דימוי גוף והגשמה רוחנית.

56. כפי שצויין, היה זה הנאשם, אשר באבחון הראשוני שעשה למתלונן, ציין לגביו שהוא "בעל דימוי עצמי נמוך, ותכנים רגשיים הדורשים עיבוד וחיזוק" (סיכום האבחון ת/13). באותו סיכום, המתעד שיחה אישית מעמיקה וממושכת יחסית בין הנאשם למתלונן, אבחן הנאשם כי המתלונן רואה עצמו שונה מבחינה חברתית, מציג עצמו כמי שמאופיין ב"דברנות עם כל אדם" ומוסר כי "הוא נוטה לחשיבה שונה ועמוקה לדברים מאחרים", וכי הוא "מקיים טקסים" "על גבול הרוחניות". ואכן, כפי שנרשם על ידי הנאשם כבר על סמך אותה שיחה ראשונית, עיון בשיחות הרבות שהתנהלו בין הנאשם למתלונן בתכתובות דוא"ל ובמסרונים, מציג את המתלונן כצעיר עם צד רוחני מפותח, קל הבעה ועשיר שפה, הנוטה להגיגים באשר למשמעות החיים, אהבה בין הבריות, התגשמות רוחנית אישית, מוטרד עמוקות בשאלות של מהות וזהות, וכדומה.

קווי אופי אלה הוו בסיס פורה לנאשם להעמיק עם המתלונן קשר חריג, בעל קווים פילוסופיים ופסיכולוגיים, אשר במסגרתו כבש הנאשם מיד, מתוקף מעמדו ומקצועו, בהתנדבות ובפועל, את תפקיד בר הסמכא המנחה והמוביל. הקשר הפך לקשר אישי נוכח וקבוע בחייו של המתלונן.

57. בהתכתבויות הרבות בין השניים, התייחסו הנאשם והמתלונן לאלוהים, שכונה על ידי השניים בכינוי "ג'ה", (כינוי אלוהי הנזכר במוזיקה מסוג "ראגיי"). הנאשם מצדו, משתמש אף הוא, פעמים רבות, בביטוי "ג'ה", ובביטויים רוחניים נוספים. השיחות מאופיינות בסגנון רוחני פילוסופי. בנוסף, בין היתר, נפוץ בהתכתבויות בין השניים השימוש במילה "אהבה", אשר השניים (בעיקר הנאשם כלפי המתלונן, המרבה לכנות בו את המתלונן כ"יקר" וכ"אהוב") השתמשו במילה זו ובנגזרותיה, כדרך לסיים התכתבות, או כהבעת רגש זה כלפי זה.

השימוש התדיר, מעבר למקובל בשגרה בשיחות, במיוחד בין שני גברים, במילה "אהבה", שימש את הנאשם לקו ההגנה בטענתו שבינו לבין המתלונן התנהל קשר זוגי הומוסקסואלי.

המתלונן נשאל, בחקירתו הראשית, שאלה בעניין ריבוי ביטויי האהבה בשיחות, והשיב כדלקמן:

ש"פ. פעמים רבות אתם כותבים במייל אחד לשני, בסוף המייל, "באהבה" או "באהבה באינה תלויה בדבר". תסביר את הניסוחים.

ת. הייתי באותה תקופה אדם מאוד רוחני, התחברתי לרעיונות של אהבה שאינה תלויה בדבר, קראתי כל מיני ספרים בהמלצתו של יוסי ובכלל זה לא היה נראה לי משהו מוזר, כי היה לו מנהג לכתוב ברכות לסטודנטים לכבוד כל חג, לא משנה איזה חג, הוא היה כותב ברכות ארוכות וחזותם באהבה והשפה שלו בכלל הייתה עם הרבה האהבה ופשוט אימצתי את זה לעצמי. בשלב מסויים הפסקתי לכתוב "באהבה" והתחלתי לרשום דברים מתחמקים כמו "גם אני" כי לא הרגשתי נכון לכתוב מטעמי "אהבה" (עמ' 31 ש' 25).

58. טענת המתלונן מקובלת עלי, ואני מוצאת שהשימוש החרגי משהו בהבעות אהבה בין השניים, מקורו באותה נטייה לרוחניות, ובהבעת קרבה בלתי גשמית, מצדו של המתלונן, אשר קיבל את ביטויי האהבה מצד הנאשם כביטויים ללא כל משמעות מינית. מתחילת ההתכתבות שתועדה בפלטים, החל מהשיחה הראשונה מיום 18/1/14, מאופיינות השיחות בנייתוחים לגבי משמעות מהות וגורל, וסגנון רוחני זה שזור בתוכו ביטויי אהבה, המקבלים ברקע הכולל, משמעות בלתי זוגית. סיכומי ההגנה ציטטו התבטאויות רבות בין הנאשם למתלונן שהועתקו מהתכתובות. ההגנה בקשה להסיק מביטויים בלתי שגורתיים שהופיעו בשיחות כי מדובר בקשר רומנטי כפי שהנאשם טען. כפי שיפורט, ההתכתבויות לא עוררו בי, בסופו של דבר, ספק בגרסתו האיתנה של המתלונן כי הקשר לא היה זוגי או מיני.

59. המאשימה צירפה לתיק מוצגי הדוא"ל העתקים משני מכתבים שהנאשם שלח לקבוצת **מכותבים מהמכללה**. באותם מכתבים, מיום 20/9/15, ומיום 23/9/15, פונה הנאשם למכותבים בכינוי "יקיריי", ובדוא"ל האחרון, מביע "אהבה גדולה". תכתובת זו, שהובאה כדוגמא, ובנוסף, סגנון ההתבטאות והכתיבה של הנאשם, אכן שכנעוני כי התבטאויותיו של הנאשם בכינויים "אהוב" "יקר" ודומיהם כלפי המתלונן לא היו ביטוי לאהבת בשרים זוגית, וכי המתלונן לא הבינם ככאלה.

60. כאמור, הצדדים הגישו פלטי התכתבויות דוא"ל מכל תקופת הקשר (החל מינואר 2014 ועד ספטמבר 2015), בנוסף, בשני הקלסרים – האחד מטעם המאשימה, השני מטעם ההגנה, שבהם כפילויות רבות, הובאו גם פלטי תכתובות בתוכנת הווטסאפ, החל מחודש מרץ 2015 (כשנה וחודשיים לאחר ההיכרות הראשונית). יצויין כי לא ניתן הסבר, מדוע לא הוגשו

תכתובות "ווטסאפ" מהתקופה המוקדמת יותר. יתכן שמדובר בקושי טכני כלשהו, מניעה או שיקול אחר, ובכל אופן העניין לא עלה בשום שלב במשפט. ניכר כי בכל התכתובות החל ממרץ 2015 (כחצי שנה לפני הגשת התלונה) המתלונן ממעט בביטויי קרבה לנאשם (בניגוד לנוסחים החמים והקרובים יותר בתכתובות הדוא"ל בתקופה המוקדמת יותר) ולכל היותר מציין "גם אני" או "הדדי" במענה לביטויים חמים של הנאשם. עניין זה מחזק את עדותו של המתלונן על כך שביקש להתרחק מהנאשם וחש מצוקה באחיזתו בו, בתקופה בה הנאשם הפציר במתלונן לעזור לו במחלתו הסופנית.

61. הנאשם מצטייר ממילותיו הכתובות הרבות, כאשף מילים, שידו על המקלדת קלה, שפתו עשירה וקולחת, וביטוייו מצביעים על ידענות עמוקה לכאורה בנפש האדם, ובאורחות החיים, כמו גם על ניסיון עשיר בהדרכה לגבי אלה. סגנונו רוחני, הוא מצטט ממקורות אחרים ונעזר במטפורות ודימויים.

הקשר בין הנאשם למתלונן, מצטייר מההתכתבויות כקשר בין מנחה רוחני ומלווה בכיר, למי שהנו מונחה ונתמך, יחד עם קשר המתעד מפגשים יומיומיים ובלויים יחדיו. בהתכתבויות הווטסאפ, קיימים מסרים מעשיים רבים, לגבי קביעת שעות מפגש, נסיעות, אוכל ועוד ענייני דיומא, המצביעים על קשר הדוק. כפי שנאמר, וכפי שיפורט, שוכנעתי כי, הקשר, אינטנסיבי ככל שהיה, לא היה קשר זוגי מיני או רומנטי.

62. בחלק נכבד מביטויי הקרבה והאהבה שהפנה הנאשם למתלונן, קיימת משמעות אפלטונית מתוך השוואת הרגש שהנאשם חש כלפי המתלונן, לרגש האהבה שלו כלפי משפחתו. כזו היא ההתבטאות בדוא"ל מיום 9/10/14, שם מציין הנאשם כי המתלונן הנו "בשר משרו" "המצוי במעלת הקרבה האהבה והאמון שהוא חש למשפחתו הגרעינית". גם בתקופה מאוחרת יותר, שבה הציג עצמו הנאשם בפני המתלונן כחולה אנושות, נכללו בשיחות הווטסאפ בין השניים אמירות על כך שהמתלונן מצוי "באותו הרובד של ילדי הנאשם" (לדוגמא בעמ' 25 בקלסר ההודעות, הודעה מיום 10/4/15).

63. בחילופי הודעות רבים משתף הנאשם את המתלונן בענייני ביתו ומשפחתו, מוסר לו דרישות שלום מאשתו ומילדיו (לדוגמא בהודעת דוא"ל מיום 15/11/14) ואף מזמין אותו לבקר בבית המשפחה בחיפה, במיוחד כשאשתו מירי תהיה בבית, וללון שם (עמ' 26 הודעה מיום 10/4/15). גם נימה פתוחה ומשתפת זו, מנוגדת להסתרה ולדיסקרטיות, אשר מצופות משני גברים המנהלים מערכת יחסים מינית סודית.

64. הנאשם עמד בקשר עם אמו של הנאשם ועם אחותו. בעדותו טען הנאשם שאמו של המתלונן ידעה על הקשר המיני בין השניים, וסנגורו טען שהאם אף טיפחה את הקשר הזוגי, והעניקה לשניים מתנות, דוגמת שמיכה זוגית. בניגוד לטענה זו, שהוכחה נמרצות על ידי המתלונן,

מרחיב הנאשם בדוא"ל מיום 4/4/15, על שיחה שניהל עם אמו של המתלונן, ושבה כינתה האם את המתלונן, בשיחתה עם הנאשם: **"הבן המשותף שלנו"**. הכינוי, מצביע על הבנת האם כי הקשר עם הנאשם הנו קשר עם אופי אבהי, ואינו תואם את הטענה לגבי קשר זוגי פתוח לעיני אם המתלונן.

המתלונן בעדותו מסר שאמו נהגה לכנות את הנאשם **"דוד יוסי"** וראתה בו אדם קרוב ובשום אופן לא בן זוג (עמ' 45 ש' 8).

65. היעדרו של אלמנט מיני בקשר בין השניים, נלמד לא רק מתוך מה שקיים בהתכתבויות הרבות, אלא גם מתוך מה שאיננו קיים בהן – לא רק מן ה"יש" כי אם גם מן ה"אין". ההתכתבויות הרבות בין שני הגברים, שרק חלקן הוגש לעיוני מטעם הצדדים, מבטא אמנם קשר קרוב, ואף רגשי רוחני ומלא חיבה, ואולם אני סבורה שיש משקל לכך שבהתכתבות הרבה **נעדר כל ביטוי מיני אירוטי מפורש**, כל גילוי תשוקה גופני מובהק, בלשון עבר או בלשון עתיד, וכל אזכור ממשי לגבי קרבה גופנית או אודות מעשה אהבה. הנאשם, בעדותו, ניסה לשוות להתכתבויות מסויימות, אליהן אתייחס, משמעות מינית, ואולם הוא עשה זאת באופן מאולץ ובלתי אמין.

אילו היו השניים, הנאשם והמתלונן, נאהבים, במסגרת קשר זוגי ממושך שהתחיל מיד בסמוך לאחר היכרותם, כפי שהנאשם טוען, הרי שניתן היה לצפות, במיוחד לנוכח עושר הביטוי של כל אחד מהשניים, וההיקף הגדול של הקשר הכתוב, כי ימצא בהתכתבות הענפה והפרטית ביטוי או תיעוד כלשהו לגבי מעשה אהבה פיזי, או ביטוי, ולו מרומז, לכמיהה או ערגה מינית כלשהי. כאמור – מצאתי שביטויים מסוג מיני מפורש אינם קיימים, וזאת למרות שהשיחות בחלקן מעידות על ישירות והבעת רגש בלתי שגרתיים.

66. דוגמא לפעם שבה מוזכרת האפשרות שהמתלונן יישן אצל הנאשם קיימת בהתכתבות "ווטסאפ" מיום 17/3/15 (עמ' 15 בפלטי הווטסאפ). באותה התכתבות, שנערכה כשנה וחודשיים אחרי ההיכרות בין השניים, מדווח הנאשם למתלונן על החמרה ניכרת במצבו הרפואי, וגורם לו להאמין, בכזב, שהוא מחלים מניתוח שעבר בחו"ל. בהקשר זה מתנהלת התכתובת הבאה (החל מהשעה 14:20):

"עומרי: אתה מגיע היום?"

יוסי: לא, מחר בצהריים. אם אצטרך, האם תוכל לישון אצלי ביומיים הקרובים (רביעי / חמישי)? תרגיש נוח גם להגיד לא.

עומרי: כן, ברור

יוסי: תודה רבה, קצת פוחד לישון לבד, אבל אם משהו משתנה תרגיש חופשי גם לומר שלא

עומרי: אין בעיה בכלל.

אתה חייב לאכול אוכל מזין בימים הקרובים."

גם מספר חודשים אחר כך, בחודש יוני 2015, לאחר תקופה שבה הנאשם דיווח למתלונן במשך חודשים על ניתוחים ואשפוזים כוזבים, בשל מחלת סרטן סופנית בשלבים קשים, הוא פונה אליו ומבקש שיישן עמו "רק הפעם" לתת לו סיוע, ואומר: "נפלתי עכשיו בשירותים" כדי להמחיש את חומרת מצבו והצורך בעזרת המתלונן (עמ' 96, הודעה מיום 14/6/15 שעה 22.03).

התכתובות שהובאו, מלמדות על כך שלא מדובר בבני זוג הישנים יחד בשגרה. ב"כ הנאשם טען לא פעם שהנאשם והמתלונן ניהלו זוגיות תדירה ולמעשה התגוררו יחדיו (ראה כדוגמא אחת מיני רבות את ההתנסחות בסיכומי הנאשם בעמ' 10 פסקה אחרונה, שם נטען שהנאשם והמתלונן אכלו תדירות יחד **בדירתם המשותפת בדפנה**). ההתכתובות, שבה מבקש הנאשם מהמתלונן לישון עמו כדי לסייע לו, לדבריו אחרי ניתוח, מוכיחה שמדובר בבקשה יוצאת דופן, שכן אילולא כך, ואילו השניים היו ישנים יחד בשגרה כפי שהנאשם טוען, הרי שמן הסתם לא הייתה כל סיבה מדוע הנאשם יבקש מהמתלונן לישון עמו באופן חריג, ואף יסייג פעמיים את בקשתו ויאמר שאם לא נוח למתלונן אזי הוא איננו חייב.

67. **אתיחס כעת לאלמנטים הטיפוליים בקשר שבין הנאשם למתלונן.** אין מחלוקת על כך שההיכרות הראשונית בין הנאשם והמתלונן נערכה סביב פנייתו של המתלונן לנאשם, במשרדו במכללה, לשם אבחון לגבי קשיי למידה והפרעת קשב. אבחון זה נערך, ועל כך אין חולק, ביום 2/1/14, ובעקבותיו מצא הנאשם, כאמור בדו"ח האבחון, שהמתלונן אכן סובל מהפרעת קשב.

על פי גרסת המתלונן, הקשר עם הנאשם נמשך לפגישות נוספות, תחילה לשם השלמת האבחון, בהמשך לבחינת פנייה לביטוח לאומי, ובהמשך, הציע הנאשם שייטפל בו וילוה אותו בתחום האקדמי והאישי, לאחר שהמתלונן הביע באזני הנאשם את תחושתו שכדי להיות בעתיד פסיכולוג המטפל באנשים, עליו לעבור בעצמו טיפול פסיכולוגי.

68. כוונותיו של המתלונן, להיעזר בנאשם בתור מלווה ומטפל, מופיעות בדוא"ל הארוך שהוא כתב לנאשם ביום 18/1/14, שם כתב המתלונן, בין היתר כך:

"ההבנה שלי היא, שכדי (הוקלד בשגגה "כדאי") להיות מטפל, עלי להיות לפני הכל יציב ומבוסס, כדי שאוכל לצמוח בצורה יציבה. עלי לבסס את הגזע שלי ולשלוח שורשים למקומות הנכונים. אחרי שזרעתי את הכוונה הנכונה, כשאני דואג להזין אותה בכל מה שהיא צריכה, אני משחרר את השליטה שלי. שחרור השליטה שלי הביא אותי למשרד

שלך לשיחה הראשונה. את השיחה השנייה זימנתי מתוך תחושה שזה מה שנכון לי. זימנתי את השיחה מתוך רעיון אמיתי של המשך הטיפול באבחון וכדי להתייעץ מה הלאה. אני יכול לזהות בקלות דפוס מהעבר שלי שהיה עלול להגיע אליך מעצם היותך דמות טיפולית ומעצם היותי מחפש אישורים לקיומו..."

ובהמשך:

"עד כה, תחושתי היא שעצם הלימודים האקדמיים לא מקדם אותי בשום צורה, ולא מזין את הכוונה שלי להיות מטפל, תחושתי היא שמוסדות האקדמיה ורוב האנשים הפועלים בה שכחו את המהות האמיתית של לימודי מדע החברה, של ההעמקה במהותה של נפש האדם. השיחה אתך נתנה לי כוח והזכירה לי שיש אנשים שעדיין לא שכחו את המהות, את הכוונה. אתה מהווה עבורי נקודת אור אמיתית בתוך האקדמיה החשוכה, אני רוצה לומר לך המון תודה על כך".

מכתב זה, ואחרים כמותו, תומכים בגרסת המתלונן, באשר להיותו אחרי ליווי, ייעוץ הכוונה ותמיכה מקצועיים, אשר הוצעו לו מטעם הנאשם.

69. ההתכתבות בין הנאשם והמתלונן רצופה ביטויים לגבי אופיו הטיפולי של הקשר ומעמדו של הנאשם כמנחה וחונך למתלונן, וזאת בסגנון הרוחני והפילוסופי המאפיין את השניים. כדוגמא אחת מרבות, ניתן להפנות להתכתבות ווטספא מיום 29/3/15 (עמ' 19, שעה 22.19) שם התייעץ המתלונן עם הנאשם לגבי "גלים של מצב רוח", או את ההתכתבות מיום 6/3/15 (עמ' 5) שם הנאשם מנחה את המתלונן לגבי נטילת כדורי ריטלין וקונצ'רטה, ולגבי הרגלי למידה.

70. דוגמא מובהקת לשיחה בעלת אופי טיפולי, ותמיכה מכרעת לגרסת המתלונן על כך שהנאשם מנע ממנו במניפולציה לקבל טיפול אצל מטפל אחר זולתו קיימת בהתכתבות מיום 8/6/15 (עמ' 77) שם מתנהלת בין השניים שיחה שבה הנאשם מביע חשש שטיפול שגרתי עלול להביא לאבחנות שגויות מאוד לגביו, ואף מביע חשש ששיחה עם "גיה" עלולה להתדרדר "לחשיבה מאגית על הרצף הסכיזופרני" ולהסתיים באשפוזו של המתלונן באברבאנל (עמ' 78).

71. ככל שחולף הזמן, ניכר בשיחות כי המתלונן מביע מצוקה רבה והולכת, ומדווח לנאשם על מצב פיזי ירוד, נעילת לסתות, דכאון וחרדה. הטקסטים תומכים בעדותו המהימנה ממילא של המתלונן.
72. התכתבויות רבות כוללות **הדרכה שהנאשם מדריך את המתלונן בענייני לימודיו**. בין היתר, בהתכתבויות הווטסאפ בעמודים 5, 9, 12 ו-24 (שם הנאשם מעביר למתלונן מאמרים מקצועיים).
73. התכתבויות אחרות כוללות הדרכה טיפולית בתסמינים מהם סובל המתלונן, לדוגמא, נעילת הלסתות שלגביה העיד. הנאשם (ראה התכתבות ווטסאפ מיום 6/6/15, עמ' 70 ואילך) מציע למתלונן טיפול תרופתי, ממליץ לו לעשן פחות, ובהמשך (עמ' 13, שעה 21.53) שואל אותו אם לקח עוד כדור "טרמדקס", ומורה לו לקחת למחרת "עוד שניים לפחות".
74. בין היתר, חשף המתלונן בפני הנאשם, גם בהתכתבויות ביניהם, את תקוותו כי בליווי ובסיועו יימצא לו בת זוג (ראה דוא"ל מיום 2/8/14), ואף שיתף את הנאשם בחשש שלא יימצא את "אותה אהבה שנפשי מבקשת" (דוא"ל מיום 15/11/14, שם תוהה המתלונן שמא הוא "מחמיץ את מי שיכולה להיות אהבה חייני"). הנאשם מצדו, מתבטא, בין היתר כדלקמן (דוא"ל מיום 3/8/14):

"אני מודה לג'ה שנתן לי את ההזדמנות להכיר אותך, ולכבוד ולעונג יהיה לי להמשיך וללוות אותך בתהליך ההתבגרות שלך. בבוא בעת בקרוב, אתה תפתח את עיניך ותראה את בחירת לבך, בדיוק במקום בו אתה נמצא, אני מאחל לך זוגיות לא פחות טובה מזו שלי, ואני מייחל לך שאהיה שם בכדי לראות אותך באושרך".

מדובר בנימה ובתוכן אשר אינו סביר שיתנהל בין צמד נאהבים הומוסקסואלים.

75. דוגמא נוספת מצוייה בהתכתבות מיום 1/6/15 (עמ' 65) בה משתף המתלונן את הנאשם ב"הזדמנות" שהייתה לו למפגש מיני עם בחורה, ובחשש הקיים אצלו שלא לתפקד היטב באקט המיני. הנאשם משיב למתלונן שהם "יפתחו את זה לעומק" במטרה להבין מה מעכב את ההבשלה של המתלונן.
- עיסוק פתוח בעניינים רומנטיים של המתלונן עם נשים, והתייעצות של המתלונן עם הנאשם בעניינים אלה, מדגישים את מעמדו הטיפולי של הנאשם בקשר עם המתלונן, ושוללים את הטענה כי הנאשם היה בן זוגו של המתלונן.

76. תכתובת דוא"ל ו"ווטסאפ" בהיקף רב ביותר מבססת מעל כל ספק את הטענה שהנאשם סיפר בכזב כי הוא חולה סרטן. יובהר שוב, כי **עצם הכזב איננו מוכחש, שכן הנאשם הודה כי איננו חולה סרטן וכי מעולם לא היה חולה, אף הודה ש"המציא" את המחלה.** למרות שמדובר, לכאורה, בעובדה מוסכמת בכתב האישום, מצאתי לנכון להתעכב על הראיות הנוגעות ל"תרמית הסרטן", כדי להצביע על היקף המרמה בעניין זה ועל תחכומה. במשך חודשים ארוכים העסיק הנאשם את המתלונן בהתכתבויות, במפגשים ובשיחות שהובאו בעדותו של המתלונן, בעיסוקים הנוגעים למחלתו הבדויה ולמצבו המתדרדר לדבריו.
- מרמה זו שולבה, כאמור, במרמה נוספת, שבמסגרתה בדה הנאשם לעצמו עבר ביטחוני בשירותי גורמי הביטחון הסודיים ביותר, אשר במסגרתם הוא מבצע תפקידים, על פי סיפורו הבדוי, גם בימי ההווה.
77. השקרים הבוטים ששיקר הנאשם באופן רציף למתלונן, במשך חודשים ארוכים, לכל הפחות מחודש נובמבר 2014 ועד חודש ספטמבר 2015, לפיהם סופו קרב, לוו באמירות תדירות על חשיבותו של המתלונן בחיי הנאשם, ובהצהרות לגבי אהבה אין קץ אליו. המתלונן מצא עצמו נדרש לתמוך בנאשם הגוסס, וללוות אותו בסבלו כתוצאה מטיפולים מורכבים שאותם הוא עובר בארץ ובחו"ל.
- מדובר במניפולציה לשמה, שמטרתה להעמיק את מסירותו של המתלונן לנאשם, להשתלט על תודעתו ועל זמנו החופשי של המתלונן, ולקנות מעמד מרכזי עוד יותר לנאשם בהווייתו של המתלונן, ובזמנו פשוטו כמשמעו. מדובר בתקופה ארוכה של הונאה וכזב אינטנסיביים, שבמהלכה בוצעו, כאמור, אותם שני "סשנים" לגביהם מיוחסת עבירת מעשה מגונה.
78. התרשמתי מכנותו של המתלונן, שהעיד כי חש התדרדרות במצבו לצד אי יכולת לנתק את הקשר עם הנאשם, בשל מחלתו האנושה, עד כי באופן אמביוולנטי, ובתחושות בושה, ייחל שהנאשם כבר ימות והוא, המתלונן, "ישתחרר לחופשי מאחזותו".
79. בדוא"ל מיום 1/8/14 הודיע הנאשם למתלונן כי הוא "**נקרא לדגל**" וכי הוא "**נכנס לפעילות קצרה לעומק לועו של הארי**". דברים אלה נכתבו לאחר שכבר בתחילת הקשר בין השניים, סיפר הנאשם למתלונן לדבריו, כי היה בעברו סוכן מוסד שנפצע קשה בפעילות (עמ' 19 ש' 1). הנאשם כתב למתלונן, שהנסיעה הנה סודית, וכי הודיע למשפחתו, כדי שלא להדאיגם, שהוא בחו"ל לעסקים, וכי אם יקרה לו משהו ולא ישוב, המתלונן יקבל הודעה על כך. הנאשם מוסיף, שאם לא יחזור, הוא מבקש שלא תיערך לו לווייה, ועוד אמירות שונות המצביעות על מידת הסכנה הגבוהה שבשליחותו.

כשנשאל הנאשם בחקירתו הנגדית לפשר התכתובת, בשלב בו היה מוסכם כי איננו ולא היה מעולם סוכן מוסד, וכי לא השתתף במבצע סודי בטחוני, **הכחיש הנאשם שכיזב בדבר היותו סוכן מוסד**, וטען שבאותה נסיעה, שהתרחשה בתקופת מבצע "צוק איתן" הוא ירד לדרום כדי לתת סיוע פסיכולוגי, וכי המתלונן ידע זאת, והבין שכוונתו, לגבי "כניסה ללוע הארי" ו"סכנת החיים" הייתה הסכנה הכרוכה בנסיעה לדרום הארץ כפסיכולוג (עמ' 107 ש' 5). מדובר, כפי שאפרט בהמשך כשאדון בגרסתו של הנאשם, בגרסה מופרכת לחלוטין, אשר הגיחוך שבה מתחדד בדוא"ל נוסף שנשלח כעבור יומיים, שבו הנאשם תיאר בפני המתלונן את חזרתו הביתה מאותו מבצע אליו נשלח. באותו דוא"ל כתב הנאשם למתלונן שאשתו מירי, **"הבינה בדיוק היכן היה ומאין חזר בלי מילים"**, ותמכה בו **בשתיקה הבנה וחיבוך**, שהתגלמו לזוגיות טובה ותומכת. עוד ציין הנאשם, כי **"לא היה לבד בתופת"**, שכן בני משפחתו והמתלונן עמם, חיזקו אותו ונתנו לו כוחות נפשיים. מדובר בכזב שיטתי ועתיר דמיון, שהעסיק והדאיג את המתלונן, שכמו כרע תחת כבד המניפולציה.

80. גם הטענה שהנאשם הכביד ושכלל עוד ועוד את המרמה אודות מצבו הרפואי מגובה היטב בתכנים כתובים. מדובר במרמה הדרגתית ומתוחכמת. ביום 15/11/14, בדוא"ל שבו הנאשם מתייחס להישגיו של המתלונן בכתיבה, הוא מיידע בשולי הדברים, שקיבל **תור לביופסיה**.

ביום 28/12/14, מזכיר הנאשם למתלונן שהמתלונן לא התעניין בתוצאות הבדיקה, על אף שחלפו שבועיים מאז שהתקיימה, ומודיע למתלונן: **"אשר יגורתי קרה"**. הנאשם מעדכן עוד שמירי אשתו שבורה ממות אחיה, ולא תוכל לספוג את המכה, וכי הוא יוצא למערכה **"בראש מורס"**, כשמלאך המוות בחר לרחף מעל ראשו.

הנאשם, בעדותו בביהמ"ש, לא כפר למעשה כלל במשמעותן הברורה של מילותיו, כך שאין למעשה מחלוקת על כך שכבר בסוף שנת 2014, כעשרה חודשים לפני הגשת התלונה, זמן ניכר לפני שהתקיימו שני ה"סשנים", הציג הנאשם בפני המתלונן מצג כוזב לפיו הוא חולה סרטן.

מאותו שלב והלאה, תופסת המחלה הבדויה חלק משמעותי שהולך וגדל, בקשר בין הנאשם למתלונן. עניין זה הוזכר על ידי המתלונן בעדותו, והוא נתמך בהודעות רבות מאוד, בהן הנאשם מעדכן בפרטי מחלתו, בטיפולים שהוא עובר, בכאבים שחש, ואף מציף את המתלונן בהרהורים על מוות, הכרוכים במטלות ובציפיות מהמתלונן לעזור לו. כך לדוגמא, כבר ביום 8/1/15, רק כשבוע אחרי שהתקבלה, לכאורה, תוצאת הביופסיה, פונה הנאשם למתלונן בדוא"ל, ומבקש ממנו לשקול לקחת על עצמו את ההשגחה על אשתו וילדיו אחרי מותו.

- בהמשך, ביום 28/3/15, בדוא"ל, מדווח הנאשם למתלונן על "יממה דרמטית", בשל התמוטטות בהיפוטרמיה, כתוצאה מאנמיה, על רצפת המקלחת. הנאשם סיפר למתלונן שפונה לביה"ח, אושפז וקיבל עירוויים "בכמות של סוס".
81. בדוא"ל מפורט מיום 4/4/15 (שבת בתקופת חג הפסח) מביע הנאשם תחושת עלבון על כך שהמתלונן לא היה עמו בקשר בעת שהיה עם משפחתו ולא שלח לו ברכה לחג. בדוא"ל נוסף, מיום 10/4/15, מבשר הנאשם למתלונן בתכתובת ארוכה, ובלשון מטפורית, שקיבל בשורה שהסרטן בגופו הוא קטלני, ושהגרורות התפשטו והגיעו אף למוח. הנאשם נוקט לשון של עלבון שבה אומר למתלונן כי לא סיפר לו את החדשות הרעות, כי המתלונן לא היה פנוי לשמוע. בטקסט ארוך, מביע הנאשם אכזבה מהמתלונן, אשר אינו ממלא אחר ציפיותיו בנוכחות לצדו בשעתו הקשה, ומזכיר שוב שנפגע מכך שהמתלונן לא בירך אותו לחג, אף נפגע מכך שהמתלונן לא הגיע למועד שבו קבעו להיפגש וביכר את חברתה של אחת, נטע, על חברתו. מנגד, מזכיר הנאשם את פועלו בעבר למען המתלונן כשהמתלונן היה זקוק לו. הטקסט הכוזב מפעיל באופן מובהק סחיטה רגשית ממשית על המתלונן.
82. הדוא"ל הסוער הביא את המתלונן להגיד מיד, וניכר כי המניפולציה הביאה לתוצאות. בתכתובת ווטסאפ מאותו יום 4/4/15 (עמ' 25 ואילך) מבקש המתלונן להיפגש עם הנאשם ללא דיחוי, אף מציע לבטל משמרת בעבודה. המתלונן מתנצל ומצהיר כי איננו יכול לשאת את התחושה שפגע בנאשם. הנאשם מבהיר למתלונן כי הוא אוהב אותו על אף הפגיעה בו, אם כי, מציינ שאין **אהבה זו דומה לאהבתו למירי אשתו**.
83. ההתכתבות הרבה בתוכנת הווטסאפ החל מחודש מרץ 2015, ועד לחודש ספטמבר, רצופה התייחסויות למחלתו של הנאשם. באופן תדיר, מתעניין המתלונן לגבי בריאותו של הנאשם ושואל איך הכאבים. ביום 13/3/15 (עמ' 13 להודעות) הנאשם מודיע למתלונן שהוא "**נכנס לנבצרות זמנית**" הודעה שהמתלונן העיד לגביה (עמ' 21) שמשמעותה הייתה הודעה על קבלת טיפול בגרמניה. בימים העוקבים הנאשם מדווח על הטיפול בגרמניה, ומוסר שבניתוח לא היו סיבוכים.
84. ב-21/4/15 (עמ' 33 להודעות) הנאשם מודיע על ניתוח נוסף בחו"ל. הנאשם כותב למתלונן:

"אם יקרה לי משהו, תזכור בבוא העת כשתהיה פסיכולוג ואיש אקדמיה דגול, את המקום ממנו התחלת ותראה בתלמידיך בני אדם שווים, כבד אותם ותמוך בהם".

המתלונן מצדו מאחל לנאשם חזרה בשלום. למחרת, 22/4/15, התקבלה אצל המתלונן תכתובת, לכאורה מצד איש מוסד שליווה את הנאשם (עדות המתלונן עמ' 21 ש' 6) שהתייחס לנאשם בגוף שלישי, כתב למתלונן כי הנאשם מורדם ומונשם אחרי ניתוח, וכי יתכן שינותח שוב (עמ' 34 להודעות). רק ביום שאחר כך, שב הנאשם והתכתב עם המתלונן בזהותו שלו, ודיווח ו ששרד את הניתוח.

גם בהמשך, מעסיקה מחלתו הבדויה של הנאשם את המתלונן, כפי שהדבר מתועד בהודעות ובעדותו של המתלונן.

85. יוזכר שוב, כי המרמה באשר למחלה, לרבות השקרים על ניתוחים בחו"ל אינם מוכחשים על ידי הנאשם. ההסבר שניתן לשקר הממושך, היה, כפי שצויין כי הנאשם ביקש להיפרד מהמתלונן, וכי הוא חשב שהמתלונן ייפרד ממנו ביוזמתו, אם ישתכנע שהוא חולה סרטן. מעבר לכך שמדובר בהסבר משולל כל הגיון, הסבר זה אינו מסתדר עם נימת ההתכתבות ממנה ניכר כי הנאשם מבקש שוב ושוב את חיזוק הקשר עם המתלונן, ואף מביע עלבון כשהמתלונן לא עומד בציפיותיו.

לא נותר ספק על כך שהמחלה משמשת את הנאשם כמניפולציה להניע את המתלונן לגלות בו עניין, להביע דאגה לשלומו ולהשקיע בקשר עמו את זמנו.

86. התכתבויות אחרות מבססות היטב את טענת המתלונן, לפיה הנאשם השפיע עליו לנתק את הקשר מבחורה בשם דפנה, אשר הייתה בת זוגו בחלק מהתקופה הרלוונטית. המתלונן התייחס (עמ' 22) להודעות דוא"ל, הקיימות בקלסר ת/1, שבהם משכנע הנאשם את המתלונן, על סמך חלום שחלם, שדפנה מסוכנת לו. הנאשם התבטא בתכתובת זו בסגנון ציורי ופטרנליסטי האופייני לו, כשהמסר שהועבר הנו שעדיף לו למתלונן, לטובתו שלו, לחדול מאותו קשר זוגי. בנוסף, העיד המתלונן שהנאשם ניסה להרחיקו גם מבני משפחתו הקרובה. באופן אינטואיטיבי ואמין העיד המתלונן בחקירתו הנגדית כי באחת השיחות עם הנאשם הוא הציע שאולי אמו מנסה להרעיל את אחותו, וכי הנאשם "ניסה להפוך את האם למפלצת בעיני המתלונן" (עמ' 41 ש' 19).

87. גם עדותו המהימנה של המתלונן לגבי שני ה"סשנים", נתמכת בהתכתבויות. יוזכר, כי הנאשם איננו מכחיש ששני אירועים דומים, התרחשו. אציין כבר כעת, שבשיחה מוקלטת שביצע המתלונן עם הנאשם מתחנת המשטרה, ללא ידיעתו של הנאשם, ובטרם הוזמן הנאשם לחקירה, המתלונן הזכיר את שני ה"סשנים", והנאשם ידע מיד במה מדובר, אך טען שהדברים נעשו בהסכמת המתלונן. גרסת הנאשם לגבי שני האירועים, הייתה, כפי שצויין לעיל, כי לא דובר באקט טיפולי, כי אם במדיטציה הדדית בעירום שנעשתה על ידי בני זוג.

תכתובת הדוא"ל והודעות הוואטסאפ בין הנאשם למתלונן תומכת בגרסת המתלונן לפיה מדובר היה ביוזמה של הנאשם לפגישה שנחזתה כאקט טיפולי:
 ביום 9/3/15, שעה 14:15 מציין הנאשם, בהמשך להתכתבות קודמת: **"בנוסף, אני מזמין אותך לסיישן לילה בחמישי"**.
 בהתאם לעדות המתלונן, הסשן אכן התקיים בסופו של דבר, אך רק לאחר שהנאשם הפציר בו שוב ושוב לנסות את הטיפול.

88. בהמשך, בהתכתבות וואטסאפ מיום 7/6/15 (עמ' 75), מזמין הנאשם את המתלונן ל"סשן", השני. גם הפעם הוא משתמש במפורש במילה **"סשן"**, להבדיל ממילים אחרות כמו "מדיטציה" או מפגש.
 את ההצעה להתמסר ל"סשן שני" הנאשם משגר למתלונן בהמשך ישיר לתלונותיו של המתלונן על נעילת לסתות ובעיות בעור. ניכרת מההתכתבות מצוקה של המתלונן, והתמודדות טיפולית עם המצוקה מטעמו של הנאשם.
 הנאשם מלווה את הזמנת המתלונן ל"סשן" באמירות שמשכנעות את הנאשם לתת בו אמון ולסמוך עליו.
 נימת ההתכתבות, הנסיבות שבהן מחד מובעת מצד המתלונן מצוקה, ומאידך מוצעות הצעות טיפוליות מובהקות, בהן ההזמנה ל"סשן" במטרה לעזור לו, לא מותירות מקום לספק בגרסת המתלונן לפיה האמין בערכו הטיפולי ובמטרתו הנקייה של אותו סשן שני, כפי שהאמין גם לגבי ה"סשן" הראשון.

89. ראייה נוספת ומוצקה לחיזוק גרסת המתלונן לגבי היקף המרמה מצד הנאשם הנה **הצוואה שמסר הנאשם למתלונן**. אותה צוואה, אשר אינה נושאת תאריך, ואשר חתומה לכאורה ע"י עורכת הדין "מירי בן יעקב" מצויה ומתוייקת בחומר החקירה.
 מדובר במסמך אשר אין חולק על כך שהנו כוזב ומזויף, שכן הנאשם הודה בעריכתו הפיקטיבית, לרבות בהזמנת חותמת פיקטיבית (באופיס דיפו) הנחזית כחותמת רשמית של עורכת דין, והטבעת חותמת זו על גבי המסמך (עמ' 117 ש' 9). הנאשם טען שעשה את המעשה בלחץ שהפעיל עליו המתלונן שדרש שיצווה לו את רכשו.

בצוואה, ניסח הנאשם מילים מליציות ונרגשות אל כל אחד מארבעת בני משפחתו, והמתלונן רומה לחשוב שכולם יקראו את הנוסח לאחר מותו הקרוב של הנאשם. בהמשך, מינה הנאשם את המתלונן כיוורשו החמישי, וגם לכבודו מנוסח הנוסח הבא:

"ע', אין אתה בני מבטן, אך יחסי אליך הנו כאילו היית. אני מודה לך על כל התמיכה, האהבה והעזרה שהרעפת עלי. אני מבקש ממך להמשיך במסע שהתחלנו בו יחד ולהגיע למציאת האור הפנימי. אני מאחל לך שתמצא את דרכך את אהבת חייך האמיתית, שתהיה נצר להמשך דרך. אני מזמין אותך להיות נחוש בהחלטותיך ולקיימן, כי זהו הבסיס ליציבות אישיותך."

90. יש לזכור, שהצוואה הנה זיוף, וכי בני משפחתו של הנאשם לא ידעו ולא היו אמורים לדעת לעולם על קיומה של צוואה כזו. יש עוד לזכור, כי הנאשם לא היה חולה כלל, וקל וחומר לא נמצא על ערש דווי. **הצוואה נועדה איפוא אך ורק לעיני המתלונן** כאחזית עיניים וכמרמה. אשר על כן, נוסחה של הצוואה, ההתייחסות אל המתלונן בה כאל "בן שאינו בן מבטן" סותרת את הטענה שהמתלונן היה מאהבו של הנאשם.

כשנשאל הנאשם בחקירה הנגדית, מדוע בחר לתאר את המתלונן כבנו, ענה כי לא רצה לפגוע באשתו, שתיחשף לאחר מותו ליחסים האסורים שניהל עם המתלונן (עמ' 111 ש' 16). תשובתו של הנאשם הייתה פרדוקסלית, שכן בעת שהשיב כבר היה ברור שהצוואה לא נועדה מעולם למימוש, וכי הנאשם לא היה חולה כלל. הנאשם נשאל בשאלת בית המשפט (פרוטוקול מיום 28/3/17 עמ' 112, ש' 10) מדוע בכל זאת טרח בניסוחים זהירים, בצוואה שלא תמומש או תוצג לעולם, והשיב שהוא חי בחרדת מוות בשל פוסט טראומה – תשובה שלא עוררה כל אמון.

91. אני מעדיפה את גרסת המתלונן, על כך שהצוואה המזוייפת נערכה על ידי הנאשם שלא בידיעת המתלונן ונמסרה לו כפי שהיא על ידי הנאשם, על פני גרסת הנאשם כי ערך את הצוואה יחד עם המתלונן מתוך לחץ. בין היתר, מסתמכת קביעתי על הניסוחים המפורטים שנכללים בצוואה, שבהם הנאשם מתייחס אישית, ומרעיף מחמאות ודברי אהבה לכל אחד מבני משפחתו, מה שמלמד על כך שהוא, לבדו ניסח את התוכן. מדובר בשקר נוסף, מתוך רבים של הנאשם, וגרסתו בעניין זה נוגדת את ההסבר שנתן לגבי הצוואה בחקירתו במשטרה (על כך בהמשך).

הענקת הצוואה למתלונן, בה הוא ממונה ליורשו, הנה עליית מדרגה נוספת, ונבזית במיוחד, בשרשרת מעשי המרמה הבוטים שעשה הנאשם לקנות את דעתו, נפשו ומסירותו של המתלונן.

92. עדותו של המתלונן נמסרה באופן רציף ומהימן. המתלונן, צעיר נבון, אם כי כפי שפורט אינו נטול תסביכים וקשיים, היטיב לתאר כיצד קנה לו הנאשם, בגישתו הטיפולית, בניסיונו ובסגנונו תפקיד מרכזי בחייו. בהמשך, סחף הנאשם את המתלונן לעומק הקשר במרמה לגבי מחלתו שבה מעולם לא חלה.
- ניכרה בעדותו של המתלונן חלחלה ממש שהוא עדיין חש, בעת שהעיד, מנזקים שנגרמו לו בשל השקיעה למערכת היחסים התובענית עם הנאשם, שדרדרה אותו. התרשמתי כי אותה תחושת חלחלה בלטה בעת שהמתלונן תיאר את המגע הפיזי באותם שני "סשנים", בהם התמסר להליך שחשב שהנו הליך טיפולי בעירום, ועל ידי הנאשם העירום גם הוא.
93. ההתכתבות בין השניים כוללת, בהודעות הווטסאפ, התייחסויות רבות מאד לשימוש של השניים יחד ושל כל אחד מהן לחוד בסמים, לרוב סמים "קלים", בניסוחים "מעושן" "עישון" "מדליק" "קטן" "קנה לי" "פרחים" ועוד. מצאתי כי המתלונן היה כנה בהתייחסותו לשימוש בסמים ולא ניסה ליפות עניין זה או להתחמק ממנו. לעומתו הנאשם, בחקירותיו במשטרה, אמנם לא התכחש לחלוטין לשימוש בסמים ואולם המעיט עד מאד את ממדי הרגלו.
94. עניין נוסף שבו המתלונן העיד בכנות היה לגבי התנסות הומוסקסואלית שחווה בשני מקרים עם צעיר מסויים, שהתרחשו טרם החל את לימודיו במכללה, בעת שהתגורר בתל אביב. מדובר באינפורמציה אשר המתלונן לא מסר בהודעותיו במשטרה, ואולם איני רואה בכך כל דופי במהימנותו של המתלונן. כידוע, החוק אוסר על חקירת מתלונן בעבירת מין לגבי עברו המיני, לפיכך המתלונן לא נשאל בעת שמסר הודעות במשטרה לגבי התנסויות מיניות בעברו, ואין כל משמעות לרעתו בכך שלא ציין זאת. הסנגור חקר את המתלונן בעניין זה באופן בוטה ותוקפני ביותר (עמ' 43 ואילך) ואולם לא קעקע באותה חקירה מיותרת את מהימנותו. אין מחלוקת על כך **שהנאשם ידע מהמתלונן על אותה התנסות מינית הומוסקסואלית יחידה**, כי המתלונן סיפר לו על כך. אשר על כן – לא הייתה כל נימה של הסתרה בעניין זה מצד המתלונן.
95. המתלונן היה כנה גם לגבי התשורות הכלכליות שקיבל מהנאשם, אשר נתן לו כספים, הרשה לו להשתמש ברכבו, ושילם על מזון ובילויים משותפים של השניים. בעניין זה יצויין, כי לא הונח מצע לגבי תמיכה כלכלית בסדר גודל משמעותי, כי אם רק על סיוע כספי לעת מוצא. באשר לאותו סיוע כספי מצד הנאשם, המתלונן אישר שהוא קיבלו, ואף ענה בכנות שהתמיכה הכספית הייתה יתרון שהוא נהנה ממנו במודע (בין היתר בעמ' 54 ש' 25), אם כי הקשר עם הנאשם נשמר לא בשל התמיכה הכלכלית, אלא בשלב מסויים בעיקר מרחמים על הנאשם בשל מחלתו הסופנית (עמ' 54 ש' 22).

96. המתלונן תיאר באופן אמין את התהליך שעבר, שבסופו הבין שהנאשם הונה רימה וניצל אותו. מדובר בתהליך הדרגתי, שהחל בסימני שאלה שונים, לגבי כנות כוונותיו של הנאשם, אשר המתלונן ראה בו תחילה מטפל חונך ומלווה החפץ בטובתו ומסוגל לסייע לו. המתלונן העיד לגבי סימני אזהרה שראה במהלך תקופת הקשר, אך באותה מידה העיד שהוא לא השכיל להבין את משמעותם של סימנים אלה.
- ההליך ההדרגתי הסתיים בהתפכחות ובהבנה כשהמתלונן נפגש עם אותה מטפלת אחרת שהמתלונן פנה אליה, ושאלה, ללא קרבת הנאשם, הבין את התמונה האמיתית. כדוגמאות לסימני אזהרה ניתן להצביע בין היתר, על כך שהמתלונן חש לא בנוח באותם שני שנים, ואף הודיע על תחושותיו לנאשם, אף אמר לו שהרגיש מוטרד מינית.
97. המתלונן העיד שחש מצוקה מהשתלטותו של הנאשם על כל רבדי חייו, ובשל ניתוקו, לטובת הנאשם, מתברים בני גילו. המתלונן העיד על ירידה זוחלת במצבו הבריאותי, על הגברה דרסטית של שימושו בסמים, גם עם הנאשם ובעידודו, על עזיבת עבודתו, ועל התדרדרות לחוסר תפקוד דכאון וחרדות. המתלונן תיאר את יחסיו עם הנאשם כ"כלא נפשי" (עמ' 56 ש' 13), והבהיר שהנאשם פרץ את כל גבולותיו, והשאירו חסר אונים נגד כל גחמה שלו (עמ' 56 ש' 2). במקום אחר הבהיר המתלונן כי היה "מרוסק נפשית" כמו קורבן עבירת מין (עמ' 59 ש' 30). מצאתי תיאורים אלה כנים, וככאלה המגיעים מעומק לבו של המתלונן, ומתארים נכונה נזק ופגיעה אמיתיים.
98. המתלונן העיד ברצף, ופרטים מסויימים עלו בעדותו באופן טבעי ואוטנטי מעורר כנות. לדוגמא, כשנשאל בחקירתו הנגדית לגבי חלון דירתו, אשר משקיף לחלון דירתו של הנאשם, שאלה שנשאלה כדי להציג בפניו טענה כי בתו של הנאשם ראתה את השניים במעמד אינטימי דרך החלון, השיב המתלונן שאכן קיים חלון בדירת הנאשם שמשקיף לחלון, והוסיף **שדרך אותו חלון נהג הנאשם להשקיף לעברו, לאחר שניתק עמו קשר**, בימים שלפני הגשת התלונה למשטרה (עמ' 50 ש' 15). מדובר במידע אוטנטי, לכאורה מחוץ לאישום, אשר מלמד על מידת האובססיה של הנאשם כלפי המתלונן. גם בשיחה המבוקרת אשר המתלונן ביצע עם הנאשם מתחנת המשטרה, אמר המתלונן לנאשם שלא נעים לו לראות אותו כל הזמן בחלון, משקיף לעברו ומטריד אותו.
99. הנסיעה לים המלח, תוארה על ידי המתלונן כחוויה קשה שהתרחשה זמן לא רב לפני התנתקותו מהנאשם. באותה נסיעה המתלונן עמד על כך שהנאשם, אשר הציע לבוא עמו לים המלח ואף לשלם את עלות האירוח, יוודא שיהיו מיטות נפרדות בחדרים. המתלונן העיד בנימה המתקרבת לשאט נפש שהנאשם לא עזב אותו, באותה חופשה, וליווה אותו לכל מקום אליו הלך. המתלונן הבהיר כי באותו אירוח עישנו השניים סמים ושתו אלכוהול ללא

הפסקה. ההגנה הציגה סרטון מאותו מלון בים המלח שבו מצלם הנאשם את המתלונן בווידיאו כשהוא נתון באמבטיית קצף. ההגנה בנתה תילי תילים עם אותה חופשה ועל הצילום, וטענה שמדובר בהוכחה לכך שהתקיימה מערכת יחסים זוגית בין המתלונן לנאשם. גם כאן, כמו בתשובה לשאלות אחרות דומות שהוטחו בו, שלל המתלונן בנחרצות את הטענה שקיים עם הנאשם יחסים זוגיים ופיזיים (עמ' 55).

לא מצאתי באותו סרטון כל משקל להחלשת גרסת המתלונן. מדובר בהקלטה של הצעיר בתוך אמבטיית קצף באופן שגופו אינו נראה. המקליט, שהנו הנאשם, מצוי מחוץ למים. מדובר בהקלטה שאין בה כל סממן זוגי או מיני.

אין חולק, והדבר הוסכם בעדות הנאשם, כי השניים אכן ישנו בסוויטה בים המלח **במיטות נפרדות**, ולפיכך השכשוך המתועד של המתלונן לבדו באמבטיית הקצף אינו גורע מעמדתו הנחושה של המתלונן על כך שמערכת היחסים הייתה אפלטונית. בולטת העובדה כי מלבד ההקלטה הסתמית של המתלונן באמבטיית קצף, ושני צילומים נוספים של המתלונן שהוגשו ושבהם אין כל ראיה, **לא הוצג כל צילום עם משמעות זוגית**, וזאת למרות שהשניים בילו יחד לא מעט, ולמרות הנגישות המוחלטת שיש למצלמות לכל אדם, בעידן הנוכחי "עידן הסלפיי". אילו אכן היו השניים נאהבים, הגיוני שאהבתם הייתה מתועדת והיה ניתן להגיש מטעם ההגנה צילום, ולו בודד של זוג מחובק או של בילוי, אם לא אינטימי אזי קרוב. ניתן היה לצפות לעדויות של עדים שבילו עם השניים, או ראו אותם יחדיו – צילומים כאלה או עדים התומכים בטענת הזוגיות – אין (למעט עדות בתו של הנאשם, אליה אתייחס).

100. מעבר למהימנותו של המתלונן והתמיכה המוצקה המצויה לגרסתו בראיות אחרות. אני סבורה, בנוסף, כי גרסת ההגנה איננה סבירה בבסיסה. כזכור, נטען שהמתלונן העליל על הנאשם עלילת שווא, ככל הנראה בשל רצונו של הנאשם לנתק את הקשר ולקטוע את תמיכתו הכלכלית במתלונן. כנקמה, כך לטענת הנאשם, החליט המתלונן לסבכו ולהפלילו בעבירות מין ומרמה. יצויין כי גרסה זו, לפיה המתלונן הנו כזבן סחטן ואלים לא הוצגה בפניו בחקירה הנגדית הממושכת אלא בלשון רפה וחלקית.

מעבר לכך, אם זו היא אכן התמונה, מדוע לו למתלונן לבחור בנתיב עלילה כה מורכב מחד, וכה מתון מאידך?

מדוע שיתכחש וישקר לגבי מערכת יחסים מינית ויטען שנוצל מינית "רק" באותם שני ששנים? הרי גרסת הנאשם הנה כי הוא, הנאשם מיהר וקיים מערכת מינית ורומנטית עם תלמיד מכללה צעיר שבא אליו לאבחון, אם כך, אילו רצה אמנם המתלונן להזיק לנאשם בכזב, הרי שהגיוני היה שייכזב ויאשימו במעשים חמורים יותר כמו אינוס או מעשה סדום תוך טיפול, מרמה ואף בכוח. אין גבול, למעשה, לדברי השקר שיכול היה המתלונן לגייס לטובת העלילה, אילו אכן בעלילה היה מדובר.

סבורה אנוכי כי עובדות כתב האישום, המגוללות את גרסת המתלונן לגבי שני מקרי מעשה מגונה בלבד, שעשה הנאשם במתלונן במסגרת מערכת יחסים חריגה ומורכבת, כוללות סימני אמת רבים, אשר אינם מתאימים כלל לעלילה בכוונה להזיק.

101. אתיחס בקצרה לשתי פעולות חקירה אשר נערכו בהשתתפות המתלונן, שהנן אותה שיחה מבוקרת (הדיסק 6/ת, לא הוגש תמלול) והעימות (ת/12, ת/12 א). צפייה בשני הדיסקים מותירה רושם חיובי לגבי המתלונן, ולרושם הפוך לגבי הנאשם, הן מתוך תוכן הדברים שהשמיעו השניים, והן על סמך ההתנהלות ואופן אמירת הדברים.

102. "השיחה המבוקרת" קויימה על ידי המתלונן מתחנת המשטרה בקרית שמונה ביום 11/10/15. באותו מועד הנאשם טרם ידע שהמתלונן החל הליך של תלונה פלילית נגדו, ואולם באותו שלב הוא כבר פוטר מהמכללה, ואף הבין שהמתלונן ניתק עמו כל קשר. המתלונן התקשר לנאשם כשלידו חוקרת המשטרה, והשיגו לאחר מספר ניסיונות שכשלו. שיחת הטלפון שהתנהלה בין השניים במשך למעלה מ-17 דקות, מותירה רושם ברור כי **אין המדובר** בשיחה בין שני אוהבים או בני זוג, אף לא בני זוג לשעבר. השיחה מפריכה לחלוטין את גרסת הנאשם, ומחזקת משמעותית את גרסת המתלונן לגבי מהות היחסים עם הנאשם, ובעיקר לגבי אלמנט המרמה ב"ששנים" שהנאשם שיווה להם חזות טיפולית כוזבת.

באותה שיחה מטיח המתלונן בנאשם ללא כחל וסרק את טענותיו, ומכוון ישירות לעניין "סשן הלילה". המתלונן מבהיר לנאשם שבמעמד ה"סשן" "חש לא נעים, ורעד כולו, ובהמשך אף מאשים את הנאשם ששכנעו כי אותם "ששנים" יסייעו לו עם בעיות בדימוי הגוף.

על טענה זו עונה לו הנאשם (דקה 5.00 למונה ההקלטה) כי הוא הסכים ל"סשן", ומזכיר לו יותר מפעם אחת שהכל נעשה בהסכמתו של המתלונן.

הנאשם מתייחס באותה שיחה מוקלטת לטענת המתלונן כי הסשן היה מטריד ו"לא כשר" בין היתר במילים: "עישנו מה שעישנו בדרך כלל, הכל היה בהסכמה שלך".

בהמשך (דקה 6.20) אמר המתלונן לנאשם בטלפון לגבי ה"סשן לילי" השני:

" אמרת שאני הומו וזה ממש הוציא אותי מדעת, אמרת שאני דו-מיני "

ותשובת הנאשם לכך הייתה:

" אמרתי שיש לך קווים של דו מיניות ואני עדיין חושב ככה, אתה יכול לקבל את

זה או לא לקבל את זה."

כזכור, גרסת הנאשם הנה כי באותם "סשנים" התקיימה מדיטציה הדדית בעירום בין בני זוג. תגובתו שוללת את גרסתו באופן מובהק, שכן, אילו אכן היה מדובר במדיטציה בין שני גברים, אשר שוהים בעירום בשגרה זה עם זה, ואף מקיימים יחסי מין, היה הדבר מתבטא, מן הסתם, בתגובת הנאשם, אשר היה מבטא מיד תמיהה באשר לטענותיו של המתלונן לגבי אותם "סשנים". הנאשם, אילו דבריו היו אמת, היה מן הסתם אומר מיד למתלונן שהוא בן זוגו הקבוע ולכן איננו מבין מה מיוחד באותם שני מפגשים. אין הסבר מדוע לו לנאשם לציין שהמתלונן הסכים ל"סשן", ושהכל נעשה בהסכמה, למעט ההסבר כי **מדובר בשני אירועים חריגים יחידים בהם שהה המתלונן בעירום עם הנאשם, בסוברו שהוא מסכים לאקט טיפולי.**

103. העובדה שהנאשם מאשר, באותה שיחה מבוקרת ומוקלטת, שבסיומו של הסשן השני הוא אכן "אבחן" שלמתלונן נטייה הומוסקסואלית, מחזקת את גרסת המתלונן ומפריכה את גרסת הנאשם. אין כל הגיון בכך שהנאשם יציין בפני המתלונן שהוא סבר וכי הוא עדיין סבור שלמתלונן נטייה הומוסקסואלית או דו מינית, אם בין השניים התנהלה מערכת יחסים ממושכת הומוסקסואלית. **הדברים מוכיחים במפורש שמערכת יחסים כזו לא התנהלה כלל.**

104. בהמשך השיחה המוקלטת (דקה 16.40), העלה המתלונן את עניין הנסיעה לים המלח, ובא לנאשם בטרוניה על כך שבאותה נסיעה הנאשם הציע שהשניים יישנו יחד באותה מיטה. הנאשם מכחיש שהציע למתלונן לישון איתו, ומסביר ש"רק התכוון" שהמתלונן יכול לבוא ולישון איתו במיטה, גם עם הפרדה באמצע באמצעות שמיכה, אם לא יהיה לו, למתלונן, נוח לישון על הספה.

תוכן זה מחזק עד מאוד את רמת ההוכחה לטענה כי בין המתלונן לנאשם לא התקיים כל קשר זוגי, בים המלח או אי פעם, ודומה כי אין צורך להסביר מדוע. בני זוג, המקיימים מערכת יחסים מינית יציבה, ישנים יחד בנופשים במלונות. שיחה לגבי שינה יחד, כן או לא, בנימה ובהקשר שהתקיימה כאן, איננה שיחתם של בני זוג כלל.

105. העימות בין הנאשם למתלונן נערך ביום 14/10/15. לגרסאותיו המתפתחות של הנאשם אייחד יריעה נרחבת בהמשך, ואולם אציין כבר כעת כי הנאשם נחקר לראשונה ביום 11/10/15 (מוצג ת/8) וכי **בחקירה ראשונה זו הוא לא מסר עדיין את הגרסה לפיה הוא והמתלונן היו בני זוג.** הגרסה לגבי קיומה של מערכת זוגית ממושכת ניתנה על ידי הנאשם רק בחקירתו יומיים אחר כך, 13/10/15, (מוצג ת/7) יום לפני ביצוע העימות עם המתלונן. אם כך, בעת ביצוע העימות, ידע הנאשם במפורט מה מיוחס לו, ואף גרסתו, לפיה המתלונן היה בן זוג, הוצגה כבר בפני החוקרים, ואף בפני המתלונן.

106. צפייה בעימות (ת/12, ת/12א) מחזקת את אמינותו של המתלונן, ופוגעת פגיעה נוספת באמינותו של הנאשם. המתלונן דיבר לעניין, הטיח בנאשם שהוא ניצל אותו והונה אותו, ואף כי פגע בו מינית במסווה טיפולי. כשהנאשם מצדו מציג בפני המתלונן, בהיסוס ולא בהזדמנות הראשונה, את גרסתו לגבי מערכת היחסים המינית הזוגית. התרשמתי מהבעת גועל של ממש על פניו של המתלונן בעת ששלל את הדברים.

הנאשם, תחת שיאמר מיד למתלונן, שהוא מעליל עליו ושהוא היה מאהבו, ביכר תחילה להתייחס לעניין שולי יחסית, שהנו עניין הסמים שנהגו השניים לעשן. הנאשם הטיח במתלונן שוב ושוב שהוא תמך בו כלכלית ונתן לו כספים, וכשעשה כן, ניכרו סימני אמת בדבריו והוא דיבר בביטחון על התמיכה הכלכלית, אשר איננה מוכחשת. לעומת זאת, כשהטיח אמירות לגבי קשר זוגי ומיני, ניכרו בדבריו ההססנות, והסגנון הקלוש והמקרע. בשיחת העימות השמיע הנאשם את טענתו כי "הסשן" היה מדיטציה מרצון, וכי בסופו קיימו השניים יחסי מין. התרשמתי שהדברים, שהוכחו נמרצות על ידי המתלונן, נאמרו ללא ביטחון, ובקול ענות חלושה.

אם כך, עדותו של המתלונן נמצאה על ידי, כפי שנומק בהרחבה, מהימנה ביותר, ולה תימוכין ממשיים רבים. כפי שיובהר כעת, נמצאה תמיכה ממשית נוספת לגרסתו בעדויותיהם של עדי תביעה נוספים.

עדויות של רועי ברומר

107. עד התביעה רועי ברומר, בן 30 בעת עדותו, העיד כי בשנת 2010 למד כתלמיד לפסיכולוגיה במכללת תל חי, וכי התקבל לשמש כעוזר מחקר של הנאשם (עמ' 70). היחסים התפתחו עד מהרה ליחסי חברות, שכללו התכתבויות רבות ומפגשים. העד רועי העיד כי אף ביקר בביתו של הנאשם, וכי הנאשם סייע לו בלימודים. בין הנאשם לרועי נמשך במשך שנתיים קשר הדוק (עמ' 78 ש' 28).

108. במסגרת יחסיו עם הנאשם, שהיו קרובים וכללו שיחות חולין רבות ואף "רכילות", הציע הנאשם לרועי, בשלב מסויים, לשמש לו כפסיכולוג מטפל, ללא תשלום, וזאת לאחר שהעלה את הצורך בכך שרועי, שביקש לו עתיד כפסיכולוג קליני מטפל, יעבור בעצמו טיפול, כחלק ממסלול הכשרתו להיות בעתיד מטפל. רועי קיבל את הצעתו של הנאשם, והשניים נהגו להיפגש מפגש שבועי קבוע, במהלכו נהגו לשתות אלכוהול, ואף באחת ההזדמנויות השתמשו בסמים אשר הנאשם הציע, ולגביו אמר הנאשם לרועי, שמדובר בסם מסוג הרואין (עמ' 73 ש' 5).

109. רועי העיד כי במהלך הטיפול השפיע הנאשם עליו לנתק את הקשר עם מי שהייתה אז בת זוגו, ואף הראה לו צילום של אותה בחורה בסיטואציה אינטימית עם אחר (עמ' 74 ש' 1). רועי העיד שבירר את פשר אותו צילום מול אותה חברה, וקיבל ממנה הסבר שמדובר בתמונה שהייתה מאוחסנת במחשבה האישי, וכי היא חשדה שמישהו גנב את המידע הפרטי ממחשבה.
- עוד העיד רועי, כי **הנאשם סיפר לו שהיה חולה סרטן בעברו, וכי הוא עבר כימוטרפיה כל שבוע** (עמ' 73 ש' 27).
110. עוד העיד רועי, שהנאשם סיפר לו כי היה עובד מוסד (עמ' 71 ש' 29), וגם כי נפצע בקרב בשרות המוסד וכי עבר ניתוח להחלפת רשת בבטן, בעקבות אותה פציעה. רועי העיד כי באותו ניתוח אף ביקר את הנאשם בבית חולים איכילוב, ושהה שם כמה שעות עם בני משפחתו של הנאשם (עמ' 83 ש' 16 ואילך).
111. בשלב מסויים סיפר הנאשם לרועי סיפור אישי, ולפיו כשהיה בן 16, הכניס הנאשם צעירה להריון, וזו ילדה בן, אשר נפטר כעבור שנה כשהקשר בין שני הצעירים כבר נותק. בהמשך, כעבור חצי שנה, סיפר הנאשם לרועי סיפור המשך נפתל ורב פרטים, שבו מעורבות בדיקות מטעם המוסד, ואף מסמך, שהנאשם הציג בפני רועי, שנראה כמו מסמך רשמי של משרד הביטחון. הנאשם הודיע לרועי, שאותו תינוק שנולד לו כשהיה כבן 16, **נולד ביום הולדתו של רועי עצמו ובאותו בית חולים**. הנאשם סיפר לרועי שהוא נטל ממנו בסתר דגימת DNA, והעבירה לבדיקה במשרד הביטחון, וכי מסתבר, בהסתברות של 87% **שרועי הנו בנו של הנאשם**, שנולד לו מאותה צעירה שנפטרה בינתיים (עמ' 71 ש' 23 ואילך).
- רועי העיד כי דברי הנאשם הסעירו אותו, והביאו אותו לבצע בדיקת DNA, בתשלום למכון פרטי. רק באותה בדיקה הוכח לרועי כי הוא בנה של אמו (ולא של חברתו המתה של הנאשם). רק לאחר שביצע בדיקה במכון מקצועי, הבין רועי כי דברי הנאשם היו כוזבים.
112. העד התבקש להסביר מדוע, לדעתו, נקט הנאשם במעשה כזב כה חריג שהביאו לשכנע כי הוא בנו האבוד, והשיב כי איננו מבין את המניע "עד היום" (עמ' 72 ש' 9). רועי העיד שבזמן אמת האמין לנאשם ללא כל סיבה לפקפק בדבריו.
- רועי אף העיד שהיה קרוב לנאשם, וכי אהב אותו (אהבה אפלטונית) עת סבר לחשוב שהנאשם עזר לו.
- רק לאחר שמצא כי הנאשם הונה ורימה אותו, ניתק רועי עם הנאשם כל קשר (עמ' 81 ש' 28).

113. לשאלת הסנגור, הבהיר רועי כי בדיקת ה-DNA, שהוכיחה כי הוא בנה של אמו, נעשתה במכון פרטי, תמורת 2500 ₪ שרועי שילם, וכי על פי הוראות אנשי המקצוע במכון, רועי השיג דגימה של אמו מתחבושת הגיינית שמצא בפח האשפה (עמ' 82 ש' 13).
114. עדותו של רועי בלומר עוררה בי אמון ללא סייג. בפני העיד צעיר שגולל פרטים חריגים וספציפיים אשר אין לי ספק כי כולם אמת. יצויין כי הנאשם בגרסתו לא הציג כל מניע מדוע רועי יעליל עליו ויבדה סיפור כה חריג לגביו. בחקירתו הראשית, הנאשם כלל לא התייחס לעדותו רבת המשקל של רועי, וסנגורו לא ביקש כלל את תגובתו לנטען. בחקירתו במשטרה, הנאשם הכחיש כל טענה, כאילו אמר לרועי שהוא אביו (ת/10 ש' 19), וגם בחקירתו הנגדית, כשנשאל לגבי הטענות על ידי ב"כ המאשימה, הכחישן סתמית, וטען שמעולם לא סיפר לרועי שיש סיכוי שהוא בנו האבוד, אף הכחיש שאמר לרועי כי הוא סוכן מוסד או כי נפצע בפעילות ביטחונית.
115. יצויין כי עדותו של רועי, לפיה ביקר את הנאשם באשפוז, כנראה בבי"ח איכילוב, נתמכת בתעודות הרפואיות שהגיש הנאשם עצמו, לפיהן אכן נותח בבטנו, עקב פציעה נושנה מתאונת דרכים, לאחרונה בחודש אוגוסט 2012, בבי"ח סורסקי תל אביב (איכילוב). ניתוח זה מתאים ללוח הזמנים מעדותו של רועי שהעיד על היכרות עם הנאשם בשנת 2010, ועל קשר שנמשך שנתיים.
116. עדותו של רועי נקטעה שוב ושוב בהתנגדויותיו של הסנגור, בטענה של חוסר רלוונטיות. התנגדויות אלה נדחו, ולגביהן אציין כעת כי מדובר בעדות רלוונטית רבת משקל. יחסיו של הנאשם עם רועי קדמו ליחסיו עם המתלונן. כל אחד משני הצעירים – המתלונן ורועי, למדו במכללה בתקופה אחרת, שיתכן וחפפה במקצת. שני הצעירים העידו כי לא הכירו זה את זה, ושוכנעתי ללא ספק כי לא מדובר בשניים שעשו יד אחת לעלילה נגד הנאשם. הקשר של הנאשם עם המתלונן החל לאחר שרועי גדע את הקשר שלו עם הנאשם, כשגילה שהנאשם הונה אותו ופעל כלפיו במניפולציה. מדובר בדפוס דומה, חריג ובלתי מוסרי, שבו הנאשם, מרצה רב השפעה, מקיים עם תלמיד מכללה קשר אשר רבים בו האלמנטים הטיפוליים, ושחורג באופן מובהק מיחסי איש סגל אקדמי במוסד לימודי לתלמיד באותו מוסד. גורם נוסף המשותף באופן בולט בין מקריהם של המתלונן ושל רועי הנו **גורם המרמה והכזב**. לגבי רועי, הופעלה מניפולציה חריפה וכוזבת שנועדה לשכנע שהנאשם הנו אביו הביולוגי של הצעיר.
117. מעבר לכך שמדובר בדפוס התנהגות דומה, דבר שהופך את עדותו של רועי לרלוונטית לשאלת מהימנותו של הנאשם, יש לציין כי **שמו של רועי הוזכר על ידי הנאשם באזני המתלונן כבר בשלבים מוקדמים של היכרותם**, ולכן מדובר בעדות שרלוונטית גם בשל

התגלגלות העניינים בזמן אמת. על פי עדותו של המתלונן (עמ' 18 ש' 24), הנאשם הזהיר אותו מפני צעיר בשם רועי, שאותו כינה "משוגע" ו"נרקומן", ושלגביו טען שהוא רוצה לפגוע בנאשם ולהתנכל לו. גם בהתכתבויותיו של הנאשם עם המתלונן, הנאשם הוא זה שמזכיר את אותו "רועי" אשר המתלונן כלל לא הכיר באותו שלב, כמי שפגע בו בעבר פגיעה קשה, ואשר הנאשם "סולח לו" (ראה דוא"ל מיום 28/9/14). שמו וקיומו של רועי עוברים כחוט השני ביחסיהם של המתלונן והנאשם, וניכר כי הנאשם מבקש לנטרל את השפעתו האפשרית של "סיפור רועי" על המתלונן.

המתלונן העיד כי בשלב מסויים רועי פנה אליו וביקש להיפגש עמו ולשוחח עמו על הנאשם, אך הפגישה לא יצאה לפועל. דברים דומים השמיע אף רועי בעדותו.

שמו של רועי מוזכר גם בשיחה המבוקרת של המתלונן עם הנאשם, ממנה עולה כי כעת כבר ידוע למתלונן שגם את רועי הנאשם הונה וניצל.

לא בכדי התבטא רועי בעדותו כי הוא היה "התקדים של מה שקרה אחרי זה עם המתלונן" (עמ' 78 ש' 20).

118. גרסתו של רועי לא נסתרה בחקירה הנגדית, ואי התאמות שנמצאו בדבריו הנן, להשקפתי, שוליות. כזו היא לדוגמא הסוגיה לגבי נטילת הדגימה ממנו במכון אליו פנה (באמצעות פלסטיק או באמצעי אחר), שאלה שאין בה משקל למהימנות, או עניין תיק הסמים שככל הנראה נפתח נגד העד כשהיה בן 15, לפני 15 שנה.

ראיתי בפני צעיר חיובי ואמין, אשר שמו עלה בחקירה מפיו של המתלונן, אך גם מפיו של הנאשם, כבר בחקירתו הראשונה (ת/8, ש' 148), בתשובה לשאלה אם בעבר ניהל קשר קרוב עם סטודנט נוסף מלבד המתלונן. בעקבות דברים אלה רועי זומן לחקירה ומסר את גרסתו. בהמשך, כך העיד, התייעץ עם עו"ד, וביקש להיכלל במעמד של "מתלונן" בשל פגיעתו של הנאשם בו בשקריו.

119. הקווים המשותפים בין עדויותיהם של שני הצעירים מחזקים את הנטען לגבי התנהגותו של הנאשם. הענקת הטיפול ללא תשלום, ניצול המעמד כמרצה וכפסיכולוג, ניצולו של הכלל לפיו מי שמתעתד לטפל באנשים ראוי שיעבור בעצמו טיפול, יצירת התלות במצגי כזב, ניסיון להרחקת הצעיר מבת זוג – כל אלה מופיעים באופן אמין בשתי העדויות ומיוחסים לנאשם כלפי כל אחד מהצעירים – המתלונן ורועי.

120. אמנם רק המתלונן ייחס לנאשם שני מקרים של מעשה מגונה, ואילו רועי לעומת המתלונן, אישר כי הנאשם מעולם לא פגע בו מינית (עמ' 75 ש' 25), אך על אף הבדל מהותי זה, יש במשותף שבין המקרים כדי לחזק משמעותית את גרסת האישום, לגבי התנהגותו של הנאשם.

מבלי לקבוע מסמרות, אציין כי קווי האישיות השונים שבין המתלונן לרועי, כמו גם ההבדל בעומק המרמה ובאינטנסיביות הקשר של כל אחד מהשניים עם הנאשם, הם כנראה ההסבר לכך שהנאשם ניצל מינית את המתלונן בלבד ולא את רועי, שהעיד כי הוא כיום גבר נשוי שמעולם לא חווה התנסות מינית עם גבר. לעומת ההבדל, **קיים דמיון ניכר בשני הסיפורים שעניינם השתלטות על הנפש, על הדעת, על תשומת הלב ועל הזמן, אשר הנאשם עשה כלפי כל אחד משני הצעירים במרמה מתוחכמת, וללא כל מנגנון הגנה שיכול היה להדליק מפניו נורה אדומה.**

121. בעדותו של רועי יש משום ראייה נוספת לשלילת גרסת הנאשם לגבי קשר זוגי עם המתלונן, וזאת בשל הדפוס הדומה שבמערכת היחסים הממושכת שניהל הנאשם תחילה עם רועי, ואז עם המתלונן. גם עם רועי הנאשם נפגש ביחידות, התבודד, צרך אלכוהול, וכו', וזאת ללא כל טענה לגבי קשר מיני. המסקנה הנה כי גם עם המתלונן התקיים, כפי שהמתלונן גרס, קשר בלתי זוגי, כי אם קשר של "מנטור" "חונך" ומטפל לעת מוצא, כמו עם רועי לפניו.

עדותו של אמיל צילחין

122. העד צילחין, אף הוא צעיר בסוף שנות העשרים לחייו, אשר היה סטודנט במכללה בעת שהמתלונן למד שם אך הפסיק את לימודיו, הנו דוגמא נוספת לקשר חריג שהנאשם ניהל עם סטודנט צעיר, אם כי במקרה זה לתקופה קצרה. גם שמו של צילחין הוזכר בחקירה על ידי הנאשם, בין היתר בעימות עם המתלונן. המתלונן העיד כי אותו צילחין נהג להיפגש עם הנאשם והמתלונן יחדיו, ובהמשך עם הנאשם בנפרד.

123. בהסכמת ב"כ הנאשם, הוגשו שתי חקירותיו של העד בהסכמה (סומנו ת/2 ות/3 – ולא ת/1 ו- ת/2 כפי שסומן בשגגה). בנוסף לדברים שמסר בחקירה, בסוף חודש אוקטובר 2015, מסר העד בעדותו בבית המשפט, שהושמעה מעל שנה מאוחר יותר, פרטים נוספים ושונים. בחקירותיו העיד צילחין כי **הוא חברו הטוב של הנאשם**, וכי הוא חיזק עמו את הקשר לאחר שהמתלונן "בגד בו וזרק אותו" (ת/2 ש' 19). צילחין מסר במשטרה שהמתלונן ניצל את הנאשם, קיבל ממנו כספים רבים, וזאת בכפיות טובה, שכן הנאשם היה המנחה שלו בעבודה המעשית, עזר לו בלימודים ועשה לו "קיצורי דרך".

צילחין מסר במשטרה כי נפגש עם הנאשם ועם המתלונן בשניים - שלושה מפגשים משותפים, בהם השיח סבב בעיקר סביב המכללה ו"רכילויות על מרצים".

אמיל צילחין העיד שהקשר בין הנאשם למתלונן התדרדר **כשהנאשם חלה בסרטן ונאלץ לעבור לפחות שלושה ניתוחים בחו"ל.**

עוד מסר צילחין, כי הנאשם שיתף אותו כי בעבר היה בשב"כ או במוסד, אך אינו יודע באיזה ארגון מהשניים (ת/3 ש' 6).

עוד נמסר מפיו של צילחין, כי הנאשם ביקש ממנו להתקשר לאמו של המתלונן, ולבקש ממנה להשפיע על המתלונן להפסיק "ללכלך" על הנאשם. צילחין אכן עשה את מבוקשו של הנאשם, שוחח עם אמו של המתלונן, והקלטת השיחה הוגשה וסומנה ת/4.

124. **כשנשאל על ידי חוקר המשטרה, אם בין הנאשם למתלונן התקיים קשר רומנטי, השיב**

צילחין בביטחון כי לאן, ואף נימק בהרחבה כי הוא מכיר את הנפשות ואת הקשר מקרוב ומכאן ביטחונו כי קשר רומנטי לא התקיים. יחד עם זאת, שיתף צילחין כי הנאשם הביע באוזניו, זמן לא רב טרם גביית הודעתו, חשש שמא המתלונן עלול לסבכו בתלונה כוזבת על הטרדה מינית. צילחין הביע את דעתו, אז בעת שמסר את דבריו בחקירה, כי המתלונן פגע בנאשם, זלזל בו, התעמר בו, וכי הוא מנסה לפגוע בנאשם ולהרוס את שמו.

125. כאמור, צילחין הביע בעדותו בביהמ"ש עמדה שונה מזו שהשמיע, בגנות המתלונן, בעת שנחקר במשטרה בסמוך לאחר שהחלה החקירה. טרם עלה צילחין לדוכן העדים, עדכנה ב"כ המאשימה את הסנגור בכתב, כי העד, בראיון קצר שנערך עמו, מסר דברים חדשים ושונים מהתוכן שנרשם מפיו בהודעותיו (עמ' 85 ש' 5). מזכרה של ב"כ המאשימה בעניין זה הוגש (נ/3).

בעדותו בביהמ"ש הבהיר צילחין כי התוכן שנמסר מפיו בהודעותיו, לפיו המתלונן מניפולטיבי ומאופיין בתכונות שליליות נוספות, התבסס על דברים שצילחין שמע מהנאשם בסמוך לפני שזומן לעדות (עמ' 86). צילחין הבהיר כי **כל דבריו בגנות המתלונן נמסרו על סמך מה שידע מהנאשם, וממקור זה בלבד**, וכי הוא האמין בשעתו לנאשם, אשר הכפיש את המתלונן בפניו, ולכן מסר בהודעתו את אשר מסר – תוכן שהוא האמין אז בנכונותו משסמך על הנאשם.

126. נתתי אמון בדבריו של העד אמיל צילחין בבית המשפט, ומצאתי כי מסר את הדברים, לגבי השלילה שבתכונות המתלונן למשטרה, על סמך תמונה שהוצגה בפניו על ידי הנאשם.

התרשמתי כי גם לגביו, כמו לגבי המתלונן ולגבי רועי בלומר, הפעיל הנאשם את השפעתו. לנוכח דברים אלה, שמצאתיהם מהיימנים, אתעלם מסברתו של צילחין, שמצויה בהודעותיו, לפיה המתלונן פגע בנאשם, שכן כשאמר דברים אלה, אמר זאת מפיו של הנאשם ובהשפעתו.

127. הערך הראיתי שיש באמרותיו של צילחין מתמקד בכך שהודעותיו מהוות אמרות של

הנאשם שהושמעו באזני העד (סעיף 11 [לפקודת הראיות](#)).

עינינו הרואות, אם כך, שהנאשם השמיע גם באזני צילחין את הכזב בדבר היותו חולה סרטן שנאלץ לעבור שלושה ניתוחים, כי הנאשם הציג עצמו גם בפני צילחין כאיש שרות הביטחון

או המוסד, וכי לעומת זאת, הנאשם מעולם לא הציג בפני צילחין, למרות שהשניים היו קרובים, את הגרסה לפיה הוא והמתלונן היו בני זוג. לעומת זאת, הנאשם, שלדבריו היה בן זוגו של המתלונן, בחר להשמיע בפני צילחין דווקא את **החשש שמא יפליל אותו המתלונן בהטרדה מינית**. מדובר בהתנהגות מפלילה של הנאשם, אשר בפועל צופה שהמתלונן יביא לחקירה משטרתית, ויודע שאם יעשה זאת, ייחשד הנאשם בעבירות מין. מעבר לכך, נלמדת מגרסתו של צילחין התנהגותו המניפולטיבית של הנאשם, שהפעיל את צילחין להתקשר לאמו של המתלונן.

עדותה של עדי חגי'ג'

128. העדה עדי חגי'ג', צעירה שלומדת במכללה, ושהייתה קרובה לנאשם בקשר לימודי, בהיותו מנחה ומרצה בחוג לפסיכולוגיה, העידה כי הנאשם הודיע גם לה, באותה תקופה שלגביה התייחס המתלונן, כי הוא חולה סרטן (בעורפו, בריאותיו ובכבד), וכי בשל פגיעה מימי שירותו במוסד או בשב"כ, לא ניתן לטפל בנאשם טיפול פסיכותרפי (עמ' 92 ש' 5).

129. עדותה של עדי חגי'ג' ניכרת בסימני האמת שבה. התרשמתי מצעירה רגישה, אשר בפתח עדותה פרצה בבכי, והסבירה את בכייה בקושי שבמעמד העדות, במשפטו של אדם שלו היא האמינה, ושלגביו סברה שסופו קרב (עמ' 88 ש' 3). באשר לקשר של הנאשם עם המתלונן, העידה העדה כי התרשמה שהנאשם הנחה את המתלונן בכל דבר (עמ' 89 ש' 1).

130. עדי חגי'ג' העידה שהידיעה שהנאשם חולה השפיעה עליה השפעה ניכרת, וכי חשה חמלה כלפיו. בנוסף העידה חגי'ג', כי ההלם שחשה, כשנודע לה שהנאשם איננו חולה וכי מדובר במרמה, גרם לה לתגובה גופנית חריפה, והיא אושפזה זמן קצר אחרי שהוזמנה למשטרה בחקירת הפרשה, עקב דלקת בברכיים (עמ' 100 ש' 5).

131. מצאתי את עדותה של העדה מהימנה וכנה. אין כל חשד לגבי תיאום או "גיוס" של העדה, שעדותה הייתה מתונה ונקודתית, מצד המתלונן. עדותה האמינה של עדה זו, על כך שהנאשם דיווח לה ישירות על מחלתו הסופנית, עומדת בניגוד לגרסת הנאשם, המכחיש שסיפר על מחלתו לאיש מלבד המתלונן, וגם זאת, לטענתו, רק בסוף הקשר, וכדי לשמור מהמתלונן מרחק.

עדותו של אסף בן נון

132. עד התביעה אסף בן נון הנו חברו של המתלונן שאינו מכיר את הנאשם אישית. בין בן נון למתלונן התקיים בתקופה הרלוונטית קשר בלתי רציף.

עד זה העיד לגבי מקרה שבו המתלונן סיפר לו, במהלך נסיעה משותפת, על טיפול שהנאשם עשה בו בעירום (עמ' 106 ש' 3). העד העיד כי הוא עצמו היה מופתע מכך שהליך טיפולי מתבצע בעירום.

עדוּתו של בן נון מכוונת להלך המחשבה של המתלונן, אשר בזמן עבר, בתקופה בה התקיים קשר בינו לבין הנאשם, וזמן לא ידוע טרם התלונה נגד הנאשם, ראה את ההליך כ"טיפול" והציג אותו כך בשיחה מקרית עם חברו.

133. עדות זו מחזקת את קביעתי כי לא היה מעולם קשר מיני זוגי של המתלונן עם הנאשם, שכן אילו התקיים קשר זוגי סודי שכזה, מדוע לו למתלונן לשתף אחד מחבריו, שיתוף חלקי וחסר, ולספר על טיפול שהנאשם עשה בו בעירום? אין זו אלא כי המתלונן שיתף חבר בחוויית הטיפול, כי האמין שאכן באקט טיפולי מדובר. עדותו של אסף בן נון הייתה נקודתית, נגעה בשיחה בודדת, ומצאתיה מהיימנה.

פרשת התביעה – סיכום ביניים

134. פרשת התביעה, שבמרכזה עדותו של המתלונן ע"א, פרשה מארג ראייתי מהיימן ומלא. ראיות התביעה נבחנו בבחינות קפדניות מטעם הסנגור, בדרך של חקירות נגדיות ממשוכות וקפדניות לעדים, ואולם אלה לא פגעו באמינותו, ובסופו של דבר העצימו את משקלן של הראיות והסירו את הספקות שעלו מהפרשה בשל נסיבותיה. כפי שפירטתי בהרחבה, נתתי אמון מלא בעדותו של המתלונן, ומצאתי כי הוא נפל קורבן לשטיפת מוח, וכי הנאשם השתלט על דעתו במניפולציות שעירבו ליווי טיפולי ומקצועי, ובמעשי מרמה וכזב. הדמיון הרב בין סיפורו של המתלונן לסיפורו של רועי בלומר, אשר גם את דעתו הנאשם שיבש בשקרים מופרכים והזויים, העצים את מידת ההוכחה, וחיזק חיזוק נוסף את עדותו של המתלונן. העדות נתמכה בראיות ממשיות נוספות, בהן השיחה המוקלטת של המתלונן עם הנאשם, העימות שחיזק את מהיימנותו, ועדויותיהם של עדי התביעה הנוספים – צילחין, חגי' ובן נון.

עדוּתו של הנאשם

135. גרסתו של הנאשם, אליה התייחסתי בנקודות שונות, ושאליה אתייחס כעת בהרחבה, לא רק שאין בה כדי להטיל ספק בגרסת כתב האישום, אלא שמקרה זה נמנה עם המקרים בהם שקרים גסים ובוטים של נאשם מוסיפים למשקל הראיות המפלילות משקל משמעותי.

136. האמרה הראשונה של הנאשם שנגבתה בחקירה בתיק זה הייתה, כפי שציינתי בהרחבה, תגובתו שהוקלטה בשיחה המבוקרת שניהל עמו המתלונן ביום 11/10/15. מדובר בשיחה

- שהמתלונן ביצע בסמוך לאחר שמסר תלונה במשטרה, והיא התבצעה מהתחנה בליווי החוקרת גל פרץ.
- באותה שיחה, הנאשם לא ידע רשמית כי הוא מוקלט, אף לא ידע שנפתחה חקירה פלילית נגדו, אם כי, כפי שציין אחר כך (ראה עימות) הנאשם חשד שהמתלונן מקליט אותו, ואף הביע קודם לכן באזני העד צילחין חשש שהנאשם יתלונן נגדו.
137. באותה הקלטה (ת/6), הנאשם לא השמיע כל אמירה שיש בה להצביע על הגרסה שבה דבק מאוחר יותר במהלך המשפט, ושלפיה הוא והמתלונן היו בני זוג. תחת שיבהיר למתלונן כי השניים הם זוג, ולכן אין הוא מבין את פשר האשמותיו כלפיו, תגובה שהייתה מצופה מהנאשם אילו היתה אמת בגרסתו, הכחיש הנאשם שעשה דבר כלשהו בלא הסכמת המתלונן, והזכיר לו שהוא הסכים ל"סשנים" הליליים (ראה התייחסות בסעיף 102 שלעיל).
138. בהמשך אותו יום, 11/10/15, נחקר הנאשם לראשונה (ת/8). הפעם הוזהר בחשד לעבירות של מעשה מגונה של מטפל נפשי במטופל, ובשורת עבירות נוספות.
- גם במעמד זה, שבו נחקר לאחר שהתייעץ עם עורך דין, גולל הנאשם **גרסה אשר בה לא טען שהמתלונן היה בן זוגו**. הנאשם שלל שהתקיים בינו למתלונן קשר טיפולי והתייחס למתלונן כאל סטודנט במכללה, אשר קיים קשר עמו, עזר לו בלימודים, ואף היה בקשר עם הוריו ואחיותיו. הנאשם ציין עוד שתמך במתלונן כלכלית, ונתן לו תמיכה רגשית כשהיה צריך (ת/8 ש' 6 ואילך). למעשה, הנאשם באותו שלב מוקדם, תיאר את היחסים בינו לבין המתלונן בדרך שהמתאימה לתיאור שנתן המתלונן עצמו.
- הנאשם גולל את נסיבות ההתרחקות של המתלונן ממנו, ומסר כי המתלונן התקשר אליו לאחר שביקר אצל "מתקשרת" ודרש ממנו כי לא יפנה עוד "בחיים" אליו או אל מי מבני משפחתו (ת/8 ש' 35) וכי אף אמר לו ש"כל טעות שייעשה תביא את המתלונן לפנות לרשויות", הנאשם אף ציין שהמתלונן אמר לו שהוא שוחח עם רועי.
- באריכות מגולל הנאשם, בחקירתו הראשונה, את נסיבות ניתוק הקשר בינו לבין המתלונן, אך את גרסתו, לפיה מי שמתלונן נגדו על מעשים מגונים במסווה של טיפול, הנו מאהבו – איננו משמיע כלל.
- כשנשאל במפורש אם התקיים בין השניים מגע פיזי, או אם ראה אי פעם את המתלונן בעירום, איננו עונה כי מדובר בבן זוגו, אלא מציין שמגע פיזי הסתכם בחיבוק חברי (ת/8 ש' 75), או במריחת שמן על הגב פעם או פעמיים במסגרת בקשה ספציפית של המתלונן, וכי ראה את המתלונן עירום רק כשנכנס למקלחת בים המלח.
139. רק כעבור יומיים, ביום 13/10/15, שינה הנאשם את גרסתו, והפעם אכן השמיע לראשונה את "גרסת הזוגיות" לגבי יחסיו עם המתלונן. הפעם (ת/7), גרס הנאשם כי בינו לבין

- המתלונן התקיימה מערכת זוגית, וכי המתלונן היה ישן אצלו בדירה, מתקיים מכספו, מבשל עבורו וכגון דא.
- הנאשם הדגיש כי בתו, המתגוררת עמו בדירה, הסמוכה לדירתו של המתלונן בקיבוץ דפנה, הייתה ערה למערכת היחסים הזוגית, וציין כי תכתובות שהשניים כתבו זה לזה מעידות על קשר בין בני זוג (ת/7 ש' 17).
- לנוכח גרסה זו, תמה הנאשם **"על איזו הטרדה מינית הוא מדבר?"** (ת/7 ש' 31).
- הנאשם הסביר את השיהוי בהשמעת גרסתו, ובכך שעד אותו שלב לא ציין שהמתלונן הוא בן זוגו, בכך שלא רצה לפגוע ברעייתו, ואולם מאידך ציין כי הרעייה למעשה מודעת למערכת היחסים, אך מעדיפה להעלים עין (ת/7, ש' 46).
140. כשנשאל מתי הפכו לזוג, ענה הנאשם כי הדבר קרה בפברואר 2014 (חודש לאחר ההיכרות), וכי המתלונן "התחיל איתו" ב"מעגל בקדיתא".
- לגבי השאלה אם המתלונן היה זקוק לטיפול פסיכולוגי, הנאשם השיב כי לא בדק עניין זה, וכי תמך במתלונן תמיכה של בן זוג בבן זוגו (ש' 70).
- הנאשם העלה סברה כי התלונה נגדו הוגשה על ידי המתלונן בהשפעתה של המתקשרת, וייחס למתלונן תחושות של בלבול בעטיין ככל הנראה התלונן (ש' 73 ואילך).
141. גם בחקירותיו המאוחרות יותר מהימים 14, 18, ו-19 לאוקטובר 2015, (ת/9, ת/10, ת/11) התמיד הנאשם בטענתו לגבי המערכת הזוגית עם המתלונן, ואולם **לא טען** גם בשלב מתקדם של החקירה כל טענה מהטענות שנטענו בהמשך, בבית המשפט, לפיהן המתלונן סחט אותו ואף היה אלים כלפיו. טענות אלה באו לעולם רק כשהתגלה היקף השקרים שהנאשם שיקר לגבי מצבו הבריאותי.
142. כשנשאל (במסגרת חקירתו הרביעית ת/10) אם נותח לאחרונה או אושפז בבית חולים, השיב בשלילה, וכשנשאל אם סיפר לאנשים שהוא חולה סרטן, למרות שאישר כי איננו חולה, מסר הנאשם שאכן מסר למתלונן כי הוא חולה, בכזב, כי **"הוא הציף אותי, הוא ביקש ממני להישאר יותר ויותר ימים בצפון, וגם במהלך הימים שהייתי בחיפה הוא היה משגע אותי ולא נותן לי להיות עם המשפחה שלי"** (ת/10, ש' 45).
- באותה גרסה הנאשם הכחיש שסיפר למי מהתלמידים האחרים, אף לא לרועי, שהוא חולה סרטן, או שהוא עובד בשב"כ או במוסד. בחקירה זו נחקר הנאשם לגבי ה"סשנים" וטען כי מדובר במדיטציה הדדית בעירום, אשר הוא למד לגביה מקריאה (ש' 126).
143. באותה חקירה (ת/10) הקשה החוקר על הנאשם ושאל אותו מדוע בשיחה המבוקרת עם המתלונן לא ציין שמדובר במדיטציה טיפולית של זוג זה בזה, והשיב באופן בלתי משכנע כי אינו מצטיין בתקשורת ב"ערוץ הטלפוני".

144. עדותו של הנאשם בבית המשפט גילתה שוב ושוב את נטייתו הקיצונית לכזב. פרטים בגרסתו הופרכו באופן כה מובהק בראיות של ממש בחקירתו הנגדית, עד שלא נותר לסנגורו אלא לקטוע את החקירה שוב ושוב בהתנגדויות שנומקו בחוסר רלוונטיות. התנגדויות אלה נדחו, והנאשם התבקש להשיב לשאלות שהופנו אליו.
145. אקדיש מספר מילים להתרשמותי מהנאשם – מבטו כלפי איש שיחו ישיר, דיבורו שוטף, קולו רך, שפתו עשירה וקולחת, מראהו בלתי מאיים. כמו בכתובים, מתוך תכתובות רבות מאד שהוגשו, גם בדיבורו הפרונטאלי ניכר עושר ההבעה בו ניחן. ככל שדיבורו עשוי לעורר אמון, כך נמצאו בסופו של דבר חלקים נכבדים מגרסתו ככוזבים. למעשה, הנאשם הודה ממש, בליט ברירה, בשקרים בוטים, אשר הוכחו ללא ספק ולא הותירו לו מוצא. מדובר באומן כזב, לא פחות, שקרן בלתי נלאה, המכזב ללא הנד עפעף, בפרטי פרטים אותם הוא בודה ללא מאמץ. מבחני אינטואיציה "רגילים", המשמשים בני אנוש להתרשמות מאמינות זולתם, ושבוחנים שפת גוף, טון דיבור וכד', למצוא בהם סימן שקר - אינם מתאימים להפעלה על איש זה, שכן הוא יצטיין בהם ללא קושי, ויאובחן כדובר אמת, מבלי שהבוחן יבחין כי בשקר מדובר.
- כזכור, הנאשם הודה כי אותה צוואה שבה "הוריש" למתלונן חלק מרכושו, שנוסחה במלל רב רגש, הייתה צוואה כוזבת אשר לא הייתה לו כל כוונה להעביר אי פעם למימוש (אם כי טען שהמתלונן סחט אותו לכתוב צוואה זו).
- עוד הודה הנאשם, באופן מסוייג ולא מלא, שכיזב באשר למצבו הסופני, ולאשפוזיו. מדובר באינספור מסרים ותכתובות, כמו גם אמירות בעל פה לעדים צילחין, רועי ועדי חגיגי, וכמובן למתלונן, אשר הנאשם השמיע במשך תקופה ממושכת, שלמעשה אינן מוכחות. היקף המרמה שמוכח ללא ספק, מעיב צל כבד על אמינותו של הנאשם גם לגבי חלקי גרסתו שבהם הוא מתכחש למיוחס לו.
146. בחקירתו הראשית העיד הנאשם כי עבד **במשך עשר שנים** במערך אבטחת התעופה של **שרות הביטחון הכללי** (עמ' 109 ש' 31).
- גרסה זו הופרכה** בהמשך בעדותה של עובדת משאבי אנוש שב"כ שלומית, שהעידה בעדות הזמה ובמסמך, שהנאשם **לא הועסק מעולם בשב"כ**, לא עבר קורס מטעם שב"כ, ולא עבר הכשרות כלשהן מטעם הארגון (מסמך שסומן ת/3 בסימון כפול למוצג נוסף שסומן באופן זהה, וכן בעדות בעמ' 112 ואילך).
147. מסמכים שהוגשו מטעם הנאשם (4/ג) **אשר המאשימה לא הסכימה להגשתם ללא חקירת עורכם**, ציינו כי הנאשם עבד בתחנת מינכן במסגרת שגרירות ישראל בברלין, **במשך פחות משנה** החל מאוגוסט 1999, "בתפקידי אבטחת תעופה", כי עבד בישראל כע' קב"ט בכיר

- בשנים 1999-2000, וכי שהה בחו"ל מטעם אל-על במשך כשבעה חודשים החל מיולי 1999. מדובר אם כן, לכל היותר, בעבודה בתפקיד כלשהו הקשור לאל על, במשך תקופה קצרה בשנת 1999/2000 – כשהיה כבן שלושים.
148. לגבי פציעות ואשפוזים – הנאשם העיד כי היה מעורב בתאונת דרכים בעטיה נפצע באופן חמור. תיעוד רפואי שהגיש (נ/4), אכן מתעד תאונת דרכים עם פציעה בטנית חמורה משנת 2000. הנאשם עבר ניתוחים, ובבטנו הותקנה "רשת" לצרכים טיפוליים. מעת לעת הנאשם טופל עקב נסיגה במצבו בשל אותה תאונה. לאחרונה טופל ואושפז באוגוסט 2012. המסקנה הנה כי הנאשם הראה למתלונן את צלקותיו (כך העיד המתלונן) מפגיעתו בתאונת הדרכים, ולגביהן מסר לתלמידיו כי נפגע בפעולה מבצעית סודית.
149. הנאשם העיד כי המתלונן והוא הפכו לנאהבים כבר כחודש לאחר שנפגשו במהלך האבחון שביצע לו (עמ' 112 ש' 8). את האבחון הקפיד לכנות "בדיקת מוקסו" ולהמעיט ממשמעותה הטיפולית של אותה בדיקה. הנאשם תיאר את המתלונן כבן זוג נתמך, אשר חי על חשבון הנאשם שדאג לכל צרכיו. בהתאם – תיאר הנאשם את מערכת היחסים עם המתלונן כזוגית לכל דבר ועניין, לרבות ניהול משק בית משותף, אף על פי שהשניים החזיקו שתי דירות נפרדות.
150. באשר לשני אירועי ה"סשן" הנאשם העיד כי דובר במדיטציה בעירום ללא אקט מיני (עמ' 114 ש' 7). לגבי הנסיעה לים המלח, הנאשם אישר כי ישן עם המתלונן בשתי מיטות נפרדות, ואישר כי המתלונן ביקש שכך יהיה, ואולם הסביר זאת בנחירותיו שלו, ובנטייתו של המתלונן לבעוט בשנתו (עמ' 115 ש' 2).
151. לגבי הצגתו בפני המתלונן כאיש מוסד, הנאשם הכחיש בחקירתו הראשית את האמירה, וציין כי רק אמר שעבד בשרות הביטחון בארץ ובחו"ל. לגבי מחלת הסרטן הבדוייה, הנאשם אכן אישר שהציג עצמו כחולה, והסביר כי עשה זאת לאחר כשנה בה היה בקשר עם המתלונן, על רקע יחסו של המתלונן אליו. **הנאשם טען שהמתלונן הכה אותו פעמים לא מעטות (עמ' 114 ש' 15, עמ' 115 ש' 30) וכי הוא איים עליו לחשוף את הפרשה בפני אשתו.**
152. לגבי הצוואה, הנאשם העיד כי המתלונן לחץ עליו למנותו ליורשו בצוואה רשמית, וכי בלחצו של המתלונן, אכן ערכו השניים צוואה יחדיו במחשב (עמ' 116 ש' 29) והנאשם, כדי לשכנע את המתלונן, לאחר שהשני סחט אותו, הוציא חותמת של עו"ד באופיס דיפו, וחתם על הצוואה (עמ' 117 ש' 10)

153. גרסתו של הנאשם לגבי עניינים מהותיים הושמעה לראשונה רק בבית המשפט במהלך עדותו, ולא הוצגה למתלונן בחקירתו הנגדית.
- מדובר בטענות שאינן שוליות וזניחות, אלא בטענות מרכזיות שהן בבסיס הגרסה, ובכל זאת, הדברים לא נטענו בחקירתו הנגדים הממושכת ביותר של המתלונן, כדי לקבל את גרסתו לגביהן.
- כלל ידוע הוא כי הימנעות מהצגת גרסה בפני עד, ואי ניצולו של כלי החקירה הנגדית לבחינת טענה עובדתית, משתמעת כווייתור על הטענה. ראו לעניין זה את [ע"פ 9141/10 אברהם סטואר נגד מדינת ישראל](#) (28.04.14). ראו עוד את [ע"פ 7653/11 ראובן ידען נגד מדינת ישראל](#) (26.07.12) ו-[ע"פ 1019/13 אילן רייצין פאיס נגד מדינת ישראל](#) (6.07.15), אליהם הפנתה ב"כ המאשימה בסיכומיה.
- דוגמא לטענות עובדתיות אשר לא הוצגו כלל לתגובת המתלונן, הטענה לגבי התאהבות ב"מעגל שירה" בקדיתא, חודש לאחר היכרות, או טענה לגבי תמיכה כלכלית בסדר גודל של מאות אלפי שקלים (בניגוד לסיוע כלכלי קטן בהרבה שהמתלונן תיאר) – טענות אלה ואחרות לא הוצגו כלל למתלונן לתגובתו, ולכן לא ניתן להתרשם מתגובתו של המתלונן בעניינים אלה, וגרסתו נותרת מהימנה ללא דופי.
154. דוגמא בולטת לגבי טענה מרכזית שלא הושמעה כלל בחקירתו של הנאשם במשטרה, והושמעה מפיו לראשונה בבית המשפט, הנה הטענה כי המתלונן היה אליס והכה את הנאשם פעמים רבות. בחקירתו הנגדית של המתלונן, על אף אורכה, לא הושמעה הטענה שהיה אליס כלפי הנאשם, בוודאי לא הוצגה טענה לגבי אלימות תכופה ושגרתית.
- גם הטענה לגבי ניסוחה של צוואה יחדיו, קל וחומר טענה לגבי הפעלת לחץ שהמתלונן הפעיל, על פי הנטען, על הנאשם שיחתום על צוואה לזכותו, לא הוצגו לתגובת המתלונן. מדובר בהסברים של הנאשם מדוע בחר לעשות מעשי מרמה חריפים, שהגיעו לשיאם בניסוחה של אותה צוואה מפוברקת, אשר נמסרה למתלונן במטרה לשכנעו שהנאשם קרוב אליו עד שבכוונתו להוריש לו סכומים נכבדים. אילו היה בהסברים אלה שמץ של אמת, ואילו אכן הנאשם היה נסחט באלימות על ידי המתלונן, לא יעלה על הדעת שהמתלונן לא היה נשאל על כך. הנאשם נשאל מדוע לא ציין במשטרה שהמתלונן הכה וסחט אותו, וענה כי לא רצה להשחיר את שמו, וכי אהב אותו (עמ' 124 ש' 1). מדובר בהסבר בלתי סביר, שמושמע מחשוד בעבירות חמורות אשר נחקר בתנאי מעצר. אין ספק שאילו היה אמת בדברים, הם היו מושמעים בהזדמנות ראשונה. הרושם הוא כי מדובר בקו הגנה מאולץ מושהה וכוזב.
155. דוגמא נוספת, שלא ניתן שלא לציינה, נוגעת לניסיונותיו המביכים של הנאשם לגבות את טענותיו לגבי קיומה של מערכת יחסים רומנטית בממצאים מהתכתובות המרובות שנוהלו בינו לבין המתלונן בדוא"ל ובווטסאפ. כזכור, המתלונן היטיב להסביר בעדותו את פשרן של

התכתבויות שונות – בחלקן נוהלו שיחות טיפוליות באופיין, בחלקן הופעלו מצד הנאשם מניפולציות שנועדו להרחיק את המתלונן מאחרים, או לשכנע שהנאשם חולה וזקוק לו. לעומת זאת, ציינתי כי לא מצאתי בהתכתבויות כל ממצא עם משמעות אירוטית מובהקת (לעומת ביטויי אהבה שהוסברו כביטוי רוחני הדדי).

הנאשם הצביע בחקירתו הראשית על שתי התכתבויות, וטען שמדובר בהתכתבות עם משמעות מינית.

ההתכתבות הראשונה (עמ' 117, ש' 12) הנה הודעת ווטסאפ, שבה מבקש המתלונן מהנאשם "להגיע מגולח".

הנאשם נשאל לפרשה של אותה הודעה מיום 4/8/15, שעה 17.19, והסביר כי המתלונן ביקש ממנו לגלח את זקנו כי זיפים הפריעו לו בעת שהנאשם העניק לו מין אוראלי.

גם טענה זו לא הוצגה לתגובת המתלונן בעדותו. על פניו לא ניכרת בהתכתבות אותה כוונה מסויימת, ומתקבל רושם של התכתבות תמימה בענייני גילוח של המתלונן ושל הנאשם. התכתבות זו, אילו אכן הייתה בעלת משמעות מינית, לא ניתן לקבל את ההימנעות מהצגתה למתלונן.

תכתובת נוספת אליה התייחס הנאשם הנה דוא"ל מיום 4/7/14, שכותב המתלונן לנאשם, ובו תוכן הנוגע ללילה מיוחד לכאורה שהשניים עברו יחד.

המתלונן מציין בין היתר: "טווח הרגשות נע בין צלילות, אושר, התעלות, לבין פחד, פחד מהלא נודע שעלול להגיח מהשיחים, ופחד מהעובדה שאתה חווה משהו עמוק מאד, מפחיד אולי אפילו, פחד שאני גרמתי לך באותה החוויה שברגע נראתה לי מפחידה ממש".

הנאשם העיד (עמ' 120 ש' 1) כי נושא הודעת הדוא"ל הנו מפגש רומנטי שהתרחש בחורשה, ושב לראשונה התקיים בין הנאשם והמתלונן אקט של חדירה.

גם טענה זו לא הוצגה לתגובת המתלונן, ולכן אני מוצאת כי אין בה כל משקל, וכי היא כוזבת.

הקלסר 1/1, האוגד תכתובות שההגנה הכינה, נערך על ידי הנאשם עצמו, וההודעות הכתובות מלוות בפתקיות, הבהרות והדגשות, אשר הנאשם עצמו הכין וערך (הנאשם אישר זאת בעמ' 125 ש' 10). לא מתקבל על הדעת, איפוא, שאותן הודעות, אשר הנאשם הכין ושלגביהן העיד לא יוצגו, לנוכח המחלוקת העמוקה בעניין היחסים בין השניים, לתגובת המתלונן.

156. יוזכר כי בין הנאשם למתלונן הוחלפו תכתובות רבות בסגנון רוחני רב דימויים. עוד יוזכר, כי אין מחלוקת על כך שהשניים השתמשו יחדיו בסמים, וכי המתלונן אף השתמש מספר

פעמים בפטריות, והעיד כי גם הנאשם השתמש עמו. קיימות איפוא אפשרויות אחרות סבירות למלל. הטענה שהתוכן מצביע על התנסות מינית של חדירה הומוסקסואלית ראשונה הנה טענה בלתי סבירה. יצויין כי ההתכתבות הנה מחודש יולי 2014, בעוד שהנאשם טען כי הקשר הזוגי עם המתלונן החל עוד בחודש פברואר. גם לוח הזמנים הופך את הטענה לבלתי סבירה ואין זה אלא ניסיון "לאנוס" תוכן רוחני ולהציגו כתוכן מיני.

157. הנאשם נשאל בחקירתו הנגדית לגבי נטייתה של גרסתו להשתנות ו"להתפתח" עם התפתחות החקירה, שכן, כזכור, גרסת הנאשם לגבי המערכת הזוגית לא הושמעה בהזדמנות הראשונה, והעיד כי תחילה לא העיד את כל האמת במשטרה (עמ' 128 ש' 15), בהמשך, בשורה ארוכה של שאלות, הוצגו בפני הנאשם כזביו הרבים, לגבי מחלתו, לגבי אמירות שהשמיע לסטודנטים צילחין ועדי, לגבי הטענה ששיקר למתלונן כי הוא חולה על מנת להרחיק את המתלונן ממנו, בעוד שההתכתבות בין השניים מצביעה על ההיפך המוחלט, לפיו היה זה הנאשם שביקש לשמר ולחזק את הקשר עם המתלונן, ואף בא אליו בטענה כי הוא לא מקדיש לו די תשומת לב על אף מחלתו (עמ' 129 ש' 27). הנאשם כשל מליתן הסבר לשורת מצגי כזב שהציג.

158. כדוגמא מובהקת לחוסר כנותו של הנאשם, שאליה התייחסתי בשלב מוקדם יותר של הכרעת הדין (ראה סעיף 79 לעיל), הייתה חקירתו לגבי אותו דוא"ל מיום 1/8/15 (עמ' 106 ש' 15, שם הוקלד תאריך אחר שגוי), שבו הוא מדווח למתלונן כי "נקרא לדגל" וכי הוא נכנס לפעילות "בעומק לבו של הארי". הסבריו לגבי התוכן, לפיהם נקרא לדרום הארץ כפסיכולוג לסייע בעת מבצע "צוק איתן" הנו הסבר הגובל בפארסה ממש. כזו היא גם התייחסותו של הנאשם בעמ' 112 לעניין הצוואה, שאף אליה התייחסתי, וממנה נלמד היעדרו המוחלט של קו מוסרי אצל הנאשם באשר לערך האמת.

159. גם תגובתו של הנאשם לגבי משמעותם של שני ה"סשנים", שלגביהם טען שמדובר במדיטציה בין בני זוג, ובניגוד לטענה זו השמיע בשיחה המבוקרת עם המתלונן שהסכמתו ל"סשנים" ניתנה – הנאשם נכשל מלתת הסבר. לפי גרסת הנאשם, לא היה באותם מפגשים משום אירוע יוצא דופן, שכן השניים נהגו לבלות בעירום בשגרה (עמ' 116 ש' 1). כיצד אם כן, ידע הנאשם על אילו שני מפגשים מדבר המתלונן, בשיחה הראשונית שבה האשים אותו במגע שגרם לו להרגיש לא נוח? תשובותיו של הנאשם לשאלה זו לא היו משכנעות, וזאת בלשון המעטה.

160. הנאשם בגרסתו, הודה במרמה בנקודות משמעותיות, (בין היתר על דיווח על מחלת כזב למתלונן, דיווח על אשפוזים כוזבים, בין היתר בליווי אנשי מוסד) ואולם נימוקיו לדברי השקר ולנסיבות המרמה אינם משכנעים. לגבי מרמות אחרות, הנאשם הכחישן (סיפור על

מחלתו לסטודנטים נוספים, המרמה הממושכת לרועי, הצגתו בפני מספר אנשים כאיש מנגנון הביטחון) מרמות אלה מוכחות בראיות של ממש, בהן עדים מהיימנים ותכתובות שמשמעותן ברורה.

161. מצאתי את הנאשם כבלתי אמין. חלק משקריו מהווים במקרה זה יסוד לחלק מהעבירות המיוחסות לו. עדותו בבית המשפט הוסיפה למידת הראיה באשמתו. אני דוחה את גרסתו של הנאשם וקובעת כי גרסה זו, שבראשה הטענה שבין הנאשם למתלונן התקיימה מערכת יחסים זוגית, איננה אמת.

עדותה של הדס לזר

162. בתו של הנאשם, נערה תלמידת תיכון, העידה לגבי היכרותה עם המתלונן. מדבריה נלמד כי המתלונן הכין לה אוכל, וכי היא בילתה עם אחותו. באחד המקרים, לטענת העדה, היא הסתכלה בחלון וראתה את הנאשם והמתלונן "מתמזמים". מצאתי את העדות קלושה ובלתי אמינה. העדות מתייחסת למקרה אחד בלבד, שבו הנערה, לטענתה, ראתה משהו מבעד לחלון שהשקיף מדירתו של הנאשם לדירת המתלונן. אין בעדות ממצא לגבי התנהלות זוגית רציפה, והרי נטען על ידי ההגנה שהשניים ניהלו זוגיות ממושכת, וניהלו משק בית משותף, לעיני הנערה שהתגוררה עם אביה בקיבוץ דפנה. איני נותנת אמון בדברי בתו של הנאשם וצר לי עליה, על שהובאה לעדות על ידי אביה.

163. התרשמתי מנערה צעירה מאוד, תמימה למראה, ממושקפת במשקפיים גדולים, אשר תמונתה עם אחותו של הנאשם מצויה בתיק המוצגים, משהוגשה ע"י ההגנה (לקט נ/10). האופן בו העידה בחקירתה הראשית – משבחרה תחילה לספר על עניינים שוליים, כמו השקשוקה שהכין לה המתלונן, ורק בהמשך, באופן שהתרשמתי לגביו כי הוא מאולץ, למסור על הסיטואציה שראתה מהחלון, מעיד כי הדברים אינם אמת.

164. יש חשש ממשי כי הנאשם שכנע את בתו להגיע ולהעיד במטרה להושיעו, ואולי אף שכנעה כי ראתה דבר מה שהתפרש בעיניה כ"מזמוז" בלתי מובהק. לנוכח נטייתו של הנאשם שלא להיצמד לאמת, ולאור ההכרה ביכולתו להשפיע על אחרים, אין לי ספק בדבר מסוגלותו לגייס את בתו לעדות מסוג זה. איני נותנת כל משקל לעדות הבת הדס לזר.

עבירות המיוחסות לנאשם

עבירות מעשה מגונה

165. כפי שצויין, ייחסה המאשימה לנאשם, בגין מעשיו במתלונן, באותם שני "סשנים" ליליים, שתי עבירות מעשה מגונה.
- ככל שהדבר נוגע ליסוד העובדתי – שוכנעתי כי הנאשם הציג את המפגשים והמעשים שנעשו בהם כאקט טיפולי, וכי המתלונן האמין לכך, על רקע מערכת היחסים המורכבת בין השניים בין היתר על בסיס האמון והקרבה שהושגה בכזב, ולכן הסכים למעשים, שיתף פעולה, ציית להוראותיו של הנאשם ועשה כדברו.
166. המאשימה טענה, בסעיף 15(א) לכתב האישום, כי המעשים המגוונים נעשו על ידי הנאשם, שהנו מטפל נפשי, בהסכמת המתלונן, אשר ניתנה מתוך ניצול תלות ממשית של המתלונן בנאשם, שמקורה בטיפול הנפשי שהנאשם נתן למתלונן. **בנוסף** נטען כי הסכמת המתלונן למעשים המיניים ניתנה כתוצאה ממרמה לגבי מהותו של המעשה, שהוצג למתלונן כחלק מטיפול נפשי.
167. המאשימה ייחסה, בגין אותם שני אירועים, עבירת מעשה מגונה על פי שני סעיפים – עבירת מעשה מגונה ע"י מטפל **סעיף 348(17) + 347א(ב) לחוק העונשין**, ובנוסף עבירת מעשה מגונה במרמה לפי **סעיף 348(א) + 345א(2) לחוק העונשין**.
- המאשימה מבקשת, לפיכך, להרשיע את הנאשם, בגין כל אחד משני האירועים והמעשים בכל אחד מה"סשנים", בשתי עבירות מעשה מגונה – מעשה מגונה על ידי מטפל במטופל, ומעשה מגונה במרמה.
- אבחן כעת את שני סעיפי החיקוק המוצעים.
168. "המסלול" הראשון

מעשה מגונה בין מטפל נפשי למטופל – סעיף 348(17) + 347א(ב)

348. (17) מטפל נפשי העושה באדם שמלאו לו שמונה עשרה שנים מעשה מגונה בנסיבות המפורטות בסעיף 347א(ב), דינו – מאסר שלוש שנים.

347א. (ב) מטפל נפשי הבוועל אישה או העושה מעשה סדום באדם, שמלאו להם שמונה עשרה שנים, במהלך התקופה שבה ניתן להם טיפול נפשי על ידו ועד תום שלוש שנים מסיום הטיפול כאמור, בהסכמה שהושגה תוך ניצול תלות נפשית ממשית בו, שמקורה בטיפול

הנפשי שניתן להם על ידו, דינו – מאסר ארבע שנים; לענין סעיף זה יראו מעשים כאמור שנעשו על ידי מטפל נפשי שהוא פסיכולוג, פסיכיאטר או עובד סוציאלי, או מי שמתחזה לאחד מאלה, במהלך התקופה שבה ניתן הטיפול הנפשי כאילו נעשו תוך ניצול תלות נפשית ממשית כאמור; חזקה זו לא תחול אם המעשים החלו לפני תחילתו של הטיפול הנפשי.

ראינו כי צירוף הסעיפים שהובאו לעיל, אשר יחדיו מגדירים עבירה של מעשה מגונה בין מטפל נפשי למטופל, מציבים מספר יסודות, אשר רק בהתקיימותם יתקיים היסוד העובדתי הנדרש להרשעה בגינם.

יסוד ראשון, המתקיים במקרה על פניו, הנו הדרישה כי הנאשם יהיה "מטפל נפשי". ההגדרה למושג נתונה בגוף הסעיף, ולפיה הכוונה למי שהוא "פסיכולוג, פסיכיאטר או עובד סוציאלי, או מי שמתחזה לאחד מאלה. הנאשם, שהנו פסיכולוג רשום, עונה על ההגדרה ללא מחלוקת.

169. ואולם הסעיף מציב דרישה נוספת, אשר בלעדיה לא יתקיים היסוד העובדתי, שכן דרישה זו מצטברת על ההגדרה הבסיסית המקצועית של המטפל הנפשי. על פי דרישה זו – ניתן להרשיע בגין סעיף זה רק בשל מעשה שנעשה "במהלך התקופה שבה ניתן טיפול נפשי" ועד תום שלוש שנים מסיום הטיפול כאמור".

נמצאנו נדרשים איפוא, לבירור המושג "טיפול נפשי", אשר אף הוא מצוי [בסעיף 347א\(א\)](#) כדלקמן:

347א. (א) בסימן זה –

"טיפול נפשי" – אבחון, הערכה, ייעוץ, טיפול, שיקום, או ניהול שיחות, שנעשו באופן מתמשך, בדרך של מפגש פנים אל פנים, כדי לסייע לאדם הסובל ממצוקה, הפרעה, מחלה או בעיה אחרת, שמקורן רגשי או נפשי

יריעה רחבה הוקדשה, על ידי שני הצדדים, לבסס את טענותיהם באשר לשאלה אם יחסייהם של הנאשם והמתלונן היוו יחסים של מטפל ומטופל, אם לאו. את טענת הנאשם, לפיה לא רק שלא ביחסי מטפל ומטופל מדובר, אלא כי שררו יחסים זוגיים – דחיתי כזכור מכל וכל. ואולם, בדחייתי את גרסת ההגנה, אין משום קבלה אוטומטית של טענת התביעה, לפיה שררו בין הנאשם למתלונן יחסי טיפול.

170. כפי שציינתי, המאשימה היטיבה להצביע על מוטיבים חוזרים ורבים ביחסייהם של הנאשם והמתלונן המצביעים על יחסי טיפול. בעניין זה המתלונן העיד, ועדותו התקבלה על ידי

כמהימנה, כי הנאשם תמך בו והנחה אותו, וזאת החל ממפגשם באבחון הראשוני שבמסגרתו הכירו השניים זה את זה, ובמהלך כל הימשכות הקשר ביניהם במשך כשנה ומחצה. קבעתי בנוסף, כי הנאשם היה זה שהציע למתלונן שלא לפנות לטיפול אחר, ולהסתפק בליווי שהציע לו. התייחסתי גם לאותן תכתובות רבות, בהן הנאשם התבטא באופן שאופיו טיפולי, הציע עצות, אף במקרה אחד אבחן "דכאון" או "חרדה", השיא עצות לגבי יחסיו של המתלונן עם אחרים, ואף המליץ על נטילת תרופות. כל אלה, ולא אלה בלבד, אכן תומכים בטענה שהקשר בין הנאשם והמתלונן ניתן להגדרה כ"טיפול נפשי". המפגש הראשוני בין השניים, התרחש לצורך "אבחון", אותו ביקש המתלונן מהנאשם, על פי המלצה.

לאותו "אבחון" לקשיי קשב וריכוז, סממנים של "טיפול נפשי", ואיני מקבלת בעניין זה את ניסיונו של הנאשם להציגו כפעולה טכנית כמעט, ובלתי טיפולית. התייחסתי לכך שהשיחה שבין הנאשם למתלונן, שנעשתה במסגרת האבחון, ושלאחריה נפגשו שוב, הייתה שיחה טיפולית ומעמיקה למדי, וכי סיכום האבחון שערך הנאשם מתעד ללא ספק הליך טיפולי. אם כך – נסיבות ההיכרות בין הנאשם והמתלונן ומאפיינים בקשר שבין השניים במהלך התקיימותו מצביעים על סממנים של "טיפול נפשי".

171. מנגד, מערכת היחסים המורכבת והצמודה של המתלונן והנאשם אופיינה גם בסממנים רבים המנוגדים ליחסי מטפל - מטופל.

אותה פגישת אבחון ראשונית בה הכירו, הייתה בסיס ליחסים הדוקים וממושכים שהשתרעו גם על תחומי החיים האישיים עם יסודות המאפיינים קשר שאיננו טיפולי – דוגמאות ליסודות אלה הנם **היעדר התשלום עבור טיפול** מהמתלונן לנאשם, ולקבלת הטבות וכסף על ידי המתלונן מהנאשם, בלויים משותפים רבים, גם במסיבות, וגם עם אחרים, שימוש משותף בסמים, התעניינות של המתלונן בנאשם (להבדיל מהתעניינותו של הנאשם במתלונן) במצבו, הגיגיו, ומאוחר יותר בחוליו המעושה והכוזב) – כל אלה מצביעים על קשר החורג מקשר טיפולי. שני ה"סשנים" התבצעו בשלב מתקדם של הקשר בין השניים, בעת שהמתלונן כבר האמין שהנאשם חולה, וכשהקשר בין השניים היה כבר ממושך ואישי.

172. אני סבורה כי תלותו של המתלונן בנאשם, תלות אשר כבר קבעתי שהנאשם השיג במרמה ובמניפולציה, הושגה **בין היתר** ולא מעט, גם בשל היותו של הנאשם פסיכולוג, ואולם לא פחות מכך פעלו בקשר שבין השניים גורמים נוספים – הפרשי הגיל, מעמדו של הנאשם כאיש סגל אקדמי מוכר ופופולארי, סגנונו האישי של הנאשם, ובהמשך, בעיקר שקריו והמניפולציות האישיות הכוזבות בהן פעל כלפי המתלונן.

173. תכליתם של סעיפי **חוק העונשין** שהובאו לעיל, בנוגע לאיסור כל קשר מיני בין מטפל נפשי למטופל, הנה להגן על מטופלים מפני ניצול מיני על ידי בעל מקצוע, הקונה בשל מקצועו

השפעה על המטופל ואף עליונות עליו. הסכמתו של מטופל ליחסים מיניים עם מטפל, הוכרה על פי החוק, כ"הסכמה פגומה".

ראה לעניין שה את הניתוח שב"פ 2085/07 **אלי פלח נגד מדינת ישראל** (15.06.09), פסקה 19.

174. **סעיף 347א(ב)** דורש להוכיח קשר סיבתי בין הטיפול הנפשי לבין ההסכמה שניתנה לקשר המיני. זאת ניתן לקבוע על פי הניתוח בתיבה: **"בהסכמה שהושגה תוך ניצול תלות נפשית ממשית בו, שמקורה בטיפול הנפשי שניתן להם על ידו"**.

כפי שציינתי, הנאשם יצר תלות נפשית מובהקת של המתלונן בו. תלות זו נוצרה בין היתר על רקע המוטיבים הטיפולים, ואולם לא פחות מכך יצר הנאשם את התלות במעשי המרמה ובמניפולציות, במעמד שקנה בחייו של הנאשם לאו דווקא כפסיכולוג שטיפל בו, אלא ממעמדו כמרצה, מנחה לימודי, אדם מבוגר שנחזה כבעל ניסיון חיים מגוון, כאיש מנגנוני הביון כפי שהציג עצמו, כמי שנפצע במבצעים צבאיים (שאותם בדה), וכמי שמתמודד עם מחלה סופנית (כוזבת אף היא). הנאשם הציג פרסונה מורכבת ושורה ארוכה של נתונים והתנהגויות שיצרו תלות נפשית של המתלונן בו, ושעל רקעה הסכים המתלונן לשתף פעולה ב"סשנים" שהוצגו כטיפול.

175. היותו של הנאשם פסיכולוג רשום, הנה רק ניואנס אחד בתוך אותה פרסונה ומתוך אותם נתונים.

לסיכום עניין זה – **אני סבורה כי קיים ספק אם הנאשם היה "מטפל נפשי" של המתלונן, ואם מדובר בקשר שהיווה "טיפול נפשי" על פי דרישות סעיף 348(ד1) לחוק.**

אעבור כעת ל"מסלול השני" לפיו מיוחס לנאשם מעשה מגונה

176. 348 (א) העושה מעשה מגונה באדם באחת הנסיבות המנויות בסעיף 345(א)(2) עד (5), בשינויים המחוייבים, דינו - מאסר שבע שנים.

345. (א) הבועל אשה -

(2) בהסכמת האשה, שהושגה במרמה לגבי מיהות העושה או מהות המעשה;

177. בע"פ 10733/98 **חנן גולדבלט נגד מדינת ישראל** (17.2.11), חזר ביהמ"ש העליון על הקביעה כי הוכחת עבירת אינוס במרמה (בענייננו מעשה מגונה במרמה) מחייב שלושה תנאים מצטברים (פסקה 77):

"כדי לגבש את העבירה של אינוס במרמה, נדרשת, אפוא, הוכחת רכיב התנהגותי של בעילת אישה, שאליו מצטרפות נסיבות בדבר הסכמה שהושגה במרמה לגבי מיהות העושה או מהות המעשה. אמות המידה לכינונו של המושג מרמה הותוו בע"פ 465/06 אביבי נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 6.2.2008) [פורסם בנבו] (להלן: עניין אביבי)). נקבע, כי למרמה בהקשר של עבירות מין קיימים שלושה יסודות, שאותם יש להוכיח במצטבר: האחד, כי טענת מבצע המעשים שבגינה הושגה הסכמת הקורבן הינה טענה כוזבת במישור העובדתי; השני, כי קיימת מודעות מצד הטוען למימד השקרי שבטענתו; והשלישי, קיומו של קשר סיבתי בין דבר הרמייה לבין ההסכמה למעשים"

178. על עבירת אינוס במרמה (דברים היפים גם לגבי מעשה מגונה) נאמרו בביהמ"ש העליון גם הדברים הבאים (ע"פ 5097/07 פחימה נגד מדינת ישראל (25.5.09), פסקה 11):

"המקרה המובהק הבא בחלופה של "מרמה לגבי מהות המעשה" הוא כאשר התרמית התייחסה לעצם קיומו של הקשר מיני למעשה. אישה הנותנת הסכמתה לקיומם של יחסי-מין ("בעילה" במשמעות החוק, קרי: החדרה של איבר מאיברי הגוף או חפץ לאיבר המין של האישה - סעיף 345(ג) לחוק העונשין), מבלי שהיא מבינה את ההקשר המיני שבמעשה, כמוה כאישה שלא נתנה הסכמה כלל. אכן, הגרעין של חלופת האינוס במרמה (לגבי מהות המעשה) הוא המקרה שבו הרמייה גורמת לכך שהאישה מסכימה לחדירה לגופה מתוך סברה מוטעית כי המעשה נטול הקשר מיני. עיון בפסיקה מלמד כי במקרים השונים שבהם הוטלה אחריות פלילית בעבירת אינוס על-פי חלופת המרמה, המתלוונות הסכימו לביצוע המעשים בגופן משום שסברו כי אלה מבוצעים לשם תכלית שאיננה מינית, למשל תכלית טיפולית או אומנותית (ראו ע"פ 465/06 אביבי נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו]; ע"פ 3583/05 זיידר נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו]; ע"פ 7064/00 ד"ר לומקין נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו]; ע"פ 10222/06 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו]; ראו גם והשוו: ע"פ 115/00 טייב נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(3) 289 (2000)).

179. מעשי הנאשם עונים על המבחן המשולש שנקבע בפסה"ד אביבי, ושהוזכר שוב, כאמור בפסה"ד בעניין גולדבלט – ראשית, הנאשם, כפי שקבעתי, הציג מצג כוזב לגבי הסשן הראשון, כמו גם השני, שאת שניהם הציג כהליך טיפולי. שנית, הנאשם היה מודע היטב

בדבר המיימד השקרי שבדבריו, שוכנעתי כי הנאשם הוליך את המתלונן שולל, וקביעה זו מתבססת, כפי שפורט בהרחבה, על שורה ארוכה של נימוקים, ביניהם גרסתו השקרית של הנאשם על כך שמדובר היה במדיטציה הדדית בין בני זוג. ושלישית - הסכמת המתלונן ניתנה כתוצאה ישירה של מעשה המרמה.

אילו לא סבר לחשוב שמדובר בטיפול – לא היה המתלונן משתף פעולה, לפיכך מתקיימים יסודותיה של עבירת מעשה מגונה במרמה לגבי מהות המעשה.

180. בע"פ 9274/08 פלוני נגד מדינת ישראל (2.12.09) (אליו הפנתה ב"כ המאשימה בסיכומיה) התייחס ביהמ"ש העליון לפסק הדין פחימה הנ"ל ואף הרחיב את שורת המקרים בהם יורשע נאשם בעבירת מין בהסכמה שהושגה במרמה.

באותו עניין נדון קשר שהתפתח בין נאשם, בשנות השישים המאוחרות לחייו, לצעירה בשנות העשרים לחייה, בעלת קשיים שונים. השניים נפגשו במקום עבודתה של המתלוננת כאשר שרות, לשם הגיע הנאשם כלקוח. הקשר התפתח כך שהנאשם שכנע את המתלוננת כי הוא בעל יכולות מיוחדות המסייע לאנשים, ועד מהרה קנה אחיזה בחייה והשפעה עמוקה עליה. על בסיס אותה השפעה ביצע בה עבירות מעשה מגונה ואף אינוס, שלגביהן שכנע אותה כי מדובר באקטים טיפוליים "להעברת אנרגיה".

המערער הורשע בבית המשפט המחוזי, שהעדיף את גרסת המתלוננת על גרסת הנאשם, בה כפר בכל אקט מיני.

הערעור לבית המשפט העליון נדחה.

מצאתי להביא את דבריו של כב' השופט רובינשטיין, בפסק הדין (פסקה 14):

"נוסף על כך, עצם "מוזרותו" של סיפור המעשה, אין בו כשלעצמו כדי לפקפק בגירסת המתלוננת. שהרי, לצערנו, נתקלים אנו דבר יום ביומו באנשים מן הישוב הנופלים קרבן לרמאויות מסוגים שונים, ויש להיזהר מחכמה שלאחר מעשה בנוסח – "הכיצד לא זיהיתם את הכזב?". בעולמנו המורכב, שבו בדידות, פחדים מרובים ואי ודאויות, יש לא מעט דוגמאות של אנשים שלא היית מצפה, על פי רקעם, כי ילכו למשל למציגים עצמם כ"מקובלים", לעושי מופתים, למבטיחי זיקה לכוחות עליונים. הוא הדין לאמונה במטפלים למיניהם. לא אחת יש באלה אחיזה עיניים; אך גם אנשים מן הישוב, בעיקר בצר להם מטעמים שונים, עשויים להיאחז בכל קש. אין לבוא עמם חשבון על שנוצלו חולשותיהם, גם אם יש להשתף בצערם על שנפלו בפח יקוש."

181. גם המקרה הנדון כאן, בענייננו הנוכחי, ניכר, אם נשתמש בלשונו של כב' השופט רובינשטיין, ב"מוזרותו".

לכאורה קשה להלום ולהבין תלות ואמון בלתי מסוייגים שהובילו צעיר בלתי מוגבל ונורמטיבי, ללכת שולל אחר אדם אחר, ובשני מקרים להתפשט לעירום ולהניח למקורבו, עירום גם הוא, לגעת בגופו, תוך אמונה כי מדובר במעשה טיפולי. ואולם, כפי שאמר כב' השופט רובינשטיין – גם אנשים "מהישוב" עלולים ליפול קרבן לאחיזת עיניים.

לאחר שהתרשמתי מכלל הראיות שהוצגו בהדרגה, כבר אין אני שואלת, בניגוד לשאלות שניבטו במחשבותיי בתחילתו של ההליך לגבי המתלונן "הכיצד לא זיהה את הכזב", שכן שוכנעתי ללא ספק בהיקף הכזב, בהשפעתו, ובקשר ההדוק בין הכזב והמרמה שהפעיל הנאשם, לבין התנהגות המתלונן, אשר איבד את מנגנוני ההגנה ואת יכולת החשד וההישמרות.

אני מרשיעה את הנאשם בשני מקרים בהם ביצע עבירת מעשה מגונה על פי סעיף 348(א) לחוק העונשין.

עבירת הטרדה מינית על פי סעיף 3(6)(ב) לחוק מניעת הטרדה מינית תשנ"ח – 1998

182. הסעיף המיוחס לנאשם עניינו הצעות מגונות או מעשים מגונים הנעשים כלפי מטופל במסגרת טיפול נפשי. משקבעתי כי מתקיים ספק בענייננו לגבי קשרי מטפל ומטופל, ומה גם שאין הצדקה להרשעה כפולה על בסיס אותן עובדות, המהוות את יסוד העובדתי בשני ה"סשנים" – אני מזכה את הנאשם מעבירה זו.

קבלת דבר במרמה – עבירה על פי סעיף 415 לחוק העונשין.

183. המאשימה ייחסה לנאשם קבלת דבר במרמה, בגין ההנאה שנהנה לאורך הקשר עם המתלונן מקשר רגשי, קרבה פיזית ותלות נפשית של המתלונן בו, אותם קיבל במרמה.

סעיף 415 אוסר על קבלת "דבר" במרמה.

ואילו **סעיף 414** מגדיר "דבר" כ "מקרקעין, מיטלטלין, זכות וטובת הנאה".

184. כידוע, מרמה כשלעצמה, דבר שקר וכזב - אינם אסורים בחוק הישראלי, על אף שדומה שמוסכם כי מדובר בהתנהגות הנתפסת בלתי מוסרית, פסולה ואף מכוערת.

אם כך, רק שקר או מרמה, המשמשים לקבלת מקרקעין, מטלטלין, זכות או טובת הנאה, אסורים בחוק ומגובים בסנקציה פלילית.

מעשי המרמה של הנאשם כלפי המתלונן הוכחו מעל לכל ספק.

במשך תקופה ממושכת הונה הנאשם את המתלונן כי הוא איש מערכת הביטחון, כי הוא חולה ועובר ניתוחים, ובהמשך אף שכנעו בכזב שהוא מכריז עליו כיוורשו בצוואה פיקטיבית. המרמה הממושכת והעמוקה היוותה קרקע לביצועם של שני מעשים מגונים, כשהנאשם הוסיף לגביהם מרמה קונקרטיה בהצגתם כהליך טיפולי כוזב, ואולם הנאשם הורשע בגין אותם מעשים מגונים בעבירות מין ספציפיות, ולא לגבי אותם שני מקרים מבקשת המאשימה להרשיעו בנוסף גם בקבלת דבר במרמה.

185. הפגם המוסרי שבמעשי הנאשם הוא עמוק וממשי ומעשיו בולטים בכיעורם.

לא כמידע יבש מסר הנאשם את כזביו, ולא כדרך אגב. הנאשם ניסח את שקריו בעסיסיות ובפיוטיות, והשמיעם למתלונן בכתב ובעל פה, תוך הוספת פרטים רבים, כיד דמיונו החולני, וזאת על פני תקופה ממושכת, שבמהלכה גרם למתלונן להאמין בתסריט דמיוני שלא היה ולא נברא, לפיו הנאשם חולה סופני, העובר טיפולים בארץ ובחו"ל. השקרים שמשו את הנאשם לקבל מהמתלונן "תוצרים" אשר אותם ניצל הנאשם ומהם נהנה.

לא מדובר במשאבים בעין, ואין ענייננו ב"תוצרים" חומריים, שכן היה זה דווקא הנאשם שנתן למתלונן כסף ומתנות שונות, ולא להיפך, ואף על פי כן לא מדובר בשקרים ודברי כזב שהנאשם המציא כך סתם ללא סיבה.

השקרים נבראו לשם תכלית, שכן מצג השווא הממושך נועד להזין את הקשר שבין המתלונן לנאשם ולשמר את שליטתו של הנאשם במתלונן ואת תלותו של המתלונן בנאשם. בפועל, מצג המרמה לגבי מחלתו של הנאשם, העסיק את המתלונן, וקנה לנאשם את דאגתו של המתלונן, חמלתו, זמנו וקרבתו, וכפועל יוצא גם את תלותו של המתלונן בנאשם במסגרת הקשר שנמשך, שבו אלמנטים טיפוליים מובהקים, שעה שהנאשם משמש למתלונן כ"קואצ'ר" ומנחה מחד, ומפעיל כלפיו מניפולציות כוזבות במטרה לקבל את תשומת לבו מאידך.

186. כפי שצויין לעיל – המתלונן עמד בעדותו, שהתקבלה עלי במלואה, על כך שהנאשם דיווח לו על מחלתו, ובהמשך על ההחרפה במצבו, בכל הזדמנות שבה הנאשם חש באיום על הקשר וכתגובה לסיכוי שהמתלונן יתרחק ממנו.

כזכור – הנאשם הודיע למתלונן שהוא חולה סרטן, בסמוך לאחר שנודע לנאשם כי רועי בלומר מבקש להיפגש עם המתלונן ולדבר עמו על הנאשם (ראה עדותו של המתלונן בעמוד

19). הנאשם חשש שמא בלומר יגלה למתלונן על האופן בו הנאשם רימה אותו, והכין את הקרקע לנטרל סיטואציה כזו.

בהמשך, כל אימת שהמתלונן הביע רצון לשינוי, וגילה בפני הנאשם שהוא מצוי במצוקה – הביא הדבר את הנאשם לחשש לאבד את השליטה במתלונן, ואזי הגביר הנאשם את חומרת הכזב לגבי מחלתו הבדויה:

לגבי הדינמיקה והכרוניקה של המרמה, אפנה כדוגמא נוספת לעדותו של המתלונן:

"ש: מציגה לך מייל מה 10.4.15. תספר לי על מה המייל הזה.

ת. לפני המייל הייתה לנו שיחה שאמרתי לו שאני מתדרדר בכל רבדי החיים שלי, שכמעט אין לי חברים בני גילי, שאני מרגיש שאני מתרחק מהמשפחה שלי, שאני מרגיש שאני מבלה כמעט רק בחברתו ושם זה יימשך ככה אז אני אשאר רווק כל חיי. המייל הזה זה בהקשר לאותה שיחה. הוא כותב במייל שהוא מאוד נפגע ממני, שהוא לא הצליח לישון כל הלילה, שהוא לא רוצה לדבר בטלפון כי קשה לו להתרכז. הוא כותב לי שלא רצה לספר לי, אבל יש החמרה ושינוי במצב הרפואי שלו והוא עומד למות" (עמ' 24 ש' 22) (הדגשה לא במקור)

187. המתלונן העיד בהמשך, כי ההודעה על מצבו הקשה של הנאשם השפיעה עליו באופן דרמטי, וכי הוא התמסר בעקבותיה להתעניינות בנאשם ולקשר עמו. מחלתו הבדויה של הנאשם, צרכיו ובקשותיו מהמתלונן בהקשר למחלה, הופכים מוטיב מרכזי יותר ויותר בקשר בין השנים, עד שקשר זה הפך לקשר שהמתלונן היה כלוא בו בשל שליטתו של הנאשם בו. שיאה של המרמה היה בהצגתה של הצוואה המזוייפת, אשר הנאשם, שהתחזה כאדם גוסס, הגיש למתלונן כמתואר בעדותו (עמוד 31, ש' 24-21):

"לאור המחלה הסופנית של הנאשם, לגבי האפשרות שהוא ימות כל רגע, הוא נתן לי צוואה כתובה, הוא אמר שככה הוא יכול להכיר לי תודה על כל הזמן שנתתי בעבורו, הבטיח לי כסף, חלוקה של הרכוש שלו, הוא אמר לי שאני כמו הילדים שלו. הוא ביקש כמו שביקש בעבר, שאני אתמוך במשפחה שלו ואעזור להם."

המתלונן העיד לגבי השפעתה של המרמה על מעשיו ועל התמסרותו לנאשם (עמוד 32, ש' 7-10):

"הייתי במצוקה שהלכה ונבנתה והוא זיהה את המצוקה הזאת והתיישב עליה בכך שהוא שיקר לי בסיפור הזה שהוא הולך למות, הוא כל הזמן אמר לי שאני זה שיוביל למותו, שהוא לא יכול לעמוד בעוד סיפור כמו שרועי עשה לו. הוא פשוט סחט אותי נפשית."

188. אמנם במרביתם המוחלטת של המקרים הפליליים שבהם נדונות עבירות מרמה, משמשות עבירות אלה להשגת הנאות שבעין – כספים, רכוש, או זכויות לנכסים. יחד עם זאת, פסיקת ביהמ"ש העליון קבעה כי המונח "דבר" שבבסיס עבירת קבלת דבר במרמה יכול ויתווה מטובת הנאה שאיננה חומרית.

ראה לעניין זה את ניתוחו של כב' השופט קדמי בספרו (י.קדמי, על הדין בפלילים, חלק שני, עמוד 837-838):

"למושג "דבר" הגדרה חקוקה בסעיף 414 לחנ"ש, וזו לשונה: "דבר" – מקרקעין, מטלטלין, זכות וטובת הנאה, כאשר ל"טובת הנאה" ניתנת בהלכה הפסוקה משמעות רחבה ביותר. בשעתו, היתה רווחת הגישה לפיה "דבר" מתאפיין בתו אופי רכושי-כלכלי, ויש לפרש את המושגים "זכות וטובת הנאה" בהתאם. ברם, על אף מיקומה של העבירה בפרק של העבירות נגד הרכוש, ועל אף הנקיטה במושגים "מקרקעין, מטלטלין, זכות" בהקשר אחד עם המושג "טובת הנאה" קבעה ההלכה הפסוקה, כי אין ליתן ל"טובת הנאה" משמעות "רכושית", אלא משמעות לשונית רחבה.

וכך הוצגה ההלכה בע"פ 752/90:

"בע"פ 310/85... נאמר כי "טובת הנאה אינה חייבת להתבטא בצורה חומרית דווקא...; כן מוצאים אנו בע"פ 499/72... כי טובת הנאה כוללת כל דבר הגורם הנאה או נותן סיפוק גופני או נפשי. וכשם שטובת הנאה... אינה חייבת להתבטא ביתרון או בהישג חומריים, כך אין לראות כתנאי בל יעבור כי נגרמו למרומה, בעטיה של המרמה, נזק או הפסד מוחשיים. חזות הכל בעבירה של קבלת דבר במרמה הינה ביתרון או בהישג למרמה ולא בחוסר למרומה... בע"פ 817/76... הביעה אומנם

השופטת בן פורת את דעתה כי קבלת דבר במרמה פירושה...קבלת אותו דבר (על דרך המרמה) אשר למקבל היא בגדר הישג או יתרון ואילו לנותן היא בגדר נזק או הפסד. אולם הפסד למרומה יכול שיתבטא רק בעצם הפגיעה שנפגע בחופש השיקול וההכרעה שלו, כתוצאה מן המרמה".

189. ראה גם קביעתו הנוספת של ביהמ"ש העליון:

"הערך המוגן בעבירות המרמה והתחבולה נועד להגן על הציבור מפני מעשי מרמה, סחיטה ועושיק למיניהם. לפיכך, ניתן לעבירות אלה פירוש מרחיב שתכליתו למנוע נזק ופגיעה שאינם מצטמצמים, בהכרח, להיבט הכלכלי, אלא מבקשים להגן גם על ערכים שונים אחרים, כגון הגנה על שלמות הגוף וכבוד האדם (עפ' 5102/03 מדינת ישראל נ' דני קליין (4/9/07) פסקה 48)

190. אני סבורה כי מעשי המרמה שהנאשם יזם נועדו להשיג מטרות מובהקות, הנכנסות להגדרות המושגים "זכות" או "טובת הנאה" בהם, בין היתר, הגדיר המחוקק, את המונח "דבר" בסעיף 415 לחוק העונשין.

איני מתעלמת מכך שמלבד המרמה שימשו את הנאשם אמצעים נוספים כדי לזכות בקרבתו ובתלותו של המתלונן בו. אמצעים אלה הנם המתנות והכסף שהעניק הנאשם למתלונן מדי פעם, הסמים שהשנים צרכו יחדיו, השרות הטיפולי שהנאשם הציע למתלונן והחניכה בלימודים, וכן תחומי עניין שתחילה ביססו קשר שהיה בו מן החברות. הסנגור טען בסיכומיו כי הקשר שקיים המתלונן עם הנאשם התקיים על בסיס מאזן נוחות, מתוך אינטרס של המתלונן. יש לזכור כי טענה זו הנה חלק מגרסת הנאשם לפיה התקיים בינו לבין המתלונן קשר מיני זוגי – טענה שאותה דחיתי כטענה כוזבת. למרות שהמתלונן קיבל הטבות שונות מהנאשם, במשך פרק זמן משמעותי חלקה של המרמה באותה מערכת יחסים הלך וגדל, עד שבשלב מסויים הפכה המרמה למנוע הראשי שהניע את הקשר.

191. בחנתי את גישת ההגנה לפיה גם אם ביצע הנאשם מעשי מרמה, הרי שאין המדובר במעשים פליליים ואיני שותפה לדעה זו.

אין ספק שמדובר בהתנהגות המהווה גם עבירה אתית ומשמעתית של מרצה ופסיכולוג, ואולם אין די באכיפה בלתי פלילית במקרה זה, שכן הערכים המוגנים בעבירת קבלת דבר במרמה הופרו על ידי הנאשם באופן מובהק, במטרה לקבל במרמה משאבים רגשיים ובלתי חומריים.

192. אציין כי לא התעלמתי מכך שהמאשימה לא ייחסה לנאשם עבירת קבלת דבר במרמה בגין מעשיו כלפי עד התביעה רועי בלומר. כזכור, בלומר העיד לגבי מסכת חריגה ולקויה מוסרית מצד הנאשם, שהסבה לו לדבריו פגיעה ונזק. בלומר העיד שבסופו של הליך שעבר ביקש אף הוא, כמו המתלונן, להגיש תלונה נגד הנאשם, ששיקר לו, שקרים רבים, עד ששכנעו להאמין בכזב לסיפור הזוי לפיו הוא, בלומר, הנו בנו האבוד. בלומר האמין לסיפור, שלא נתן לו מנוח, עד שערך בדיקת DNA מורכבת ויקרה, שהוכיחה כי אין בסיפורו של הנאשם אמת. אשר על כן – הנאשם רימה גם את בלומר, וגם ממנו קיבל את קרבנו, זמנו, ואת תלותו בו, ואף על פי כן, לא ייחסה המאשימה לנאשם עבירת קבלת דבר במרמה לגבי רועי בלומר. קיים חוסר אחידות בגישת המאשימה לגבי המעשים בבלומר, לעומת המעשים במתלונן, ואולם חוסר אחידות זה אינו מביאני לשנות את דעתי כי המרמה כלפי המתלונן מהווה קבלת דבר במרמה. ניתן להסביר את הימנעותה של המאשימה באישום הנאשם לגבי המרמה של בלומר, בהבדלים שבין שתי הפרשות – צירוף העבירות, חלוף הזמן ועוד, והסבר זה מניח את הדעת.

193. אני מרשיעה את הנאשם בקבלת דבר במרמה על פי סעיף 415 לחוק העונשין.

עבירות זיוף כדי לקבל דבר ושימוש במסמך מזויף

194. סעיפים 418 ו- 420 קובעים כדלקמן:

418. המזייף מסמך, דינו - מאסר שנה; זייף מסמך בכוונה לקבל באמצעותו דבר, דינו - מאסר שלוש שנים; ואם נעברה העבירה בנסיבות מחמירות, דינו - מאסר חמש שנים.

420. המגיש או מנפק מסמך מזויף או משתמש בו בדרך אחרת, ביצעו שהוא מזויף, דינו כדין מזייף המסמך.

195. עבירות הזיוף מיוחסות לנאשם בגין הצוואה, אשר לגביה נקבע כי נוסחה בכזב בצעד מניפולטיבי קיצוני ומכוער שמטרתו להשפיע על המתלונן. מדובר בזיוף ששיא חומרתו בכך שהנאשם הזמין חותמת של עורכת דין, והטביע אותה על הצוואה הכוזבת. כזכור, דחיתי את טענת הנאשם, לפיה המתלונן ניסח עמו את הצוואה, כמו גם את הטענה שהמתלונן דרש או הפציר בו שיוריש לו רכוש.

המעשה אכן מהווה זיוף ושימוש למרמה במסמך מזויף, וזאת בנסיבה החמורה המפורטת במציעא של הסעיף, הדורשת להוכיח שהזיוף נעשה בכוונה לקבל "דבר" (ראה ניתוח שלעיל לגבי קבלת דבר במרמה).

אני מרשיעה לפיכך את הנאשם בעבירת הזיוף על פי סעיף 418 מציעא, וכן אנוכי מרשיעה אותו בעבירת שימוש במסמך מזויף על פי סעיף 420 לחוק העונשין.

עבירת ההדחה בחקירה

196. **סעיף 245(א)** קובע בזו הלשון "המניע אדם, או מנסה להניעו, שבחקירה על פי דין לא ימסור הודעה או ימסור הודעת שקר, או יחזור בו מהודעה שמסר, דינו – מאסר חמש שנים", עבירה זו יוחסה לנאשם בגין שיחה שניהל העד צילחין עם אמו של המתלונן ועם המתלונן עצמו, לבקשת הנאשם. אני מזכה את הנאשם מעבירה זו מחמת הספק, אף על פי שהוכח כי צילחין פעל בשליחותו של הנאשם. לא הוכח במידה הנדרשת שהנאשם ביקש להשפיע על המתלונן לא לפנות בתלונה נגדו, בניגוד לבקשה אחרת (שלא לרכל עליו, או לא להזיק לו במכללה) אשר איננה מבססת הרשעה.

סוף דבר

197. הנאשם, פסיכולוג ומרצה, נהג במרמה ממושכת, במניפולציה ובתכסיסי בשליטה בתלמיד מכללה, תוך ניצול כישוריו המקצועיים ותוך ניצול ההשפעה שהייתה לו על המתלונן - לשם טובתו האישית. כפי שפורט בהרחבה, וכפי שעולה מעבירות ההרשעה, מדובר בפרשה שבה הנאשם "טמטם", לא פחות מכך, את דעתו של המתלונן הצעיר, תחילה בשגרה של שיחות, בהגיגים פילוסופיים ורוחניים שחדרו את עולמו, ובעצות טיפוליות שוטפות, ובהמשך באמצעות מרמה עמוקה, ורבת דמיון חולני. טענות הנאשם, במרכזן הטענה שהמתלונן היה בן זוגו, נדחו ונמצאו כטענות שאינן אמת. לעומת זאת – טענות המאשימה הוכחו כולן, משמצאתי שהנאשם קיבל במרמה מהמתלונן את תלותו בו, את קרבתו ואת הקשר הרגשי ששרר בין. על רקע האמון שקנה מהמתלונן במרמה, ביצע הנאשם במתלונן בשני מקרים מעשים מגונים שלגביהם רימה הנאשם את המתלונן להאמין כי הם מעשי טיפול, ואשר המתלונן האמין כי כאלה היו.

אני מרשיעה את הנאשם בשני מקרים של מעשה מגונה, בקבלת דבר במרמה ובעבירות זיוף ושימוש במסמך מזויף.

ניתנה היום, י"א ניסן תשע"ח, 27 מרץ 2018, במעמד הנוכחים.

רות שפילברג כהן 54678313
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)